

52

defa

SEVİNÇ

**Senenin
her haftası için
düşündürücü
hikayeler ve şahitlikler**

1 - Ziyan edilen servet

İran'da şöyle bir hikaye anlatılıyor:

Adamın biri deniz kenarında gezerken plajda oturmuş, gelen giden dalgaları seyretmeye koyulmuş. Derken, sağ eliyle kumu karıştırırken, bir torba ve içinde bir sürü küçük taşlar bulmuş. Ama bulduğu taşlara hiç dikkat etmeden, gözlerini gene denize çevirmiş. Dalgaların köpüğünü, rüzgarın esmesini ve kuşların uçuşmasını dikkatle seyredermiş. Hiç bakmadan, sağ eliyle o torbadan taşları alıp denizin içine fırlatmış. Tek tek onları bitirmiş. Son taş gelince, “Ha, onu atmayayım, eve alayım” demiş. Eve gelince bir de merak etmiş, “Dur bakalım, bu attığım taşlar neymiş?” sormuş kendi kendine. Cebinden o son taşı çıkarıp ocağın ateşine karşı kaldırıp gözünün önüne getirmiş. Bir de bakmış - elinde çok değerli ve pahalı bir pırlanta taşı. Bunu görünce adam benizini atmış, “Eyvah!” demiş, “Ben de ne yaptım? Hiç bakmadan, hiç düşünmeden onlarca pırlanta boşa attım, bunca zenginlik boşa gitti!”. Büyük panika içinde gene plaja dönmüş, attığı o pırlantaları bulmak için suyun içine dalıp her tarafı alt üst etmiş. Gene de hiç bir şey bulamamış. Adam fırsatını kaçırmıştı - artık çok geç olmuştu.

Bizim de elimizde bir torba dolu pırlantalar var: onlar ömrümüzün günleridir. Onlar da her ne kadar çoksa, gene de sayılıdır. Her yeni gün bir pırlanta kadar değerlidir. Onu çok iyi kullanmak lazım. Bir gün biz de o adam gibi olmayalım: hayatımıza geri bakarken, göreceğiz, nasıl o kıymetli günleri boşa harcadık, elimizdeki vaktimizi

boş ve ayıp şeyler için kullandık. Eski Romalıların bir atasözü vardı: “Karpe diem” - her günü, olgun bir meyva gibi kopar. Yemişler olgunlaşınca vakıtle ağaçtan koparılmalrı lazım, yoksa çürüyüp gidecekler. Bize verilen ömür, bize ancak emanet olarak verildi. Biz de her günümüzü olgun bir meyva gibi koparıp Rab için kullanalım.

Zamanın kıymetini anlamak için bir de şunları düşün:

Diyelim öyle bir banka var, her gün 86.400 dolar senin hesabına yazıyor. Ama her akşam kullanmadığın sumayı siliyor, öyle ki ertesi gün gene sıfırdan başlıyorsun. Öyle bir banka olsa, ne yapacan? Tabii ki, her santimi çekecen.

Her birimizin öyle bir bankası var. Adı da ZAMAN'dır. Her sabah 86.400 saniye hediye edip hesabına yazıyor. Her akşam iyi bir amaç için kullanmadığını zarar olarak anulira ediyor. Bir günden bir sonraki güne aktarma olmaz ve kredi çekilmez. Her gün sana yeni bir hesap açılıyor, ve akşamlayın ne kaldıysa yanıyor. O gün yatırılanı kullanmazsan, sen zarar görecen.

Zaman konusuna gelince, geri gitmek yok, yarından ödünç almak da yok. Bugünkü günü yaşayacan. Onu öyle kullan, sağlık, mutluluk ve başarı konusunda en çok ilerleme gösteresin.

BİR SENE – onun kıymetini anlamak için, sınavlarını kazanamayan bir öğrenciye sor.

BİR AY – onun kıymetini anlamak için, dokuz ay gebelik dolmadan doğum yapan bir anneye sor.

BİR HAFTA – onun kıymetini anlamak için, haftalık bir derginin (spisanie) redaktoruna sor.

BİR GÜN – onun kıymetini anlamak için, evdeki kızanlarını beslemek için uğraşan gündelik bir işçiye sor.

BİR SAAT – onun kıymetini anlamak için, karşılaşmak için bekleyen sevgililere sor.

BİR DAKKA – onun kıymetini anlamak için, trenini kaçırان birisine sor.

BİR SANİYE – onun kıymetini anlamak için, kazayı kıl payı ile kaçırان birisine sor.

BİR SANİYENİN BİNDE BİRİ – onun kıymetini anlamak için, Olimpiyatlarda gümüş madalyasını kazanan sporcuya sor.

Her anın kıymetini bil ve sevdiğin bir kişiyle paylaş. O zaman ondan daha büyük zevk alacan. Ve unutma ki, zaman kimsenin keyfine beklemez. Dün tarihe karıştı, yarın henüz karanlık içindedir, ama bugün bir bahşıştır!

2 - Allahla maytap olmaz

İtalya'nın Sicilya adası, en çok mafyanın doğum yeri olarak tanınıyor. Ama aynı zamanda orası sık sık zelzele olan bir yerdir. Aşağı yukarı 100 sene önce Sicilya, tarihinde en ağır zelzeleyi yaşadı. Onun sebebini de şöyle bildiriyorlar:

20. Aralık (Dekemvri) 1908 Sicilya'nın Messina kasabasında bir gazetede ateist bir yazar aşağıdaki yazıyı çıkardı. İsa'nın Doğuş Bayramı'ndan beş gün önce idi ve bu gazete Allahtan korkan İtalyanlar eğlentiye almak istedi. Bu amaç için bu yazar İsa'nın Doğuş Bayramı'nı aşağılayan şu şiir yazı:

„Ey küçücük bebek
Sadece insan olmakla kalmayıp
Allahın kendisi olmak istiyorsun.
Senin haçın hatırına: duymak istiyoruz sesini,
Bizim gibi yaşayanlara tanıtt kendini,
Bize bir zelzele gönder.”

Noel günü (İsa'nın Doğuş Bayramı) geldi ve geçti. Ama bu yazı çıktıktan sekiz gün sonra 28. Aralık tarihinde Messina kasabasında bütün Sicilya tarihinde en ağır deprem meydana geldi. Rihter ölçeğinde 7,5 derecesinde olan bu korkunç deprem, Messina'nın 150.000 nüfusundan tam 83.000 kişinin hayatını aldı. O şiiri yazanın bütün ailesi ve akrabaları bu depremde öldüler. Kendisi de, aklını kaçırdı, delirdi.

“Aldanmayın, Allahla maytap olmaz.” (Galatyalılar 6:7) Tabii ki, Rab her zaman bu kadar şevik cevap vermez. Ama kimse aldanmasın, ister hemen olsun, ister dünyanın sonunda olsun, Rab hiç bir günahı cezasız bırakmayacaktır. Rab İsa birinci gelişinde gerçekten de küçücük bir bebek olarak geldi. Kundağa sarılmış, zayıf ve önemsiz görünen küçücük bir insan. Ama beklediğimiz ikinci geliş öyle olmayacak. Bu sefer, bir bebek olarak dönmeyecek:

Açıklama 19:11-16

Ve baktım, gök açık dururdu. Ve işte, beyaz bir beygir. Ona binmiş Olanın adı 'Sadıkan ve Hakikatçı'dır. Doğrulukla davalıyor ve muharebe ediyor. Onun gözleri ateşli bir yalın idi. Onun kafasında çok taşlar vardı. ... Onun ağzından keskin bir kılıç uzanıyor, öyle ki, onunla milletleri vursun. Onları demir çomakla güdecek. Ve Allahın üzüm çiğnemek yerinde üzümleri eziyor. Her şeyi güden Allah, kızgın öfkesini oraya dökmüştür. Rubasında ve kalçasında şöyle bir ad yazılıdır:

'Kralların kralı ve Rablerin Rabbi'.

Bu prensip hem imanlılar, hem de imansızlar için geçerlidir. Çok kolay böyle olayları işitip "Te işte, bunu hak ettiler" diye düşünüyoruz. Onu yapacağına biz de azıcık korku öğrenelim:

Luka 13:4-5

"Ya o onsekiz kişi, hani Şiloa'daki kule onların üstüne yıkıldı ve onları öldürdü. Ne sanıyorsunuz? Onlar Yeruslaim'de oturan öbür insanlardan daha mı suçluydular? Hayır! Sözlerime dikkat edin: tövbe etmezseniz, siz de maf olacaksınız."

3 - Dünyanın en zengin adamı olmak

Jon Rokefeler, gençliğinde güçlü ve sapasağlam biriydi. Başarılı bir işadamı olarak seneden seneye daha büyük firmalar kurardı ya da satın alırdı. Amerikanın en büyük petrol firmasını kurup, bütün başka firmaları yutmuştu. Henüz 33 yaşındayken bir milyon dolar kazanmıştı. Hayatının her dakikasını firmaları için harcardı. İçindeki hırs o kadar büyümüşü, hiç bir şeyle yetinmeyip daha da büyük işler çevirmek istedi. 43 yaşındayken, dünyanın en büyük ticaret firmasına sahipti ve 53 yaşındayken dünyanın en zengin adamı olmuştu. Tarihde ilk defa olarak bir milyar (yani, bin milyon) dolar kazanan adam oldu.

Fakat bu kadar büyük başarıyı ancak bir pahanın karşılığında almıştı: adamın sağlığı bütün bozulmuştu, ve aynı zamanda hiç bir şeye sevinemez oldu. Rokefeler çok ağır hastanladı. Her hafta bir milyon dolar kazanırdı, ama görünüşü bir mumyaya benzerdi. Yapayalnız kalmıştı, herkes ondan nefret ederdi, bir yerde duramazdı ve artık ölüm derecesine gelmişti. Kuru ekmek ve süttten başka hiç bir şey yiyemez oldu. Herkes onun kısa bir zaman içinde öleceğini beklerdi. Gazeteler, onun nekrologunu bile hazırlamışlardı. Hiç bir doktor ona yaşayacağına umut veremedi.

Fakat uzun uzun gecelerini uykusuzluk içinde geçirirken Rokefeler aklını topladı. Bu kadar para biriktirip aynı zamanda perişan olmak ne kadar büyük bir akılsızlıktır diye düşündü. Böylelikle hayatını değiştiren bir karar verdi: artık paralarını sadece kendisi için biriktirmeyecekti. Servetini yeryüzündeki muhtaçlığını ortadan kaldırmak amacıyla kullanacaktı. Bu amaçla büyük vakıflar (fondatsiyalar) kurdu. Biriktirmiş olduğu paralarını dünyanın her tarafına yaydı ve üniversiteler, hastaneler ve misyaların kurulması için kullanıldı. Böylelikle onun milyonları bütün insanıyet için büyük bir bereket kaynağı oldu. Onun kurduğu vakıfların yardımıyla doktorlar penisilini buldular, malaria, verem, difteri ve başka hastalıklara karşı ilaç ve aşı buldular. Onun parası fukaralık, açlık ve cahilliğe karşı savaşmak için kullanıldı. Bunca milyon doların getirdiği bereketini anlatmak için kitaplar doldurulabilir.

Ve ondan sonra mucize gibi bir şey oldu: Rokefeler yavaş yavaş düzeldi ve geceleyn yeniden uyuyabildi. Onun yüreği acılık, bencillik, öfke ve nefret yerine artık sevgi ve şükranla doluydu. Büsbütün iyileşti ve hayatı ilk defa

sevinçle oldu. Soğuk ve taş yürekli o yaşlı adam sımsıcak bir sevgi ile bir iek gibi açıldı. Rokefeler daha 45 sene yaşadı ve 98 yaşında öldü.

Sevgili okuyucu, sen belki Rokefeler gibi milyoner değilsin, ama onun öğrendiğı dersi hepimiz öğrenmeliyiz: hep kendini düşünen, vermek yerine almayı seven bir kişi, dünyanın en korkunç mahpusunda bulunuyor. Asıl zenginlik, sahip olduğumuz mallarla ölçölmez. Allah bir gün biriktirdiğimiz malları değil, ama yaptığımız işleri gözden geçirecek. İsa Mesih'in dediğı gibi:

Matta 6:19-21

Yeryüzünde kendinize zenginlikler biriktirmeyin. Burada böcekler ve küf onları yiyip bitirirler. Hırsızlar da girip onları alırlar. Hayır! Kendinize gökte zenginlikler biriktirin. Orada ne böcekler ne de küf onları yiyip bitirmez. Hırsızlar da girip onları alamazlar. Çünkü zenginliğiniz neredeyse, yüreğiniz de orada olacak.

1.Timoteyus 6:17-19

Bu hayatta zengin olanlara şöyle akıl ver: yüksek gönüllü olmasınlar, ne de zenginliğe güvenmesinler. (Ona güven olmaz). Ama yaşayan Allaha güvensinler. O bize bütün şeyleri bola gani veriyor, onlarla şen olalım diye. İyilik yapsınlar, iyi işlerden yana zengin olsunlar, açık elle versinler, paylaşmaya hazır olsunlar. Böylelikle kendilerine gelecek zaman için iyi bir temel koyup zenginlik biriktirecekler, sonsuz yaşamı elde etsinler.

4 - Kannitverstaan

Almanya'dan bir köylü, dünyayı görmeye karar vermiş. İlk olarak Holanda'nın büyük kasabası olan Amsterdam'ı ziyaret etmeye yola çıkmış. Oraya varınca, hayatta görmediği görüntülerle karşılaşmış ve ağzı açık kalmış: kocaman binalar, zengin dükkanlar, ve çok süslü giyinmiş insanlar.

Biraz yürüdükten sonra, sokakta bir ev onun gözüne çarpmış; hayatta henüz öyle bir şey görmemişti: çatısında tam altı tane baca tüterdi. Tuğlalar o kadar ustaca dizilmişti ki, hepsi birer süs gibi dururdu. Evin upuzun pencereleri vardı, her biri köylünün evindeki kapılarından daha yüksek. Uzun uzun

bu pahalı binaya baktı. Sonra dayanamayıp ilk geçen adama sordu: “Arkadaş, rica ederim, söyle bana, bu güzel evin sahibi kim?” Oradan geçen adam, köylünün laflarından bir şey anlamadı, çünkü tabii ki, başka dil konuşmuştu. Onun için sadece “Kannitverstaan” dedi, o da Holandaca “anlamıyorum” demektir. Bizim köylü gene, onu ev sahibinin adını sandı ve kendi kendine düşündü: “Aşkolsun adama, yapmış etmiş, o kadar para biriktirmiş ki, bu kadar süslü bir ev yapmış kendine”.

Bizim köylü gezmeye devam etmiş. En sonunda deniz kıyısına gelmiş. Orada yüzlerce gemi dizili dururdu. Köylü kendi gözlerine inanamamış, çünkü hayatta bu kadar zenginlik hiç görmemişti. Yanaşınca en büyük gemi onun dikkatini çekti. Gemi Endonezya'dan yeni gelmişti. Bizim köylü de içinden ne kadar yük taşıdıklarına seyre kalmış. Orada neler neler vardı: pirinç ve baharatlar, şeker ve kahve, pamuk ve ipek ve daha çok şeyler. Köylü gene meraklanıp hamalın birine sormuş: “Affedersin, kimin için işliyorsun, bu kocaman gemi kimin?” Bu adam da tabii ki, bir şey anlamadan sinirli sinirli “Kannitverstaan” diye cevap vermiş. Bizim köylü de sözde anlamaya başlamış: “Aa, şimdi anlıyorum, bu adamın zenginliği nereden geliyor. Bu kadar ticaret yapanın elbette parası olacak, o kadar süslü ev yapsın.”

Bunun üzerine bizim köylü kıskanıp kendi hayatından şikayetçi olmaya başlamış, “Ah, keşke benim de elime öyle bir fırsat geçse, zengin olayım” diye düşünmüş kendi kendine. Derken, bir cenaze geçmiş. Tabut, kara kumaşla örtülü bir beygir arabasında dururdu. Onu çeken dört beygir ve arkasından gelen yüzlerce kişi hepsi kara rubalar giymişlerdi. Bizim köylü bunu görünce çok duygulanmış, şapkasını indirmiş ve en arkadan gelen kişiye sormuş: “Affederseniz, beyefendi, ölen kişi sizin akrabanız mıydı?” Öbür adam da bir şey anlamayınca aynı cevap vermiş: “Kannitverstaan”.

Bizim köylü bunu duyunca kendini tutamamış, gözlerinden yaşlar akmaya başlamış: “Ah, zavallı Kannitverstaan, ah! Bütün bu zenginliğin sana şimdi ne fayda getirdi? Ben fukaralığımla bir gün aynısını kazanacağım: bir tabut, bir de kefen!” Bu düşüncelerle cenazeye katılıp mezarlığa kadar gelmiş. Holandaca bilmediği için, papazın mezarbaşındaki vaazından bir söz bile anlamamış. Kendi dilinde bunun gibi yüzlerce vaaz işitmişti, ama hiç bu kadar etkilenmemişti. Ve daha sonraki yıllarda zenginleri kıskanmaya başlayınca, hemen Amsterdam’daki Bay Kannitverstaan’ı aklına getirmiş: onun süslü evini, onun kocaman gemisini ve onun darıcık mezarını da. (yazar: Yohan Peter Hebel – Almanya)

Mezmur 90:12

“Öğret bize günlerimizi saymaya, öyle ki anlayış dolu bir yürek edinelim.”

5 - Küçük kara tüyler

İmanlı bir kadın, topluluğunun güdücüsü hakkında çok çirkin bir şer sözü uydurmuştu. Bu da bütün toplantıya, hatta bütün kasabaya yayılmıştı. Ama kısa bir zaman sonra kadın ağır hastalanmışken pişman olup bütün günahlarını açıkça söylemiş. İyileştikten sonra, topluluğun güdücüsüne gidip ondan affını dilemiş. Yaşlı pastor, “Tabii canım, elbette seni af ettim” demiş gülümseyerek. Ve sonra şöyle devam etmiş: “Yalnız, sen bana çok fazla zarar verdin; onun için senden şimdi bir şey rica etmek istiyorum. Kadın, “Seve seve yaparım” demiş. Pastor ona şöyle buyurmuş: “Eve git, kara bir tavuk al, onu kes. Sonra tüylerinin hepsini, en ufacığına kadar kopar, sepete koy ve bir tanesini bile kaybetmeden bana getir”. Kadın onu eski bir adet sandı ve kısa bir zaman içinde o işi bitirmiş. Sonra pastor demiş ki, “Güzel, şimdi bütün kasabayı dolaş, her üç adım attığında o kara tüylerden biraz sokağa at. En sonunda kilisenin kulesine bin, tüylerden ne kadar kalmışsa, tepeden aşağı at. Bütün bunları bitirdin mi, gene bana gel.”

Bir saat geçmedi, kadın gene pastorun yanına dönmüş, elinde boş sepet dururdu. Bu sefer pastor ona tatlı tatlı şöyle buyurmuş: “Tamam, şimdi bütün kasabayı bir daha gez, dağıttırdığın bütün tüylerini topla ve sepetine koy. Ama dikkat et, bir tanesi bile eksik olmasın!” Kadın gözlerini açıp pastora uzun uzun bakmış: “Ama o mümkün değil”, demiş, “Rüzgar tüyleri her bir tarafa dağıttırdı, nasıl onları bir daha toplayacağım?”

Pastor ona şöyle cevap vermiş:

“Bak, gördün mü? Senin sağa sola yaydığın kötü lafların da aynı onun gibi. Kim onları yeniden toplayabilir, kim onların etkisini geri alabilir? Bir daha böyle yalan lafları yaymaya kalktın mı, bu kara tüyleri aklına getir de onu sakın yapmayasın!”

Evet, dilimiz bir ateştir: küçücük bir kıvılcım kocaman bir ormanı yok edebilir (Yakup 3:6). Söz bir ok gibidir: onu atmak çok kolay, ama bir kere atıldı mı, onu geri alamazsın (Sül. Mes. 25:18)

Mezmur 15:1-3

Ey RAB, senin çadırına kim girecek?
Senin kutsal tepene kim oturacak?
Dürüstlük içinde yürüyen, doğrulukla yaşayan,
ve yüreğindeki hakikatı söyleyen;
Dili hiç iftira söylemeyen,
dostlarına kötülük etmeyen,
ve yakınına şer atmayan.

Rablan birlikte olmak, onun 'çadırında oturmak' istersek, şer atmak ve dedikoduları yaymak bizden ırak olsun. (Rom. 1:30; 2.Kor. 2:20)

Romalılar 1:28-32

Ve madem artık Allahı tanımayı uygun görmediler, Allah onları aşağılık düşüncelerine terk etti, edepsiz şeyler yapsınlar diye. Her türlü haksızlıkla dolup taşıyorlar:

- kötülük, açgözlülük, fenalık, kıskançlık,
- katillik, çekişme, aldatırmak ve namertlik.
- Dedikoducular, küfürcü,
- Allahtan azlaşmayan, af etmeyen,
- yüksek gönüllü, övünen,
- kötülük için fırsat kollayan, ana babalarını seslemeyen,
- anlayışsız, güvenilmez, sevgisiz, merhametsiz kişilerdir.

Allah buyurdu ki, bu tür işleri yapanlar ölümü hak ediyorlar. Allahın bu buyruğunu biliyorlar ve gene de bu işleri yapıyorlar. Ve yetmiyor kendileri yapıyorlar, bu tür işleri yapanları yürekten kutluyorlar bile.

2.Korintliler 2:20

Çünkü korkuyorum, aranızda geldim mi, sizi istediğim vaziyette bulamayacam. Siz de beni istediğiniz vaziyette bulamayacaksınız. Aranızda olmasın kavga, kıskançlık, kırgınlık, çekişme, iftira, dedikoduculuk, gururluk ya da karışıklık.

6 - Tahta çanak

Adamın biri çok yaşlanmıştı: gözleri görmez ve kulakları işitmez oldu. Zor yürürdü ve dizleri tır tır titrerdi. En büyük çocuğunun evinde kalırdı. Onun oğlu ve karısı yaşlı babalarından bıkmıştı. Sofraya otururken, kaşığı zor elinde tutardı, sık sık çorbasını dökerdi, ağzından yemekler dökülürdü, ve böylelikle hem kendini, hem etrafını batırırdı. Çocuğu ve onun karısı o yaşlı dededen iğrenmeye başlamışlar. Artık dayanamayıp demişler: “Baba, yeter artık, sana bakarken midemiz bulanıyor. Sen sofradan kalk, te köşede kümbetin arkasında otur”. Yemeğini de küçük bir çömlek çanağına dökmüşler. Hem de o kadar az döktüler ki, dede zor doydu. Böyle köşede otururken, sofraya bakmış ve gözleri yaşla dolmuş. Bütün günlerde böyle devam etmişler.

Günün birinde dedenin elleri de tutmamaya başlamışlar ve yemek yerken çanağını düşürmüş, o da patlayıp bin parça olmuş. Gelini buna çok kızmış dedeyi azarlamaya ve ona bağırmaya başlamış. Bir daha kırılmasın diye gidip ona pazardan ucuz bir tahta çanağı almış. Artık yemeğini ondan yiyecekti.

Böyle otururken, dört yaşındaki torun başlamış oraya buraya gitsin ve küçük tahta parçaları toplansın. Babası ona sormuş “Evladım, ne yapıyon böyle?” Çocuğu da şöyle cevap vermiş: “Büyük bir tahta çanağı yapıyorum. Anam ve babam yaşlandı mı, ondan yemek yesinler”. Bunu işitince adam ve karısı birbirlerine uzun uzun bakmışlar, en sonunda hüüngür hüüngür ağlamaya başlamışlar. Hemen yaşlı dedeyi köşesinden çıkarıp yeniden sofraya oturtmuşlar. Ve bundan sonra dede ağzından biraz çorba akıttırırken, bir söz bile söylememişler. (Grimm kardeşleri masallarından)

Rab bize kendi sözünde ana ve babalarımıza bakmaya ve saygı göstermeye buyuruyor:

Sül. Özd. 28:24

Annesini ya da babasını soymayı günah saymayan, haydutla birdir.

Sül. Özd. 30:17

Babasıyla alay edenin, annesinin sözünü hor görenin gözünü deredeki kargalar oyacak; o akbabalara yem olacak.

Sül. Özd. 19:26

Babasına saldıran, anasını kovan çocuk, ailesinin utancı ve yüzkarasıdır.

Çıkış 21:17

Annesine ya da babasına lanet eden kesinlikle öldürülecektir.

Yasa 27:16

Annesine, babasına saygısızca davranana lanet olsun! - Bütün halk, 'Amin!' diyecek.

Efesliler 6:1-3

Ey kızanlar! Ananızı ve babanızı Rab'de sesleyin; çünkü bu doğru bir şeydir. 'Ananı ve babanı sayacaksın' (burada Allah sefte bir şey buyurup aynı zamanda şöyle bir söz veriyor): 'Öyle ki, iyi yaşayasın ve yeryüzünde ömrün uzun olsun.'

1.Timoteyus 5:8

Ama bir kişi kendi insanlarına, ve daha çok kendi hanesine bakmadı mı, o kişi imanını inkâr etmiş ve imansızdan bile beter olmuş oluyor.

7 - Bir daha asla...

Pastorun birini bir cenazeye çağırmışlar. Ölenin hakkında araştırma yapmış ve öğrenmiş ki, adam 60 seneden beri hiç bir kiliseye ayak atmamış. Ölenin agası onun üzücü hayatını anlatmış:

“Biz çok kalabalık bir haneden gelmeyiz. Evde tam on kızan idik. Bir tek babam işlediği için, her gün evde açlık ve sıkıntı vardı. Anamız bize nereden ekmek ve rubalar alsın diye şaşırdı. Kardeşim on yaşında iken, onu kızan toplantısına davet etmişler. Orada incil hikayeleri anlatıldı ve güzel ilahiler söylendi. Kardeşim çok etkilendi ve yüreğini Allaha açmak istedi. Ama toplantı bitince o dersi yapan kadın, kardeşimi bir kenara çekti ve onu azarlayarak şöyle dedi: “Sen utanmıyon mu, bu yırtık rubalarla toplantıya gelesin? Ha! Burası Allahın evi, lazım saygı gösterelim. Bunu bir daha yapma!” Kardeşim utançtan kıpkırmızı oldu, kendi yırtık pantolonuna, ve pabuçsuz, çorapsız çamurlu ayaklarına baktı, sonra da alçak sesle dedi: “Hayır, bunu bir daha yapmayacam. Asla bir daha yapmayacam. Söz veriyorum”. Ve böylelikle kardeşim, vermiş olduğu sözünde durdu. O günden sonra bir daha hiç bir toplantıya ayak atmadı. Öyle de öldü.”

Biz Mesih imanlıları, sanki Allahın krallığının kapılarıyız: açık kaldık mı, kişiler girip Allahın krallığında sonsuz yaşam bulacaklar. Ama biz kapalı kaldık mı, başkalarına oraya girmeye engel olacağız. Rabbi arayanları azarlamak ve hor görmek yapabileceğimiz en kötü hareket.

Matta 18:6-7

Ama her kim bana iman eden bu küçüklerden birini düşürürse, o adam için daha iyi olacak, ağır bir değirmen taşı onun boynuna asılsın, o da denizin en derin dibine atılsın. Vay dünyanın haline onun verdiği kösteklerden için! Olamaz bu köstekler gelmesin. Gene de, vay o adamın haline, hani bu kösteklere sebep oluyor.

Sonra, bizim dikkatimiz nerededir: insanları mı daha önemli sayıyoruz, yoksa bir binayı mı?

8 - Hor görülen kahraman

İngiltere’de yaşlıca bir adam evsiz barksız serseri (*skitnik*) gibi yaşırdı. Orada burada gecelerdi ve insanlardan uzak dururdu. Bir gün kırıltta gezerken, bir çocuğun bağırmasını işitti. Kopuşarak yaklaştı, bir de üç delikanlı çocuk gördü. Demiryolunun üzerinde oynarken, bir çocuğun ayağı iki demir parçasının ortasında sıkışmıştı. Ayağını oraya buraya döndürmeye çalıştı ama onu bir türlü kurtaramadı. Onun iki arkadaşı zaten elinden geleni denemişlerdi, ama boşuna. Şimdi adam da çocuğu kurtarmak için, her şeyi denedi. Bu olay, Manchester kasabasına yakın, tam Mottram köyündeki Hattersley tünelinin önünde oldu. Çocuğun iki arkadaşı yardım getirmek için koşarak köye gittiler; o serseri adam da çocuğun yanında kaldı.

Tam o anda tünelin içinden bir ses geldi: çok büyük hızla gelen ekspres trenin düdüğü idi bu. Her an tünelden çıkıp çocuğu ezecekti. Adam çocuğun ayağını biraz büktü ve yüzükoyun rayların üzerine dümdüz yatsın diye çocuğa buyurdu. Ama çocuğu bu korkunç durumda yalnız brakmadı: kendisi de çocuğun yanına dümdüz yattı ve böylelikle çocuğu sakinleştirdi. Arkadan gelen kocaman tren büyük hızla ikisinin üzerinden geçti. Çocuk bu korkunç nağarayı duyunca hayatının sonuna geldiğini sandı ve korkudan deli gibi bağırmaya başladı. Ama onun yanında yatan adamın gözlerine bakınca sakinleşti. En sonunda tren onların üstünden geçmişti ve ikisi gene ayağa kalkabildiler. Bu ara köyden yardım etmek için kişiler gelmişti. Ancak çok uğraştıktan sonra, rayları keserek çocuğunun ayağını serbest ettiler. Tabii ki, bütün köy sevinçten deli oldular ve bu mutlu günün şerefine hemen büyük bir kutlama hazırladılar. Tam herkes çocuğun kurtuluşunu kutlarken o evsiz barksız adam kimse anlamadan uzaklaşıp gitti. Ona teşekkür etmek için onu aradıklarında kimseyi bulamadılar. Ama asıl kahraman oydu.

Biz de kendi kendimizi sık sık öyle çıkmaz durumlara sokmuyor muyuz? Ne ileri, ne geri. Biz de sık sık hayata bir oyun gibi bakıp en büyük korkunçluklara düşmüyor muyuz? Korku, suçluluk ve Şeytan - bunların baskılarının arasında sıkıştırılıyoruz. Ama her ne kadar bunu kendi kendimizin başına getirdiysek de, Allah bizi o durumlardan kurtarmak istiyor. Ve bizi kurtarmak için bize uzaktan bağırıp akıl vermekle yetinmiyor. Hayır, kendisi bizim

yanımıza geliyor, bizim derecemize iniyor. İsa Mesih, o adamın yaptığı gibi, bütün korku ve sıkıntılarımızda bizim yanımızdadır, sanki bizimle birlikte çekiyor. Kendisi günahsız doğdu, hayat boyunca da bir tane günah işlemedi. Gene de günahlarla birlikte vaftiz oldu. Yahya ona dedi ki, “Benim ihtiyacım var, senin elinden vaftiz olayım; ve sen bana mı geliyorsun?” (Matta 3:14). İsa, haçta ölürken senin ve benim yerimde öldü, aslında biz o ölümü hak ederdik.

Yeşaya 53:4-5

“Aslında hastalıklarımızı o taşıdı, acılarımızı o yüklendi. Bizse Tanrı tarafından cezalandırıldığını, vurulup ezildiğini sandık. Oysa, bizim başkaldırılarımız yüzünden onun bedeni deşildi, bizim suçlarımız yüzünden o eziyet çekti. Esenliğimiz için gerekli olan ceza Ona verildi.”

Ve bugüne kadar İsa Mesih yanımızdadır:

Matta 28:19

“Ben her vakit sizinle birlikteyim, hem de dünyanın sonuna kadar.”

ve

Yuhanna 16:33

“Bu dünyada sıkıntılarınız var, ama kurajlı olun: ben dünyayı yendim.”

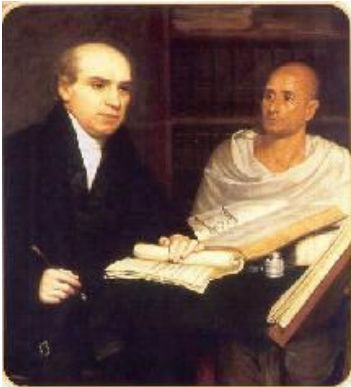
Başkaları için İsa Mesih önemsiz ve hor görülen bir serseridir, ama bizim için her an yardımımıza koşan kıymetli bir kurtarıcıdır.

9 - Pabuççunun kitabı

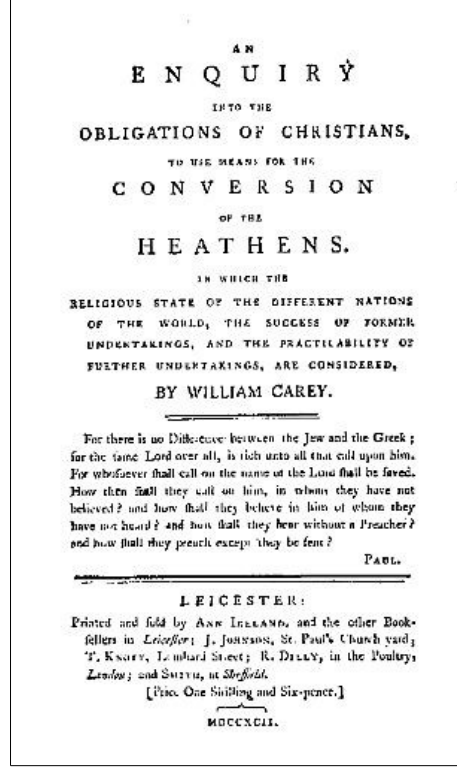
İsa Mesih'in son buyruğu şöyle idi: "Gökte ve yeryüzünde bütün kuvvet bana verildi. Onun için gidin, bütün milletleri öğrenci olarak yetiştirin." (Matta 28:18-19). Ama 200 sene önceye kadar İsa Mesih inancı, sadece Avrupa ve Amerikanın kimi taraflarına yayılmıştı. Hemen hemen bütün dünya karanlık içinde idi. Protestant imanlıların hepsi sanırdılar, İsa Mesih'in bu son buyruğu sadece oniki apostola verildi ve bizim için geçerli değildir. O yüzden başka milletlere misyoner göndermezlerdi. Bu, tabii ki, yanlış bir fikir ve korkunç bir yanlışlık idi. Ve bu durumu değiştirmek için Rab kendine uygun bir adam seçti: William Carey (Uilyem Keri). Ama ilk görünüşte, Keri bu iş için en uygunsuz adamdı.

William Carey 1761 senesinde İngiltere'nin ufacık bir köyünde doğdu. Anası babası çok fukaraydı ve William'i fazla okutamadılar. Bir deri hastalığı yüzünden dışarıda işlemesi mümkün değildi ve böylelikle bir pabuççunun yanında çırak oldu. Fakat o zanaatı güzel öğrenemedi. Küçük bir mektep açtı, ama o da yürümedi. Sonra evlendi, ama karısıyla hiç anlaşamadı. Korkunç bir hastalık küçük kızının ölmesine sebep oldu, Keri de hayat boyunca saçsız kaldı. Sonra ufak bir köy kilisesinde pastor olmaya kalktı, ama topluluk onun sıkıcı vaazlarından hoşlanmazdı. Acaba, Rab öyle başarısız bir adamı, bütün dünyanın tarihini değiştirmek için kullanabilir mi? Evet, William Keri bugüne kadar 'misyonerliğin babası' olarak anılıyor.

Bir gün Kapitan Cook (Kuk)'un "Deniz yolculuklarım" adlı kitabı onun eline geçti. O kitapta başka devletler hakkında okurken, oradaki insanların ruhsal durumuna ilgi göstermeye başladı. Bütün yeryüzünde yüzlerce milyon kişi henüz İsa'yı tanımazdılar; kimse de gidip onlara 'iyi haberi' getirmek için uğraşmazdı.

William Keri kendi eliyle bir dünya haritası yaptı ve pabuççu dükkanında astı. Bir devlet ya da halk için haber alınca, o haritaya notlar yazdı ve yavaş yavaş başka devletlere misyoner gönderilsin diye başkalarıyla tartışmaya başladı. Fakat pek kimse ona kulak asmadı. Ona 'aklını kaçırmış bir fanatik' dediler. Bir pastor toplantısında Keri'yi vaftiz etmiş olan John Rayland adında biri dedi ki: "Delikanlı, yerine otur! Allah imansızları

imana getirmek istedi mi, sana ya da bana danışmadan o işi yapacak.” Bu sözler, o zamanki kiliselerin düşüncelerini gösterirdi.

Keri, bu lafın üzerine küçücük bir kitap yazmaya kalktı. 1792 senesinde 87 sayfalık bu kitapçık hazırды: “Bir soru: Hristiyanlar, imansızları imana getirmek için çalışmaları gerekiyor mu? Dünyanın çeşitli devletlerin dinsel durumlarını, daha önceki denemelerin başarılarını ve yeni hareketlerin başlatılabilmesini araştıran bir kitap”. Bu kitabın üç satırlık başlığı, kötü yazılmış olması ve çok kısa olmasına karşı, bütün dünyayı değiştiren bir kitap oldu. İmanlıların gözleri açıldı, bütün yeryüzünde daha ne kadar ruhsal iş kaldı diye.

Kısa bir zaman içinde Baptist kilisesi dünyanın ilk misyoner organizasyonu kurdu ve Keri'yi Hindistan'ın Serampore kasabasına yolladılar. Orada Kutsal Kitabı Hindistan'ın yirmi çeşitli dillerine çevirdi. 1834 senesinde ölene kadar, orada hizmet etti.

Keri'nin hayatı bize güzel bir örnek olsun: Rab, insanca uygun sayılmayan evlatlarını da büyük işler için kullanabilir. Kutsal Kitap'tan bazı örnekler:

- İsrail halkını kurtaran **Gideon**, Manaşe cinsinin en önemsiz hanesinden idi, hem de en küçük erkek idi (Hakimler 6:15)
- Kral **Davud**, Yahuda cinsinin en küçük ve hor görülen hanesinden idi (1.Sam. 18:18). Hem de babasının en küçük oğlu idi ve koyunları güderdi (1.Sam. 16:11).
- Peygamber **Amos**, Tekoa köyünden sıradan bir çoban ve incir ağaçlarına bakan bir köylü idi (Amos 1:1).
- **İsa Mesih'in öğrencilerinden** en azında dördü balıkçıydı: Petrus, Andreas, Yuhanna ve Yakup (Matta 4:18-22).

Bütün dünyanın tarihini değiştiren bunlar oldu ve onların hakkında şu güzel şahitliği var:

Apo. İşl. 4:13

Öbürler Petrus'un ve Yuhanna'nın kurajlılığını gördüler ve fark ettiler ki, okumamış ve sıradan olan kişiler idi. O zaman şaş baş kaldılar, ama anladılar ki, İsa'yla birlikte idiler.

Belki sen de William Keri gibi, hayatında pek bir iş başaramamış birisin. Ama kendini Rabbin işine teslim edersen, o seni de büyük işler için kullanacak.

10 - Eşekler için bir inanç

Bugünlerde İsa Mesih'in haçı insanlara artık korkunç gelmiyor. Altından yapılmış haçlar, zincirlerin ve küpelerin ucunda asılıyorlar. Haç işareti kitapların ve bayrakların üstünde bulunuyor. Çok kişi parmaklarıyla haç çıkarıp kendini kötülükten korumaya çalışıyorlar.

Ama İsa Mesih inancının başında bu böyle değildi: haçta ölmek, en ıstıraplı ve lanetli ölüm çeşidi sayılırdı.

Tarihçiler bugüne kadar en eski haçlanma resmi İtalya'nın Roma kasabasında buldular. İsa'dan sonra 200 senesinden kalan bu resim, Paladin tepesinde emperatorun sarayında bulundu. Haça gerilmiş bir insanı görüyoruz. Fakat onu bir eşek kafasıyla çizdiler. Genç bir erkek bu haçın dibinde durmuş sol elini kaldırıyor. Haçın altında da şöyle bir yazı bulunuyor: "Aleksamenos tanrısına ibadet ediyor".

Bu resim, sarayında nöbetçi asker odasında bulundu. Orada yatan askerlerin arasında herhalde Aleksamenos adında bir Mesih imanlısı vardı. Onun arkadaşları da onun inancıyla eğlenirdiler: "Senin inancın sade eşeklere yakışır!" derdiler. Haça gerilmiş suçlu bir kişiye tapmak, onlar için en korkunç akılsızlıktı.

Bu, Aleksamenos kardeşimiz için herhalde hiç de kolay olmadı. Gece gündüz arkadaşlarının alaycı sözlerine katlanırdı ve, eğer Rabbe uygun davrandıysa, onlara hiç karşılık vermezdi. Ama o bilirdi ki, dünyaya akılsızlık gibi gelen, Allahın en yüksek bilgisiydi. Ve arkadaşlarının kırıci sözlerini işitirken, Pavlus'un yazdığı şu ayetleri aklına getirirdi:

1.Korintliler 1:18-25

Çünkü haçın haberi perişan olacak kişiler için akılsızlıktır. Ama bizim gibi kurtulanlar için Allahın kuvvetidir... Bu dünya kendi akıllılığı ile Allahı tanıyamadı. Madem öyle, Allah, kendi aklıyla razı oldu, akılsız bir haber ilan edilsin, ve o habere iman edenler kurtulsunlar. Çünkü Yahudiler mucize istiyorlar, ama Grekler akıllılık arıyorlar. Ama biz haça gerilmiş Mesihi ilan ediyoruz. Yahudiler için bir köstek ve milletler için akılsızlık ilan ediyoruz.

Ama çağrılmış olanlar için, hem Yahudiler hem de Grekler için, Mesih'i ilan ediyoruz Allahın kuvveti ve Allahın akıllılığı olarak. Çünkü Allahın akılsızlığı insanların akıllılığından daha akıllıdır. Ve Allahın zayıflığı insanların kuvvetinden daha kuvvetlidir.

Gal. 6:14

Ben sade Rabbimiz İsa Mesih'in haçı ile övünecem; başka hiç bir şeyle övünmem. Onunla dünya benim için haça gerildi, ben de dünya için haça gerildim.

Sevgili imanlı okuyucu! Belki seni de bugün İsa Mesih'e iman ettiğin için eğlentiye alıyorlar, senin de yüreğini öyle sözlerle kırıyorlar. Ama hiç bir zaman unutma ki, haça gerilmek İsa Mesih'in hayatının sonu değildi. Eğer İsa ölümden dirilmemiş olsaydı, bugüne kadar kimse ona iman etmeyecekti. Ölümlerden dirilirken, İsa'nın haçtaki ölümü bambaşka bir anlam kazandı: umutsuzluk yerine sonsuz bir umut, ölüm yerine yaşam ve yenilmek yerine yengi. Sen bütün bu eğlentilere dayanırsan, ve İsa haçlanırken nasıl yaptıysa, sen de kötülüğe karşı kötülük yapmazsan, o zaman sen de o yengiyi tadacan.

11 - Hepsi boşuna!

Tilkinin biri, çok büyük ve güzel bir üzüm bağı bulmuş. O kocaman, bal gibi tatlı üzümleri düşününce, onun canı o yemişlere o kadar çekmiş ki, neredeyse deli olacaktı. Yalnız, bir problem vardı: üzüm bağı her bir taraftan, çepeçevre yüksek bir duvarla sarılıydı. “Nasıl içeri girsem, acaba?” diye düşünerek, defalarca o duvarın etrafını dolaşmış.

En sonunda bir kenarda darıcık bir delik bulmuş. “Ha, şimdi bana göre bir kapı buldum!” demiş kendi kendine. Ama ne kadar da denediyse, bir türlü o delikten geçememiş. Hem kurnazlığını kullanarak, hem de çok fazla iştahlandığı için, tilki şöyle bir karara varmış: “Ne olursa olsun, o delikten geçecem. Bugünden zayıflamaya başlayacağım, ta o delikten geçene kadar”. Ve sahiden de günlerce bir şey yememiş, sade sade o delikten geçebilmiş.

Birkaç gün geçti ve gerçekten de tilki çubuk kadar zayıf olmuş. Üzüm bağına dalırken, sevinçten hemen yemeye başlamış. O bağı üzümleri ona o kadar tatlı gelmiş ki, daha çok gün bağı içinde kalmış, sabahtan akşama kadar karnını üzümlerle doyurmuş. Derken, hiç anlamadan yeniden şişmanlanmış ve dışarı çıkmaya kalkarken, o delikten geçememiş. Çaresiz kalınca, ister istemez gene oruç tutmuş, zayıflanmış, çubuk kadar olmuş. Argın bitkin bir vaziyette birkaç gün sonra yeniden o delikten geçebilmiş.

Geri bakarken, kendini tutamamış, o üzüm bağına demiş ki, “Ey bağ, bağ! Sen ne kadar da güzelsin, üzümlerin de ne kadar da lezzetli. Ama kimse senden yararlanamaz: sana ne kadar aç olarak dalınırsa, o kadar aç olarak da senden çıkılır!” (Yahudi bir masaldan)

Evet, hayatımız gerçekten bu üzüm bağına benziyor: çıplak olarak dünyaya geliyoruz, çıplak olarak da buradan ayrılacağız. “Kefende cep yok” diye bir atasöz var. O zaman kalıcı bir şey var mı ki, buradan ayrılırken onu götürelim?

İnsanların denemek ve tatmak istedikleri bir sürü ‘üzümler’ var: para, eğlence, zevk, şöhret ve bilgi. Ama hepsi o anda ne kadar tatlı gelirse de, hiç

bir şey kalıcı değildir. Bütün biriktirdiğimiz zenginlikleri başkasına bırakmak zorundayız. Yaşadığımız bütün zevk dolu anlar, ölümün karşısında unutulup gidecekler. Üç bin sene önce kral Süleyman o hakikatı şöyle dile getirmişti:

Derlemeci 1:2-3

Her şey boş, bomboş, bomboş! diyor Derlemeci. Ne kazancı var insanın güneşin altında harcadığı onca emekten?

Evet, bu dünyanın bağında hiç kalıcı bir yemiş yok. Ama İncil bize başka bir üzüm bağı gösteriyor:

Yuhanna 15:1-17

Asıl asma ben'im. Babam da bağcıdır. Babam bende yemiş vermeyen her çubuğu kesiyor. Ve yemiş veren her çubuğu temizliyor, öyle ki, daha da fazla yemiş versin... Asma ben'im, çubuklar gene sizsiniz. Kim bende kalırsa, ve ben kimde kalırsam, o kişi çok yemiş verecek. Çünkü benden ayrı olarak bir şey yapamazsınız... Babam beni nasıl sevdi, ben de sizi öyle sevdim. Siz benim sevgimde devam edin. Benim buyruklarımı tuttunuz mu, o zaman benim sevgimde devam ediyorsunuz.. Ben sizi nasıl sevdim, siz de birbirinizi aynı öyle sevin! ... Siz beni seçmediniz, ben sizi seçtim. Ve karar verdim, gidip yemiş veresiniz, yemişiniz de kalıcı olsun. Öyle ki, Babadan benim adımla ne dilerseniz, O size versin. Birbirinizi sevesiniz diye ben size bu şeyleri buyuruyorum.

İşte, bütün fark ortada: Rab bizi çağırmadı, bu dünyadan faydalanalım, ama bu dünyaya bereket getirelim diye, değil 'üzümleri bitirelim' ama 'üzüm yetiştirelim' diye. Kim bu dünyada sadece almaya bakarsa, en sonunda umutsuzluk içinde yok olacak. Ama kim bu dünyada Mesih'in sevgisini yaymak için yaşarsa, işte, onun yemişi sonsuza kadar kalacak.

12 - 'İkinci el' imanı

Türkiye'nin küçük bir kasabasında üç arkadaş can sıkıntısından ağlaşmışlar. O vakit birisinin aklına bir fikir gelmiş: "Hey bakın, bugün gazetede ne okudum! Haftaya Tarkan İstanbul'da büyük bir konser verecekmiş. Ne dersiniz, biz de gitsek?" Hepsi bu fikri beğenmişler, gitmeye karar vermişler. Hemen planlar yapmaya, oradan buradan para aramaya başlamışlar. Arkadaşlarına da büyük hava atmışlar, "Tarkan'ın konserine gideceğiz" diye.

En sonunda vakıt geldi. Otobüse binip İstanbul'a gitmişler. Varınca taksi tutup konser salonuna varmışlar. Ama kasaları kapalı görünce, çok büyük sıkıntıya düşmüşler. Tabii ki, bütün biletler daha haftalar önce satılmıştı. Şimdi ne yapacaklardı? Hemen eve dönmek istememişler. Konserin bir program defterini bir de Tarkan'ın kasetini alıp, bu kasetteki bütün şarkılarını öğrenmeye başlamışlar. Sonra, konser salonunun önünde atılmış biletlerden üç tanesini alıp saklamışlar.

Kasabalarına döndüklerinde arkadaşlarına çok güzel numara yapmaya başlamışlar. Birincisi demiş: "Aa, konser salonuna daldık, göresin ne kadar geniş, ucu bucu yok". İkincisi de: "Tonkolonaları göresen... güm güm güm bas çıkıyor!" Üçüncüsü de bir çatal kapıp Tarkan'ın şarkılarını söylemeye ve onun

gibi hareket etmeye başlamış. Sonra üçü saklamış oldukları biletlerini göstermişler. Böylelikle bütün arkadaşlarına güzel bir numara yapıp herkesi inandırmışlar. Hepsi güzel de, bütün bu işin tek bir problemi var: hiç biri konsere gitmemiş, asıl Tarkan'ı görmemişti.

Ne yazık ki, toplantıya giden birçok kişi de o üç delikanlıya benziyor: program defterini, yani bir İncil almışlar, ara sıra bir göz atarlar bile. "Aa, ben bu toplantının parçasıyım. Adım listede yazıyor" diyerek, elinde bilet olduğunu sanıyorlar. İsa Mesih'in şarkılarını bile ezberlemişler ve büyük heyecanla söylerler. Hepsi güzel, ama tek bir problem var. Asıl konseri, yani İsa Mesih'i, daha görmediler, tanıyamadılar. Her ne kadar başkalarını kandırabilseler de, Rab İsa bir gün onlara "Ben sizi hiç tanımadım" diyecek.

Birisi demiş ki, “Ahıra girmekle inek olmuyorsun, kümese girmekle tavuk olmuyorsun ve topluluğa katılmakla imanlı olmuyorsun.” İsa Mesih’in sözü duruyor: “Bir kişi yeniden doğmadı mı, Allahın krallığını göremeyecek.” (Yuhanna 3:3) Toplantıya katılmak son adım değildir, olsa olsa birinci adımdır. Onun arkasından herkes Rab İsa Mesih’le tek başına tanışmalı.

Sevgili okuyucu! Sana yürekten diliyorum, İsa Mesih’le kendin tanışasın ve bir gün Eyup’la beraber şu sözleri söyleyebilesin: “Şimdiye kadar senin hakkında bütün bildiklerim kulaktan duyma idi. Ama şimdi gözlerimle gördüm seni.” Elbette burada İsa Mesih’i rüyada ya da bir görümde görmek için mesele olmuyor. Ama birçok kişinin imanı ‘ikinci el’ imanıdır: giyinmiş bir pantolon gibi, onların imanı da başkalarını kopya etmekten başka bir şey değildir. Ama İsa Mesih bizden ‘birinci el’ imanı bekliyor.

13 - Altı hayvana bakmak

Bazı Mesih imanlıları, Rabbe daha yakın olmak için, ıssız yerlerde tek başına kalıyorlar. Onlara ‘eremit’ deniliyor (türkçesi: ‘kalender’). Böyle çölde yaşayan birisine misafirler gelmiş, onun hayatını incelemişler. Birkaç saat onunla geçirdikten sonra, ona sormuşlar: “Efendim, bakıyoruz, siz bütün gününüzü burada ıssız yerlerde geçiriyorsunuz. Acaba, bütün gün ne yapıyorsunuz? Ne ticaret yapıyorsunuz, ne bir zanaat işliyorsunuz, ne de ders veriyorsunuz. Hiç canınız sıkılmıyor mu?”

Eremit de onlara gülümseyerek demiş ki. “Ohoo, benim çok işim var: iki kartalım var, onları uslantırmam gerek. İki de şahinim var, onları terbiyeleştirim. İki tavşana bakıyorum, uzaklara kaçmasınlar. Sonra, bir tane yılan - onu hep sepette tutuyorum; bir katır - ona her gün yük bindiriyorum ve en sonunda, bir de aslanım var, onu hep zaptettiriyorum.

Ziyaretçiler sağa sola bakmış, bir şey göremeyince sormuşlar: “Efendim, nerede senin hayvanların. Ortalıkta bir şey yok ki!”

Eremit bu meseleyi açıklamaya başlamış:

“O iki kartal var ya, işte, onlar iki gözümdür. Bir şey gördüler mi, mutlaka onun üzerine atılıyorlar. Onları uslantırmak çok zor.

Sonra, bu iki elimi görüyorsunuz ya. İşte, iki şahin onlardır: bir şey yakaladılar mı, onu brakmak istemiyorlar.

Sonra, iki tavşan dedik: onlar da benim iki ayağımdır. O kadar kolay dışarı kaçıyorlar ki, mutlaka kümeste tutmam lazım, yoksa onları durduran yok.

Ama en zor hayvan ylandı: dilim o kadar kıvrak ki, hiç istediğim gibi hareket etmiyor. Üstelik zehir doludur. Dikkat etmedim mi, hem kendime, hem başkalarına onunla ölüm

getireceğim. O aslında 32 dişten oluşan bir kafesin içinde duruyor, ama o hiç para etmiyor.

Bir de o katır var ya - her gün ona yük koyuyorum. O da benim bedenimdir. Fazla yük koydun mu, inatlaşıp geri tepiyor, başkalarına da zarar veriyor.

En sonunda o aslan var: biliyorsunuz, aslan hayvanların kralıdır ve en zor terbiyeleştiriliyor. İşte, o da benim yüreğimdir. İnsanın yüreği çok aldatıcı ve değişken bir şeydir. Onda kocaman kuvvetler saklı duruyor - onları doğru kullanmayı öğrendin mi, fayda getirebilirsin. Ama o canavarı kendi haline braktın mı, sadece başkalarına zarar veriyor. Gördüğünüz gibi, bütün günüm dolu, hiç boş vaktim kalmıyor.”

Ziyaretçiler bunu işitince düşünceli düşünceli evlerine dönmüşler, kendi ‘hayvanlarına’ bakmaya başlamışlar.

2.Timoteyus 1:7

Çünkü Allah bize korkaklık ruhunu vermedi, bize kuvvet ruhu, sevgi ruhu, **disiplin ruhunu** verdi.

Galatyalılar 5:22-23

Ama Ruhun yemişi şöyle: sevgi, sevinç, barış, sabır, yavaşlık, iyilik, sadıkan olmak, yumuşaklık ve **kendini zaptettirmek**.

2. Petrus 1:5-9

İşte, tam bunun için çok dikkatla uğraşın ki,

- imanınıza iyi tabiyetler katasınız,
- iyi tabiyetlere bilgi katasınız,
- bilgiye **kendini zaptetmek kuvvetini** katasınız,

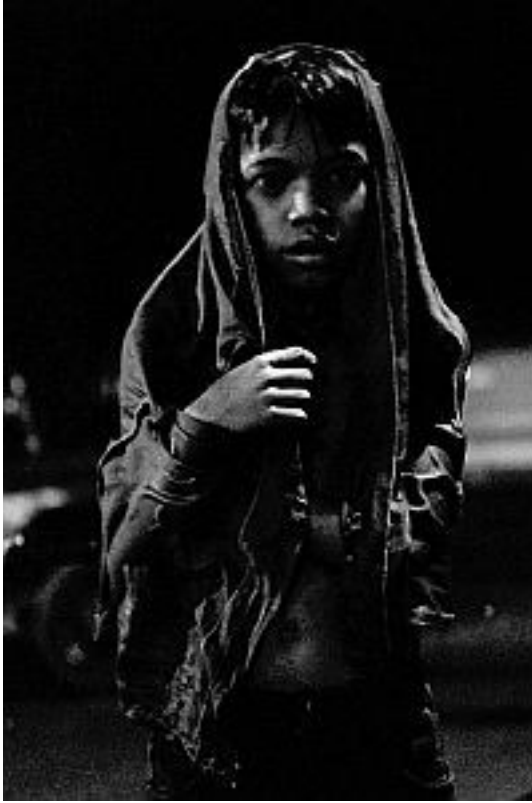
İmansız kişiler, çoğu zaman kontrolsüz bir hayat yaşıyorlar: bedenlerin istekleri neyse, onu yaparlar. Ağzına ne gelirse, onu söylerler. Aklına hangi fikir gelirse, onu hiç kontrol etmeden devam ettiriyorlar. Mesih imanlısı öyle yaşayamaz. Onun bedeni artık günaha kulluk eden bir hizmetçi değildir. Artık Mesih bizden şunu bekliyor:

Rom. 6:13

Bedeninizin parçalarını da Allaha verin, doğruluğa instrument olsunlar.

14 - Bokluğa sarılmak

London’da bir polis akşamlayın mahallesinde sokakları dolaşırken, bir çöp tenekesinden büyük bir nağara işitti. Sandı ki, bir kedi boklukları karıştırmış ve onu kovmak istedi. Ama yaklaşınca kedi değil de, genç bir erkek çocuk fark etti. Onu çöplerden çıkarınca, çocuk bağırmaya başladı: “Brak beni! Bu benim!” Polis önce bu çocukla ne yapacağını şaşırdı, sonra aklına bir fikir geldi. Alıp onu rahibelerin işlettikleri bir eve getirdi. Katolik kilisesine bağlı o kadınlar, o çocuk gibi sokakta yaşayan kimsesiz kızanlara bakardılar.

Çocuğu büyük bir sevgiyle içeri aldılar, onun gibi başka bir sürü çocukla tanıştırdılar. Hepsi bu rahibelerin sayesinde sokak hayatından kurtulmuşlardı. Akşam yemeği için vakit gelmişti. Ama önce onu uzun uzun yıkamaya başladılar. Yıkanırken çocuk sıkı bir yumruk yapıp elini hiç açmazdı ve hep “Bu benim! Bunu kimse alamaz benden!” diye haykırırdı. Rahibeler ne kadar uğraşılsa da, bir türlü onun elini açamadılar. En sonunda birisi onu kandırıp dikkatini başka tarafa çekti, öylelikle çocuk elini açtı: içinden eski, pis bir kuru ekmek parçası düştü. Çocuk onu çöp tenekesinden çıkarmıştı ve şimdi onu brakmak istemedi. Aşağıdaki yemek odasında çok zengin ve lezzetli bir sofraya hazırlanırken, o çocuk sadece o kuru ekmek parçasını düşündü.

Rab da bizim için çok zengin ve lezzetli bir sofraya hazırlıyor:

Yeşaya 25:6-8

Her Şeye Egemen RAB bu dağda bütün uluslara yağlı yemeklerin ve dinlendirilmiş seçkin şarapların sunulduğu zengin bir şölen verecek... Ölümü sonsuza dek yutacak. Rab Yahve bütün yüzlerden gözyaşlarını silecek. Halkının utancını bütün yeryüzünden kaldıracak.

Açıklama 19:9

Ve bana dedi: “Yaz! Ne mutlu o kişiler, Kuzu’nun düğün sofrasına davetlidirler!” Hem de bana dedi: “Bunlar Allahın hakikat sözleridir!”

O zengin sofraya, Rabbimiz İsa Mesih’le beraberlik demektir. O günde sonsuz, hiç çürümeyen bedenlerimiz olacak, onların da yemeğe ihtiyaçları yoktur. Bize

sevinç veren, bizi sonsuzluğa kadar doyuracak olan, Rabbimizin yakınlığıdır. Cennet bir yer değildir, Allaha yakın olmaktır. Orada asıl anlamda yemek içmek, eğlenmek, müzik ve buna benzer şeyler olmayacak. Bütün bunlar en büyük sevinç için sadece birer örnektir. Rab bize **kendisini** verecek!

Rab İsa Mesih bu hakikatı şöyle açıkladı:

Yuhanna 6:51

“Gökten inmiş olan yaşayan ekmek benim. Bir kişi bundan yedi mi, sonsuza kadar yaşayacak. Benim vereceğim ekmek de, kendi bedenimdir. Ben onu dünyanın yaşamı için vereceğim.” ()

Ve bunu küçük bir derecede daha şimdiden yapıyor. Toplulukta Rabbin sofrasını kutlarken, gelecekteki o büyük sofrayı anıyoruz. Rab İsa daha şimdiden seni büyük ve zengin bir sofraya buyuruyor:

Açıklama 3:20

Bak, ben kapıda duruyorum ve onu çalışıyorum. Bir kişi sesimi işitip kapıyı açtı mı, içeri girecem ve onun yanına geleceğim. O ve ben, ikimiz birlikte sofraya oturacağız.

Ama bu sofraya otururken, biz ne yapıyoruz? - Bu çocuk gibi, bir parça kuru ekmeğe sarılıyoruz, “Bu benimdir! Bunu kimse benden alamaz!” diye bağırıyoruz. Bir imanlı daha kendi tabiyetine, kendi isteklerine sarıldı mı, o zengin sofradan tadamaz. Arkadaş! Brak kendi küçük alışkanlıklarını, senin kurmuş adetlerini, umut bağladığın o ufak şeyleri ve Rabbe güven. O seni temizleyip ruhsal zenginliklerle dolu bir hayata davet ediyor. Kendisi seni şöyle çağırıyor:

Markos 10:29-30

“Size çok doğru bir şey söyleyeyim: var öyle insanlar, benden için ve ‘iyi haber’den için bırakıyorlar evini, kardeşlerini, kızkardeşlerini, anasını, babasını, kızanlarını ya da tarlalarını. Onlardan yok bir kişi, şimdiki zamanda onun yüz katını kazanmasın: hem evler, kardeşler, kızkardeşler, analar, kızanlar ve tarlalar, (ama onların yanında çekiler de kazanacak), hem de gelecek zamanda sonsuz yaşamı kazanacak.”

Ama biz bir şeyi brakmaya hazır değilsek, onun yüz katını nasıl kazanacağız!

15 - En kuvvetli silah

Rab Allah bütün yeryüzünü yarattıktan sonra, yapmış olduğu her şeyle sevinmiş. Her yaratığın bir işi, vazifesi ve ayrıcalığı vardı. Hepsi birlik ve mutluluk içinde yaşardılar. Sadece kuzu Allahın kral iskemlesinin önünde üzgün üzgün dururmuş ve öbür hayvanların sevincini paylaşamazmış. Rab Allah kuzunun üzüntüsünü fark edip ona sordu: “Senin neyin var da, o kadar mutsuz ve üzgün bakınıyorsun?” - Kuzu derin bir ah çekerek , “Ey, Rab Allah!”, diye cevap vermiş, “Ben zayıf ve korunmasız iken, nasıl sevinçli ve mutlu olayım? Bütün yaratıkların arasından bir tek ben farklıyım. Neden öbür hayvanlara verdiğin gibi, bana da silahlar vermedin? Herkesin bir silahı var: sivri boynuzlar, keskin pençeler, zehir dolu dişler, şevik ayaklar, geniş kanatlar... işte, herkesin bir silahı var. Öbür hayvanların hepsi kendi kendilerini kurtarabilirler: kimisi kaçıyor, kimisi yükseklere tırmanıyor, kimisi vuruyor, kimisi ısıyor, kimisi sokuyor... sözün kısası, herkes birşeyler yapabiliyor kendini kurtarsın, ama ben...?”

Rab Allah kuzunun şikayetlerini dinleyip ona hak vermiş: “Peki, madem öyle, benden bir silah iste, ben de sana vereceğim. Ne istiyorsun: pençeler mi, tırnaklar mı, keskin dişler mi, sivri boynuzlar mı, kanatlar mı... seç!” - “Ay, olamaz”, demiş kuzu, “Öyle korkunç silahlar acıtıyor. Senden daha hızlı silahlar isteyeceğim, öyle ki, onlarla düşmanı, kötülüğü gerçekten yok edeyim”. Rab Allah ona şöyle karşılık vermiş: “Çok uygun bir şey istedin. Onun için sana istediğini vereceğim. İşte sana en hızlı silahları veriyorum. Bunlarla bütün düşmanlarını yenip yok edebilirsin: yavaşlık, fedakârlık ve sabır.”

Kuzu iyi ve tam Allahın gönlüne göre bir seçim yaptı. Rab Allah, kuzuyu anlayabilir çünkü aynı tabiyeti taşıyor. O da kuzu tabiyeti alıp yeryüzüne geldi ve İsa Mesih'te kendini gösterdi:

Ey bütün yorgunlar, ağır yük altında olanlar! Bana gelin, ben size rahatlık vereceğim. Benim bondruğumu takın ve benden öğrenin. Çünkü ben yavaş ve alçakgönüllüyüm. (Matta 11:28-29)

Ve imanlı Mesih'e uygun yaşamak isterse, onun kuzu tabiyetini takmalı: madem Mesih kuzu oldu, ona iman edenler de kuzu olacak:

1. Petrus 2:21-23

Çünkü Mesih de bizim için çeki çekti. Öylelikle bize bir örnek braktı. Biz de Onun izinden yürüyüp, Onun arkasından gidelim. "O günah işlemezdi. Onun ağzında da hiç bir aldatıcı söz bulunmazdı."

O, sövüldüğü zaman sövmekle karşılık vermezdi. Ve çeki görünce, korkutmaya kalkmadı. Ama kendini doğrulukla davalayan Allahın ellerine teslim etti.

Ne kadar da zordur, kendimizi savunmayalım, intikam almayalım, kendimizi Rabbin eline teslim edelim. Rab İsa dedi ki: "Bakın, ben sizi koyunlar gibi kurtların arasına yolluyorum." (Matta 10:16). İşte burada Rabbin gücünü görüyoruz, İsa Mesih'in haberi gerçek olduğunu anlıyoruz: bir kuzu kurtların ortasında nasıl ayakta kalabilir? Onun silahları yavaşlık, fedakârlık ve sabır iken, nasıl kurtların dişlerine kurban gitmeyecek?

Ama kuzunun bir silahı daha var, o da **çobandır**. Kuzu ona yakın kaldıkça kurtlar yaklaşamaz, yaklaşıp da zarar veremez. Ama kuzu kendi yollarına çekildi mi, çobanın sesini işitemez oldu mu, o vakit gerçekten kurtların arasına düşebilir. Sevgili kardeş, ya da kızkardeş: çobanın yanından bir an için de olsa, hiç ayrılma, o seni koruyacak!

16 - Zincirde bir halkasın

1850 yıllarında Amerika'da **Edward Kimball** adında bir imanlı kardeşimiz yaşıyordu. Sıradan bir adamdı, onda ne büyük vaizlik, ne de büyük mucize yapma gücü vardı. Küçük bir toplulukta kıran dersleri ile ilgilenirdi. Ama o işi çok ciddi aldı. Bir avuç gençler için görevliydi ve onların kurtuluşu için gece gündüz dua ederdi. Her pazar günü o gençlere ders verirdi.

Ama **Dvayt Muudi** adında biri, her derste uykuya dalırdı. Kimball gene de vazgeçmedi. "Pazar günü olmazsa, onu hafta arası tutacam" dedi. Bir gün kurajlanıp Muudi'nin çalıştığı dükkanına girdi. Doğrudan onun yanına gitti, elini onun omuzuna koydu ve dedi ki: "Evladım, Rab seni çağırıyor. Dakkada hayatını ona ver". Dükkandan ayrılınca, Kimball büyük bir yanlışlık yaptığını ve Rabbin işini başaramadığını düşündü. Muudi ise, o gün işten eve giderken, yepyeni bir adam olmuştu. Gerçekten o gün Rabbi kabul etmişti. Gitgide imanda büyüdü ve en sonunda Amerika'nın en büyük müjdecisi oldu.

1873 senesinde Muudi İngiltere'nin Liverpool kasabasına gitti. Orada birkaç gün arka arkaya büyük müjdeleme toplantıları düzenledi. Toplantılar en başta çok zayıf ve başarısız geçti. Ama sonra sanki ruhsal kapılar açıldı ve çok kişi Rabbe gelmeye başladı. Muudi, **F.B. Mayer** adında bir İncil profesörün evine de uğradı. Mayer önce Muudi'nin konuşmasını biraz beğenmedi, ama sonra onu desteklemeye başladı. Muudi, Mayer'i Amerika'ya davet etti, orada müjdeleme toplantıları yapsın.

Bir pastor toplantısında Mayer konuşurken, birçok kişi Rab için herşeyden vazgeçmeye çekinirdi. Bunu fark eden Mayer dedi ki: "Madem henüz Rab için herşeyden vazgeçmeye hazır değilsiniz, acaba olur mu sizin için dua edeyim, Rab sizi hazır olmaya hazır etsin?" Bu söz, **Vilber Çepmen** adında genç bir pasturun hayatını değiştirdi. O zamana kadar zayıf, bereketsiz bir hayat sürmüştü. Çepmen kısa bir zaman için gezici bir müjdeci oldu ve bu hizmette bütün Amerika'yı gezdi. 1900 yıllarının başında çok etkileyici idi.

Az sonra Çepmen, **Billy Sandey** adında imana gelmiş bir sporcuyu buldu. Onu müjdeleme toplantılarında çalışmak üzere davet etti. Sandey kendisi bugüne kadar Amerikanın gelmiş geçmiş en popüler ve halkın duygularına en yakın vaiz oldu. Şarlot kasabasında Sandey'in konuşması üzerine bir grup yeni imanlı oluştu.

Onlar da Kutsal Ruh'un yeniden kuvvetli işler yapması için sürekli dua ederler.

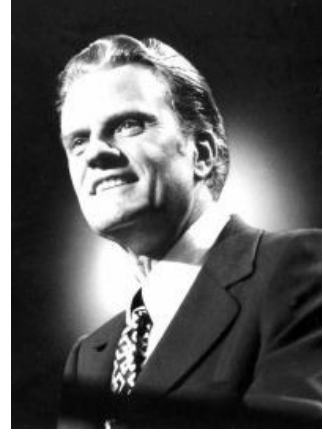

1934 yılında **Mordekay Hem** adında tanınmış bir konuşmacı davet ettiler. Şarlot kasabasında birkaç gün boyunca müjdeleme toplantıları düzenledi. Toplantılar hiç iyi gitmedi. Mordekay kırık bir ruhla, günlük defterine kısa bir dua yazdı: "Rab, bize burada ikinci bir Pentikost günü ver... Yarın Ruhunu dök!". Ertesi gün Rab onun duasına cevap verdi. Toplantıda onbirinci sınıfına giden genç bir öğrenci ayağa kalkıp öne çıktı ve hayatını Rab İsa'ya teslim etti. Öğrencinin adı: **Billy Grehem**. Bugüne kadar bütün dünyada en çok tanınan, en çok devletlerde hizmet etmiş olan müjdecisi odur.

Acaba, Edward Kimball işini yapmamış olsaydı?...

Bugünlerde Billy Grehem'i tanımayan imanlı hemen hemen yok. Yüzbinlerce kişinin önünde müjdeyi yaymak, büyük bir iş sayılıyor. Ama Rabbin önünde, Edward Kimball'ın işi aynı o kadar önemli sayılıyor. O adam bir avuç delikanlı ile uğraşmamış olsaydı, yukarıda anlattığımız zincir meydana gelmeyecekti.

Eski Ahit'te Rut adında bir kadın vardı. İsraili değildi, Moav halkından idi. Kocasını öldürdükten sonra kaynanasıyla İsrail'e yerleşmeye karar verip şöyle diyor:

Rut 1:16

Sen nereye gidersen ben de oraya gideceğim, sen nerede kalırsan ben de orada kalacağım. Senin halkın benim halkım, senin Tanrın benim Tanrım olacak.

Bu kararı vermek, Rab için yapılan küçük bir iş idi. Ne Rab için savaştı, ne mucize yaptı, ne de peygamberlik etti. Ama Rab o küçücük kararı kullandı: Rut, Beytlehem kasabasına yerleşiyor, orada Boaz adında bir adamla evleniyor ve böylelikle hem büyük kral Davud'un, hem de İsa Mesih'in nenesi oluyor (Rut 4:21-22 ve Matta 1:5-16). Böylelikle bugüne kadar onun adı Rabbin kitabında anılıyor.

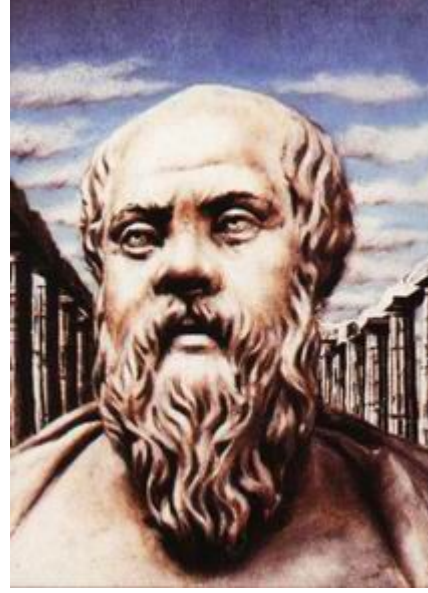
Senin de adın Rabbin önünde anılsın diye istiyor musun? O zaman Rabbin sana vermiş olduğu küçük işleri hor görme. Sadıkan ol, onları yerine getir. Bunu yaparsan, Rab bir gün sana şöyle konuşacak:

Matta 25:21

İyi yaptın, sen iyi ve sadıkan bir hizmetçisin. Sen az bir şeyle dürüst davrandın, ben de seni çok şeylerin üstüne koyacağım. Efendinin sevincine katıl.

17 - Üç tane elek

Ünlü Grek filozof Sokrates bir gün Atina'nın çarşısında oturken, bir adam büyük heyecan içinde koşarak ona gelmiş. Kopuşmaktan onun soluğu kesilmişti ve sabırsızlık içinde Sokrates'e bir arkadaşı hakkında birşeyler anlatmaya kalkmış: "Sokrates, senin filanca ahbabın var ya; biliyor musun, bugün onun için ne öğrendim..." Ama Sokrates adamın sözlerini kesmiş ve gülümseyerek demiş: "Dur, devam etmeden sana bir şey sorayım: söyleyeceğin şeyleri üç elekten geçirdin mi?" Adam şaşkınlık içinde, "Nasıl üç elek? Onlar da neymiş" diye sormuş.

"Evet", demiş Sokrates, "Üç tane elek var. Birincisinin adı 'hakikat'tır. İnsanoğlu her zaman doğru olan şeyler konuşmalı. Sen bana bir şeyler anlatmaya kalkıyorsun. Acaba, anlatacağın şeylerin hepsi doğru mu diye, iyi gibi araştırdın mı?" Öbür adam alçak sesle demiş ki: "Eem, aslında kendim onu araştırmadım, bana başkası anlattı."

Sokrates devam etmiş: "Demek öyle! Ama herhalde söyleyeceklerini ikinci elekten geçirdin, o da 'iyilik'tir. Madem anlatacağın şeyler doğru değil, herhalde iyi şeylerdir, değil mi?" Adam gene kekelemeye başlamış: "Hayır, sana arkadaşın hakkında kötü bir şey anlatacaktım."

"O zaman", demiş Sokrates, "Son olarak da üçüncü eleği kullanalım: 'gereklilik'. Sen mecbur musun, bana o şeyleri anlatasın?" Bunun üzerine adam kıpkırmızı olup demiş: "Şey, ne diyeyim, yau? Eh, aslında mecbur değilim bunu anlatmaya, ama işte..."

Sokrates de son olarak demiş ki, "Madem senin bana anlatacağın şeyler ne doğrudur, ne iyidir, ne de gereklidir, o zaman daha iyi hiç anlatma, ne beni, ne de kendi kendini boşuna heyecanlandırma."

Evet, Mesih imanlısı kendi sözlerine çok fazla dikkat etmeli.

18 - Ateş gölünden çıkmak

Çok kötü yürekli bir kadın varmış. Bir gün ölmüş. Hayatında bir kere olsun iyilik yapmamış, iyiliğin hiç bir izi kalmamış. Kadın alınıp ateş gölüne atıldı. Ama onun koruyucu meleği karşıda durup düşünmeye başlamış: “Keşke bu kadının yaptığı tek bir iyilik aklıma gelse! O zaman Tanrıya onu bidirebilirdim.” Sonra kadının yaptığı bir iyiliği aklına getirmiş ve Tanrıya demiş ki, “Kadın günün birinde bahçesinden bir soğan çıkarıp bir dilenci kadına verdi”. Tanrı meleğe cevap olarak demiş ki, “Peki, o küçük soğanı alıp ateş gölündeki kadına uzatır. Ona tutunsun, sen de onu çıkarırsın. Eğer onu o ateş gölünden çıkarmaya başarırsan, izin veriyorum cennete girsin. Ama soğan koparsa, kadın olduğu yerde kalsın”.

Melek koşarak kadının bulunduğu yere varmış, ona soğanı uzatıp demiş ki, “Al kadın, buna tutun ve kendini bu yerden çıkar”. Sonra usul usul kadını kendine doğru çekmeye başlamış. Az kalsın, onu başaracaktı. Ama ateş gölündeki öbür günahkarlar görünce, nasıl kadın çıkarılıyor, hepsi ona tutunarak kendileri de çıkarılmaya bakmışlar. O zaman kadın kızmaya ve onları tekmelemeye başlamış. Demiş ki, “Melek geldi, beni çıkarsın, sizi değil. Bu soğan da benimdir, sizin değil!” Tam bunu söyleyince, soğan kopmuş. Kadın da yeniden ateş gölüne düşmüş. İşte, orada bugünkü güne kadar ateşler içinde kıvranırmış. Melek ise, ağlamaya başlayıp uzaklaşmış. (Rus yazar: Fyodor Dostoyevski)

Bu korkunç hikaye bizi ateş gölü hakkında biraz düşündürsün. Yazar Dostoyevski insana önemli bir ders vermek istiyor: insan iyilik yapmış olsa bile, en sonunda kendi kendini ateş gölünden kurtaramaz. Yaptığımız işlerin arasında biraz iyilik bulunursa da, yüreğimiz hiç bir zaman Allahın istediği kadar temiz olamayacak. Ateş gölüne atılmış olan canlar, yüreklerindeki kötülüklerin yüzünden orada bulunuyorlar. Hikayenin asıl dersi zaten budur: ateş gölünden çıkmak yok. Oraya bir kere atılmış olanlar, sonsuzlara kadar orada kalacak. Birçok kişi ‘cehennemi’ bir temizleme yeri gibi kabul ediyorlar: insan Allah tarafından mahkeme olup, ceza olarak atılacakmış. Belli bir zaman

orada kaldıktan sonra, cezasını ödemiş olacak ve gene cennete gidecekmiş. Bu düşünce kesinlikle Şeytandandır. O, sonsuzlara kadar ateş gölünde yalnız kalmamak için, kendine arkadaşlar arıyor. Bu amaç için, “cehennemden çıkmak” masalını uydurup insanları Allahın kutsallığından uzaklaştırmak istiyor, “Kendi cezamı kendim öderim” düşüncesiyle bizi aldatmak istiyor.

Şimdi de İncil’den ateş gölü hakkında sağlam bilgi alalım:

Ve ölüleri gördüm, büyükleri de küçükleri de. Kral iskemlesinin önünde dururdular. Ve **kitaplar** açıldı. Ve gene başka bir kitap, hani **yaşam kitabı** da açıldı. Ölüler de o kitaplarda ne yazılıydı, ona göre davalandılar. Evet, kendi yaptıklarına göre davalandılar. ... İşte, ikinci ölüm budur, bu ateş gölüdür. Ve bir kişinin adı o yaşam kitabında yazılı olarak bulunmıyorsa, o kişi ateş gölüne atıldı... Onları saptıran Şeytan da kükürt ve ateşle yanan göle atıldı. Canavar ve sahte peygamber zaten oradadırlar. Ve onlara **sonsuzlara kadar** çeki çektilerilecek. (Açıklama 20:12-15,10)

Evet, İncilin kesin öğretisine göre, bir kere ateş gölüne atılmış olan kimse, bir daha oradan çıkamaz. Allah sonsuz bir varlıktır, ve onun vereceği cezalar da sonsuzdur. Dirilişten sonra, herhangi bir değişme olmayacak, herşey son halini bulur.

Peki, kimler ateş gölüne atılacak? Gördüğümüz gibi, herkes kendi yaptıklarına göre davalanacak. Herkesin yaptıkları, kitaplarda yazılıdır. Ama onun dışında başka bir kitap daha var: o da yaşam kitabıdır. Kurtuluş ondadır - sadece kimin adı orada yazılıysa, onlar ateş gölüne atılmayacak. Bu yaşam kitabı, aslında ‘Kuzu’nun, yani İsa Mesih’in kitabıdır. O Kuzu’nun kurbanını kabul etmiş olan bir kişinin adı o kitaba yazılacak. Öyle bir kişi ateş gölüne atılmayacak. Öyle bir kişi ‘Yeni Yeruşalim’ kasabasında o Kuzu, yani İsa Mesih, ile birlikte sonsuzlara kadar yaşayacak:

Açıklama 21:27

Ve mundarlık getiren şeyler, ya da iğrenç şeyler yapan ya da yalan söyleyen kişiler oraya asla giremeyecekler. Sade kimin adı Kuzu’nun yaşam kitabında yazılı ise, onlar oraya girecekler.

19 - Uçan İskoçyalı

Erik Lidell adında genç bir İskoçyalı 1924 senesinde Olimpiyatlarda altın madalyayı kazanırken, bütün dünyanın dikkatini çekti.

Erik'in anası ve babası Çin'de misyonerlik yapardılar, Erik de orada dünyaya gelmişti. Ama henüz yedi yaşında iken, onu İngiltere'ye bir yatılı okula yolladılar. Erik de gençliğinin çoğunu anasından babasından ayrı olarak geçirdi. Okulun direktörü Erik'in spora karşı büyük merakı olduğunu fark etti ve koşucu olmaya destek verdi. Kısa bir zaman içinde delikanlı Erik tam bir atlet bedenini geliştirdi. Aynı zaman imanda da gelişmeye başladı: sabahlayın çok erkenden kalkıp her gün İncili okumaya alıştı. Üniversiteye başlayınca, Erik rekor üstüne rekor kırdı. Ablası Çin'de kalmış olan anası ve babasına mektupta şöyle yazdı: "Erik her hafta yeni yeni ödüller eve getiriyor: madalyalar, plaklar, pokallar v.s. Artık onları nereye koyacağımı şaşıyorum!" Böylelikle İngiltere'nin en ünlü ve sevilen sporculardan biri oldu.

1924 senesinde Erik Lidell olimpiyatlarda 100m koşusuna katılmak üzere Paris'e gitti. Büyük favori oydu. Aylarca bu koşuya hazırlık yaptı, herkes de onun kazanmasını beklerdi. Ama Paris'e varınca kötü bir şey öğrendi: ön koşuların biri, pazar günü olacaktı. O yıllarda Mesih imanlıların çoğu, pazar gününü çok kutsal sayardılar. Öyle ki, çoğu 'Sept günü' derken, pazar günü demek istediler. Ve Eski Ahit'te Sept gününde çalışmak yasak iken, Erik Lidell de bu ön koşuya bile katılamayacağını düşündü. Çok zor bir durumda kaldı: koşmazsa vicdanı rahat kalacaktı, Rabbin istediğini yerine getirecekti. Ama bütün İngiltere ona kızacaktı, çünkü kesin bir altın madalyayı kaçırmış olacaktı. Hatta kralın kendisi ona koşuya katılmasını buyurdu. Erik ise, "En başta İngiltere'nin kralına değil de, bütün dünyanın kralı olan Tanrıya boyun eğmem gerek" diye cevap verdi. Böylece koşuya katılma fırsatını

kaçırdı. Koşu olurken, Erik Lidell Paris'in bir topluluğunda Yeşaya'nın kırkıncı bölümünden vaaz etti:

Kim denizleri avucuyla, gökleri karışıyla ölçebildi?
Yerin toprağını ölçeğe sığdıran,
Dağları kantarla, tepeleri teraziyle tartabilen var mı? ...
RAB için uluslar kovada bir damla su,
Terazideki toz zerreciği gibidir.

Adaları ince toz gibi tartar. ...

RAB'bin önünde bütün uluslar bir hiç gibidir.

Rab gördü, nasıl Lidell'in kendini onun önünde alçaltırdı ve o sebepten onu herkesin önünde yükseltirdi. Daha önce Amerikalı bir sporcu Lidell'in cebine küçük bir not koydu, üzerinde 1.Samuel 2:30 yazardı: "Beni onurlandıranı ben de onurlandırırım". Ve aynı öyle oldu: 400m koşusunda bir İngiliz sporcu katılmaktan vazgeçti ve kendi hakkını Lidell'e verdi. Bütün ön koşuları yenip finala kadar geldi. Ama kimse onun kazanacağını beklemezdi, çünkü 100 ile 400 metre koşularının arasında dağlar kadar fark var, bambaşka metodlar kullanılıyor. Erik Lidell de hiç hazırlık yapmamışken o 400 m koşusunu kazandı ve bütün dünyada sensasyon yarattı. Artık ona "Uçan İskoçyalı" lağabını verdiler.

Ama Erik Lidell kendini sadece olimpiyatlarda imanlı olarak göstermedi. Madalyayı kazandıktan sonra, İngiltere'de kalıp rahat ve popüler bir yaşam sürebilirdi; ama onu yapmadı. Doğduğu yer olan Çin'e döndü ve misyoner olarak işledi. 1937 senesinde Japonyalılar orayı ele geçirince onu başka imanlılarla birlikte bir iş kampına kapadılar. Orada da 1945 senesinde öldü. 'Uçan İskoçyalı' imanlının yarışını bitirmişti.

Erik Lidell bütün imanlılara önemli bir ders veriyor: Rabden ne anladıysak, pahası ne olursa olsun, ona göre yaşamalıyız. Aslında Lidell'in inandığı yanlıştı: Rab bize ne pazar günü, ne de cumartesi günü işlemeye yasak etmiyor. Cumartesi günü için İsa demişti:

Yuhanna 5:17-18

"Benim Babam şimdiye kadar işlemektedir, ben de işliyorum." Bunun için Yahudiler daha da fazla baktılar, Onu öldürsünler. Değil O sade cumartesi gününü bozsun, Allaha 'Baba' bile derdi, ve böylelikle kendini Allahla bir kılardı.

İsa, cumartesi günü çalışma yasağını kaldırıyor ve onun yerine pazar gününü de koymuyor, çünkü Mesih'in apostolu olan Pavlus şöyle konuşuyor:

Romalılar 14:5

Bir kardeş, bir günü öbür günlerden daha üstün tutuyor. Ama başka birisi bütün günleri aynı tutuyor. Herkes kendi düşüncesinde tam kararlı olsun.

Bu ayet kesin olarak gösteriyor ki, Rab artık hiçbir günü 'kutsal' saymıyor, o günde iş yapılmasını yasak etmiyor.

Ama buradaki mesele başka: Erik Lidell kendi vicdanına karşı gitmedi, kendi duygusuna göre yaşadı. Ve onun için Rab de onu yüceltirdi. Ah, kaç kere biz rahatsız olmak istemediğimizden, ya da insan korkusundan kendi inandığımızın tersini yapıyoruz. O zaman biz Rabbi şanlandırmak istemiyoruz, o da bizi şanlandırmayacak. Ne mutlu o kişiye ki, Pavlus'la birlikte şöyle konuşabilsin:

Romalılar 14:22-23

Senin inandığın ayrı bir meselen mi var? Sen onu Allahın önünde kendine sakla. Ne mutlu o adam, hani kabul ettiği meselelerde kendi kendini davalamıyor. Ama kim (yasak saydığı bir şey) yerken şüpe ederse, davalanıyor; çünkü o iş imandan değildir. Ve imandan gelmeyen herşey günahtır.

20 - Hayat tatlıdır

Bin sene önce, Avrupa'nın saraylarında soylu kişiler çok acımasız bir oyun düşündüler. Onunla halka eğlence getirmeye çalıştılar:

Bir kalenin avlusunda kocaman bir kazana bal döküp kaynatırdılar. Avlunun kapıları sıkı kapanmışlardı. Soylu kişiler ve sıradan olan vatandaşlar avlunun etrafında yüksek tribünlerde otururdu, olacak şeyleri büyük merakla seyrederdi. Sonra terbiyeleştirilmiş bir ayı kafesinden saldı. Balın tatlı kokusu ayın burnuna ulaşınca, çok fazla iştahlanıp balı tatmak istedi. Burnunu o kaynayan kazanın içine sokup baldan tadınca, tabii ki, hemen ağzını yaktı ve acılar içinde uzaklaştı. Ama balın kokusu ayının kafasını kurcalayıp onu deli etti. Ne kadar yansa da, bir kere daha o baldan tatmak istedi. Ve böylelikle en sonunda acılar içinde bayılıp canını verdi.

“Bir kere daha tadayım, sade bir kere daha!” Biz insanlar aynısını düşünmüyor muyuz? Hayatımız bize baldan tatlı geliyor, ama o sözde tatlı şeyleri deneyince yanıyoruz. İşte, günah bizi öyle yapıyor: hem bize zarar veriyor, hem de bize tatlı geldiği için, onu bir kere daha denemek istiyoruz.

“Biliyorum, dedikodu günahtır. Ama sade bir kere daha yapayım, ondan sonra duracağım!”, “Bir kere daha sarhoş olayım ve artık kray! Bu son olsun!” Ne yazık ki, değil sade İsa'yı tanımayanlar, birçok imanlı bile öyle düşünüyorlar. Fakat bize tatlı gelen bu dünyanın hayatı Allaha karşıdır:

Bu dünyada sade şunlar var: beden tabiyetinin istedikleri, gözlerin istedikleri ve bu hayatın boş gururu. Ve bunlar Baba'dan değil, dünyadandırlar. Bu dünya ve bu dünyanın sevdaları

geçmektedir. Ama kim Allahın istediğini yerine getirirse, o sonsuza kadar duracak. (1.Yuhanna 2:15-16)

Günah bize bal gibi tatlı geliyor, ama zarar ve en sonunda ölüm vermekten başka bir işe yaramıyor. Sevgili kardeş ya da kızkardeş, günahın tatlılığına aldanma, onun sonu ölümdür. Ben sana şimdi daha güzel ve besleyici bir bal göstereceğim:

Sözlerin ne kadar tatlı geliyor damağıma, ağzımda baldan daha tatlı! Senin **emirlerin** sayesinde anlayışlı oldum, onun için nefret ederim bütün yalancı yollardan. (Mezmun 119:103-104)

RAB korkusu kutsaldır: sonsuzca kalır. **RAB'bin kararları** hakikattir: hepsi doğrudur. Onlar altından, en saf altından daha kıymetlidir; baldan, en temiz baldan daha tatlıdır! (Mezmun 19:10)

Sende Allah korkusu var mı? Rabbin sözlerinden titriyor musun? İsa Mesih'in sözlerine özlüyor musun? İşte, bize verilen gerçek bal odur, bize yaşama götüren yiyeceğimiz odur.

21 - Değersiz saman mı, yoksa diri ışık mı?

Bir kralın iki oğlu varmış. Yaşlanınca, kendi krallığını oğullarının birisine teslim etmeye hazırlık yapmış. Ama hangisine? Krallık görevi için en uygun evladını seçmek için ikisini denemek istedi. İki oğlunu yanı çağırıp dedi ki, “Evlatlar, gördüğünüz gibi, ben artık yaşlandım. Benim yerime sizden birisi kral olacak. Şimdi de size bir ödev veriyorum. İkinizden kim o görevi daha iyi yerine getirirse, kral olacak. Ben ikinize aynı parayı vereceğim. O parayı alıp ne isterseniz alın ve aldığınız şeylerle sarayımdaki en büyük salonu doldurun. Kim o salonu en çok doldurursa, benim

mirasçım o olacak.”

Birinci oğul gitmiş bu para karşılığında bir köylüden çok fazla saman alabilmiş. Birkaç öküz arabasıyla sarayın salonuna getirmiş ve kocaman bir yığın samanla o holu hemen hemen doldurmuş.

İkinci oğul sade küçük bir mum almış ve hizmetçilerine samanı kaldırsınlar diye buyurmuş. Akşam olunca mumu odanın ortasında dikip yakmış. O kocaman hol hemen mumun ışığıyla aydınlanmış, en ırak köşesine kadar aydınlıkla dolmuş. Babası onu görünce demiş: “Aferin, sen benim mirasçım olacaksın, çünkü evimi kıymetsiz samanla değil, ama bize gerekli olan bir şey, yani ışıkla doldurdun”. Böylelikle ikinci oğul kral olmuş.

22 - Kötüyü yen!

Enrino Dapotso adında çok tanınmış İtalyalı bir müjdecî vardı. Kendi hayatından şu olayı anlattı:

“İmanlı olduğum için senelerce bir Alman KZ lagerinde kaldım. Orada hepimiz çok aşırı büyük çekiler gördük. Çok zayıfladım, 45 kg oldum. Bütün bedenim yaralar içinde kaldı. Sağ kolum kırılmıştı ve dokтору

çağırmadılar. 1943 senesinde 25. Dekemvri, yani İsa Mesih’in Doğuş Bayramında, akşamlayın lager şefi beni çağırtırdı. Yalın ayak ve belden yukları çıplak olarak beni kendisinin önünde ayakta tuttu. Adam zengin bir sofrada oturup en lezzetli yemekler getirtmişti ve şimdi büyük iştahla yiyordu. O vakit kötü olan beni korkunç bir denemeye soktu. Lager şefi bana sordu: “Hey, Dapotso! Sen daha Mezmur 23’e inanıyor musun? Hani, nasıl idi: ‘Düşmanlarımla gözünü önünde, bana sofraya kurarsın; başıma güzel kokular döküyorsun; kadehim taşıyor. Evet, yaşamımın her gününde, iyilik ve mutluluk beni izliyor’.” Sessizce Rabbe yalvarmaya başladım ve sonra cevap verebildim: “Evet, hâlâ ona inanıyorum!”

O vakit bir asker kahve ve bir paket bisküvi getirdi. Lager şefi onları büyük afiyetle yemeye başladı ve bana dönüp, “Dapotso, eşiniz çok iyi bir aşçı” dedi. Ben onu anlamadım, o da bana dönüp açıkladı: “Senelerden beri, eşiniz küçük keklerle dolu paketler gönderiyor. Ben de hepsini yedim.” Bu bana gene bir deneme oldu. Demek eşim o kadar kıt olan un, şeker ve yağdan kıt bana bir iyilik yapmak istedi ve bu herif benim kızanlarımın hakkını yedi. Şeytan kulağıma fısıldamaya başladı: “Ondan nefret et. Ona karşı kin besle!” Bu nefreti sevgiyle yeneyim diye yeniden dua ettim. Lager şefinden rica ettim, o anda eşimi ve kızanlarımı aklıma getirebilmek için, hiç değilse o kekleri koklayayım diye izin versin. Ama beni eziyet eden o adam buna razı gelmeyip beni sövmeye başladı.

Savaş bittikten sonra, o lager şefi aradım. Adam kaçabildi ve şimdi başka ad altında saklı bir yerde yaşırdı. Ama onu aramaktan vazgeçmedim ve on sene sonra onu buldum. Bir pastorla birlikte onu ziyaret etmeye gittim. Kapıyı açınca bana şaşkın şaşkın baktı, tabii ki, beni hatırlamadı. Ona dedim: “Ben numara 17531’im. 1943 senesinin

İsa’nın Doğuş Bayramı’nı hatırlıyor musun?” Birdenbire korkuya düştü, benizi çarşaf gibi oldu. “Benden intikam almak için geldin, değil mi?” diye sordu. Ben de, “Evet, öyle!” dedim. Getirdiğim büyük bir kutu açıp içinden nefis, kocaman bir kek çıkardım. Karısından kahve yapsın diye rica ettim. Ondan sonra hepimiz oturup sessizlik içinde o keki yedik. Eski lager şefi ağlamaya başladı ve benden affını diledi. “İsa Mesih’in hatırı için, seni bağışladım” dedim. Bir sene sonra bu adam karısıyla birlikte hayatını Rab İsa’ya verdi.

Romalılar 12:19-21

Ey sevgililer! Kendiniz için intikam almayın, ama Allaha meydan brakın, O intikam alsın. Çünkü şöyle yazılmıştır:

"Rab diyor, 'İntikam benimdir. Karşılık ben vereceğim.'"

Onun için, "Düşmanın acıkmışsa, ona yemek ver, eger susamışsa, ona su ver. Öyle yaptın mı, onun kafasına yanan korlar yığmış olacan.

Kötülük sizi yenmesin, ama siz kötülüğü iyilikle yenin!

23 - Oğulu kim alacak?

Zengin bir adam oğulu ile birlikte dünyanın en kıymetli ve pahalı resimleri koleksiyon yapardı. Pikasso, Van Goh, Rembrandt, Şagal, El Greko... nerede olursa olsun, adam bütün zenginliklerini sadece bu resimleri almak için harcardı. Zamanla milyarlarca dolar değerinde olan dünyanın en pahalı koleksiyonunu oluşturdular. Baba ve oğul sık sık birlikte oturup, saatlerce bu güzel resimlere bakardılar. Belli bir zaman sonra, Vietnam savaşı başladı. Adamın oğlu da askerliğe çağırıldı. Çok cesur bir asker olduğu için Vietnam'da dövüşürken kendi güvenliğini hiç düşünmezdi. Bir çatışmada arkadaşını kurtarmaya çalışırken, onun için canını verdi. Babasına haber gönderdiler; o da biricik oğulu için yas tuttu.

Bir ay sonra, tam İsa'nın Doğuş Bayramı'ndan önce, kapı çalındı. Hizmetçiler genç bir adamı içeri getirdiler, adamın koltuğunun altında büyük bir paket vardı. Zengin adama yaklaşıp dedi: "Beyefendi, beni tanıımıyorsunuz, ama oğlunuzun kurtardığı asker var ya - işte ben'im. Evladınız o gün sade beni değil, birçoklarımızın hayatını kurtardı. Tam beni güvenlik yerine taşırken, bir kurşun onun yüreğini deldi, hemen de can verdi. Sık sık sizden söz ederdi, güzel resimleri ne kadar sevdiğinizi de anlatırdı." Derken, genç adam paketini uzatıp devam etti: "Biliyorum, size çok fazla bir şey veremiyorum. Zaten büyük bir ressam (hudojnik) değilim. Ama sanıyorum, oğlunuz bunu almanızı isterdi".

Zengin adam paketi açtı. İçinde oğlunun portresi vardı, hayatı kurtarılan genç adam kendisi onu çizmişti. Adam uzun uzun evladının resmine baktı, onun yüz çizgilerine, gözlerin bakışına, kısacası herşeyine hayran kaldı. Oğlunun gözlerine bakarken, o kadar fazla duygulanmıştı ki, kendi gözleri de gözyaşlarla doldu. Genç adama derinden teşekkür edip bu resmi satın almaya teklif etti. Ama o cevap olarak dedi ki: "Hayır, olamaz, bu bir hediyedir, çünkü sizin oğlunuzun benim için yaptıklarını hayatta çeviremem!" Zengin adam da çocuğunun o resmine çok fazla kıymet biçti, oturma salonunun en ortasına

astı ve gelene geçene gururla gösterirdi. Onun resim koleksiyonunu görmeye gelen çok kişi oldu, ama öbür resimleri göstermeden önce mutlaka çocuğunun o resmini gösterirdi.

Adam birkaç ay içinde öldü. Ölümünden sonra koleksiyonundaki resimler de tek tek arttırmakla satılacaktı. Dünyanın her tarafından en zengin ve bilgili kişiler geldi, o güzel resimleri satın almak için. Gazeteler ve televizyondan reporterler geldi ve herkes büyük heyecan içindeydi. Zengin adam bu satış için bir noter tutmuştu, o da şimdi satışı başlamak için podyuma binip çekici eline aldı ve dedi: “Evet, ilk olarak oğulun bu resmi satılacak. Almak isteyen var mı?”

Hemen sessizlik oldu. Odanın en arkasından bir ses geldi: “Haydi brakin onu, dünyanın o ünlü resimlerini görmeye geldik”. Noter ise ısrar etti: “Hayır ilk önce bu satılacak. Artırmayı başlatan yok mu? 100 dolar, 200 dolar mı?” Başkalar gene bağırды: “Böyle sıradan bir resim görmeye gelmedik. Nerede Van Goh, nerede Rembrand resimleri. Haydi başlayın artık ciddi satışlara!” Noter yüksek sesle devam etti: “Hayır, önce oğulunu! Oğlunu kim alacak, kim?”

En sonunda salonun en arkasından zayıf bir ses yükseldi: zengin adamı ve oğlunu çok iyi tanımış olan bahçıvan idi. Adam çok fakir idi ve cüzdanını alıp son paralarını topladı. “Evet, ben yirmi dolar veriyorum!” diye bağırды. Noter bunu duyup devam etti: “Evet, yirmiyi duyduk, otuz veren var mı?” Bu arada kalabalık kızmaya başladı: “Yeter artık, yirmi dolara ver herife gitsin. Biz de asıl satışlara başlayalım”. Oğlun resmini istemediler, herkes daha ünlü, daha pahalı resimleri alıp kendini göstermeye çalıştı. Noter sağa sola bakarak çekici kaldırıp “Satıyorum... satıyorum... sattım!” dedi. Herkes rahatlayıp “Tamam, oldu bu iş. Şimdi de asıl satışlara başlayalım!” dedi.

Fakat noter çekicini masaya koyup, “Özür dilerim, ama satış bitmiştir” dedi. Herkes şaşkınlık içinde adama ne olduğunu sordu. Noter de açıkladı: “Ölen adamın vasiyeti buydu. Adam kesin bir şart koşmuştu ama bana ısmarladı ki, bu şartı ancak satışın sonunda açıklayayım. Sadece oğlunun resmi arttırmakla satılsın diye buyurmuştu. Kim onu satın alırsa, bütün resimlerini hatta bütün varlığını miras alacaktı. Adam bana şunu söylemişti: ‘Kim oğluma saygı duymazsa, o bir tane resim bile almaya layık değildir. Ama kim oğluma saygı duyarsa, ona herşeyi vereceğim!’”

Yuhanna 5:22-23

Çünkü Baba hiç kimseyi davalamaz, bütün davalama işini Oğul'a braktı. Öyle ki, herkes Baba'ya ne kadar saygı gösterirse, Oğul'a da o kadar saygı gösterebilir. Oğul'u kim saymazsa, Onu göndermiş olan Baba'ya saygısızlık etmiş oluyor.

24 - Bir leva dükkanından sedef boncukları

Son yıllarda her kasabada ‘Bir Leva dükkanları’ türemeye başladı. Oradaki mallar o kadar ucuz ki, herkes oradan alışveriş yapmaya bakıyor. Ama tabii ki, o malların değeri çok düşük. Kaliteli, orijinal mallar hiç yok, her şey kopya edilmiş ve çabuk bozuluyor.

Aysel yedi yaşında bir kız, anası ve babası da imanlı. Günün birinde Aysel anasıyla öyle bir dükkana alışveriş yapmaya gitti. Tam kasaya yaklaşırken kara bir kutu içinde plastik sedef boncuklarından yapılmış bir kolye gördü. Görünce de onu çok arzuladı. Anasına yalvarmaya başladı: “Anneciğim, ne olur, bana bu kolyeyi al! Bak nasıl da şıllıyor. Onu bana alırsan, hep sesleyecem, her zaman uslu duracam.” – Bunun gibi sözlerle anasını yumuşattırmaya baktı. Anası da o sedef boncuklarının fiyatına bir göz attı: “Hmmm, onlar dört Leva; az değil.” Küçük kız gene de vazgeçmedi: “Bak anneciğim, evde daha fazla iş yapacam, hatta başka yerden de para kazanacam, söz veriyorum.” Anası ona güzel bir teklif yaptı: “Haydi ben sana iki Leva veriyorum, ama bir şartla: sen de iki Leva kazanacan. “

Aysel razı geldi ve kısa zaman içinde para biriktirmeye başladı. Yaşlı bir komşu için bakkaldan alışveriş yaptı ve ondan 50 stotinki kazandı. Okulun önünde birkaç çiçek satıp bir leva kazandı ve en sonunda teyzesi ona 50 santim hediye etti. Sevinç içinde yolda oynaya oynaya eve döndüğünde anası geri kalan iki levayı verip o kolyeyi satın aldı.

Artık Aysel’in sevinci sonsuzdu. O zincirden ayırlamaz oldu, gündüz onu takardı, geceleyin de dikkatle bir kutunun içine yerleştirirdi. Anası ona akıl verdi: “Dikkat et, o sedef boncukları ıslanmasın, yoksa senin her tarafını yeşile boyayacaklar.” Lafın kısacası, o zincir Aysel’in en yakın dostu, onun en kıymetli şeyi oldu.

Aysel'in babası kızını çok fazla severdi. Her akşam işini bırakıp ona hikaye anlatırıp onu yatırırđı. Bir gece onun yatağında otururkn ona sordu:

- "Kızım, beni seviyor musun?"

- "Evet, babacığım, seni çok seviyorum"

- "O zaman bana o sedef boncuklarını ver!"

- "Eee, baba, olamaz. Sen biliyorsun, onları ne kadar seviyorum. Sana veremem. İstersen, sana Barbi kuklamı verecem, hani geçen sefer onu doğum günümde aldın. Ama o kolyeyi benden isteme."

- "Peki, kızım, sen nasıl dersen. İyi geceler, tatlı rüyalar" Ve babası onu yanaklarından öpüp odadan çıktı.

Birkaç gün sonra, babası gene onu yatırırken aynı istekte bulundu:

- "Kızım, beni seviyor musun?"

- "Evet, babacığım, seni çok seviyoum"

- "O zaman bana o sedef boncuklarını ver!"

- "Ama niye? Onları sana veremem. İstersen sana bebek kuklamı verecem. Onu da çok seviyorum. Ama kolyeyi benden isteme!"

- "Yok bir şey, kızım, seni gene de seviyorum. İyi geceler!"

Ve ona bir öpücük verip odasından ayrıldı.

Gene birkaç gün geçti. Babası Aysel'in odasına gelince, onun ne kadar heyecanlı olduğunu fark etti. Sessizce yatağının üstünde otururup uzaklara bakardı, yanağından tek bir gözyaşı aktı. Babası ona sordu:

- "Kızım, ne oldu sana böyle?"

Aysel bir şey söylemedi. Küçük elini babasına doğru uzattı. Avucunu açınca içinde bunca sevdiği sedef boncukları göründü. Babasına dedi: "Al bunları, senin olsun."

Artık babası kendini tutamayıp gözyaşları dökmeye başladı. Bir eliyle kızın plastikten yapılma ucuz sedef boncuklarını aldı, öbür eliyle cebinden bir kutu çıkardı. Aysel gözyaşlarını silip kutuyu eline aldı ve açtı. İçi mavi kadife ile kaplıydı ve başka bir kolye göründü. Ama o gerçek sedef boncuklarından yapılma idi. Aydınlığa karşı tutulunca insanın gözlerini şaşılacak pembe ve beyaz renklerle kamaştırırdı. Babası onu almak için binlerce Leva harcamıştı. Kızına dedi:

"Kızım, kaç gündən beri bunu sana vermeye hazırdım. Ama bekledim, sen en önce o kıymetsiz, sahte plastik boncuklarını bana veresin de, öyle sana gerçekten kıymetli bir şey vereyim!"

Evet, bizim gözümüzde de o kadar kıymetli görünen, bizim için o kadar önemli olan nice şeyler var. Ama aslında hepsi sahte ve değersizdirler. Rab bize aslısını, en kıymetlisini vermeye çalışıyor. Ama elimiz değersiz şeyleri

kavrarsa, Rabden gelen hediyeleri kabul etmeye hazır değildir. Açalım elimizi, Rabden alalım. Sen daha neye tutunuyorsun?

Luka 14:26-27

Bir kişi bana geldi mi, ama kendi anası ve babasından, karısı ve kızanlarından, kardeşleri ve kızkardeşlerinden, hem de, evet, kendi hayatından bile vazgeçmedi mi, o kişi benim öğrencim olamaz. Her kim haçını taşıyıp arkamdan gelmezse, benim öğrencim olamaz.

Matta 7:11

Siz kötü olanlar bile kendi kızanlarınıza güzel bahşişler vermeyi biliyorsunuz. Madem öyle, gökteki Babanız da kendisinden dileyen kişilere iyi olanı verecek. Bu çok daha kesin değil mi?

Markos 10:29-30

İsa da ona dedi:

“Size çok doğru bir şey söyleyeyim: var öyle insanlar, benden için ve ‘iyi haber’den için bırakıyorlar evini, kardeşlerini, kızkardeşlerini, anasını, babasını, kızanlarını ya da tarlalarını. Onlardan yok bir kişi, şimdiki zamanda onun yüz katını kazanmasın: hem evler, kardeşler, kızkardeşler, analar, kızanlar ve tarlalar, (ama onların yanında çekiler de kazanacak), hem de gelecek zamanda sonsuz yaşamı kazanacak.

25 - 'Baunti' gemisindeki Kutsal Kitap

250 sene önce İngiltere dünyanın en büyük ve en kuvvetli devleti idi. Amerika, Afrika ve Asya'da kolonileri vardı, ve onları kontrol edebilmek için dünyanın en güçlü gemi ordusunu kurdular. 1789 senesinde 'Baunti' adında bir gemi önemli bir yolculuk yaptı. Pasifik (Tihi Okyan) okyanusundaki Tahiti adasından birçok çiçek alıp Kuba'ya götürecekti. Orada bu yeni yemişler yetiştirileceklerdi ve yerli halkı hem de köleleri besleyeceklerdi. Geminin kaptanı Vilyem Blay adında çok acımasız ve sert bir adam idi. En ufak sırasızlık için gemicilere ceza verirdi, onları kamçılıyordu. Zamanla su kıt olunca, gemicileri değil de, çiçekleri kurtarmaya karar verdi. Gemiciler giderek daha fazla öfkelenmeye başladılar, kaptanlarından nasıl intikam alacaklarını düşündüler.

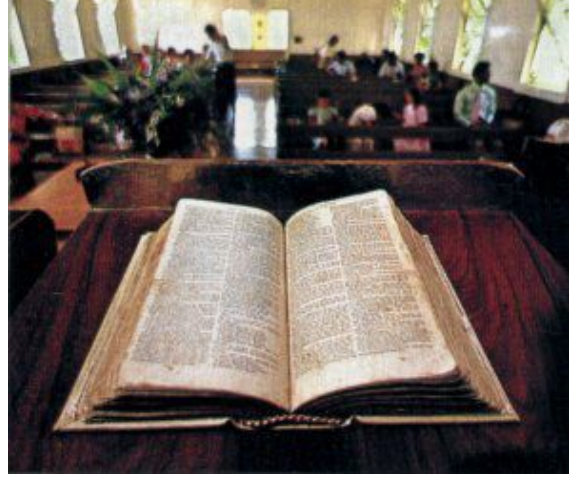
24. Nisan (April)'de artık o gün geldi. Kafa kaldıranların başı Fleçer Krisçen adındaki birinci ofitser idi. Geceleyin, kaptan Blay uyurken, onun odasına girip uykudan uyandırdılar. "En ufak bir ses çıkarırsan, senin kelleni keseceğiz" diyerek adamı korkutturdular. Sonra yukarıya çıkarıp bütün denizcileri uyandırdılar. Fleçer, "Kim bizim tarafımızı tutarsa, yanıma gelsin, kim tutmasa kaptanın yanında kalacak." diye bağırdı. 18 gemici kaptanlarının yanında kalmaya karar verdi, geri kalanlar da Krisçen'in tarafını tuttu. İsyancılar gemiyi ele geçirdi, Kaptan Blay'ı adamlarıyla birlikte büyük bir kayıkla denize indirdiler. Kaptan usta bir navigator idi ve 6000 km yolculuk yapıp en sonunda Endonezya'ya vardılar. Zamanla London'a döndü, bütün olayı mahkemelere bildirdi ve Krisçen'den intikam almak için başka bir gemi ile yeniden Pasifik'e yola çıktı.

Krisçen, yaptıklarının ne kadar korkunç olduğunu çok iyi bilirdi. Ne de olsa, isyancılık için ölüm cezası vardı. Onun için eninde sonunda kendine saklanacak bir yer bulmalıydı. Önce Tahiti adasına döndüler. Oradan oniki kadın bir de altı erkek aldılar, hep birlikte yaşamak için yeni bir yer aramaya çıktılar. Aylar sonra Pitkern adasını buldular. O ada ancak birkaç sene önce bulunmuştu ve hiç kimse orada oturmazdı. Oraya yerleşip Baunti gemisini yaktılar, öyle ki, şayet herhangi gün İngilizler tarafından bulunursalar, kimse onların Baunti'deki isyancılar olduklarını anlamasın.

Böylelikle kendilerini sanki yeni bir cennet bahçesinde buldular. O ada her yerden uzak ve bol bol yemiş veren bir yer idi. Ama birkaç sene içinde bu cennet adası gerçek bir cehenneme döndü. Evliliğe saygı göstermeyip kadınlar üzerine kavga etmeye başladılar. O adada bulunan bir çiçeğin kökünü kaynatırıp ondan rakı yapmaya başladılar, ve sarfoşluk büyük bir problem oldu. Birbirlerini öldürmeye başladılar. Öylelikle dört sene içinde Tahitili erkeklerin hepsi ve İngilizlerin yarısı öldürülmüştü. Birkaç sene sonra sade iki erkek kaldı: Eduard Yang ve Aleksander Smit.

Bir gün Smit can sıkıntısından gemiden kurtarılan eşyaları karıştırmaya başladı. Derken, bir Kutsal Kitap buldu. Smit okuma yazmayı bilmezdi, ama Yang ona ders verdi, ve kısa bir zaman içinde öğrendi. 1801 senesinde Yang ölünce Aleksander Smit son erkek olarak, on kadın ve bir çok çocuklarla o adada kaldı.

Kutsal Kitabı okurken onun düşünceleri değişmeye başladı. O senede kesin bir karar verdi, o adada yaşayan herkes artık bundan sonra yüzde yüz Kutsal Kitabın sırasına göre yaşayacaktı. Artık küfür ve lanet yerine bereket ve şükür sözler duyulacaktı. Artık her gün dua edilip, Pazar günleri Rabbe şükür günü olacaktı. Böylelikle, hiç bir insan araya girmeden, sadece Allahın sözüne bakarak, o bütün adanın tarihi değiştirildi.

1808 senesinde bir Amerikan gemi Pitkern adasına vardı. O adada hiç bir insan yaşamıyor diye bilirdiler. Onun için orada 35 İngilizce konuşan Hristiyan bulunca şaş baş kaldılar. O haberi yaydılar ve İngiliz kralı o Baunti gemisinin isyancılarına ölüm cezasını vermek için bir gemi yolladı. Altı sene sonra oraya gelen İngilizler aslında Aleksander Smit'i öldürmeliydiler, ama artık kendi gözleriyle Smit'in ne kadar değiştiğini gördüler ve onu öldürmekten vazgeçtiler. Smit 1829 senesinde 70 yaşında iken Pitkern adasında öldü.

Pitkern adasında bugüne kadar Krisçen, Yang ve Smit'in torunları yaşıyor. Smit'in bulunduğu Kutsal Kitabı da kilisenin ortasında açık duruyor ve gelen geçen ziyaretçilere canlı bir haber veriyor: "Bu kitap hem insanın hayatını, hem de bütün devletleri değiştirecek kadar kuvvetlidir".

İbraniler 4:12

Allahın sözü canlı ve kuvvetlidir, her iki ağızlı kılıçtan daha keskindir. Ruhu ve canı, oynak yerleri ve iliği yarıp ayırıyor. Yüreğin düşüncelerini ve maksatlarını anlayabilir.

26 - Cengiz Han'ın şahini

Mongol halkı 800 sene önce Asya'nın ortasından kalkıp bütün dünyaya yayıldı. Onların başında bütün dünya tarihinde en başarılı general ve kral vardı: Timuçin 1162 senesinde doğdu ve 1227 senesinde öldü. Gencecik yaşta Mongol cinslerini birleştirdi ve hemen arkasından komşu devletlerine saldırdı. Halk ona 'Cengiz Han' adını taktı, o da 'Savaşçı Kral' demektir. 25 sene içinde bu 'barbar' denilen halk, o kadar büyük bir krallık eline geçirdi ki, Polonya'dan Kore'ye kadar uzanırdı.

Cengiz Han sadece büyük bir savaşçı değildi, günlerce de ava çıkardı. Eskiden avcılar, tüfek kullanmazdılar, ok ve mızrak kullanırdılar. Ama küçük hayvanları avlamak için başka metod kullanırdılar. Genç bir şahini terbiyeleştirip salırdılar, tavşanlar, ya da küçük geyik ve kuşlar avlamak için.

Günün birinde Cengiz Han gene kocaman bir ava çıktı. Neşeli bir gün idi. Kocaman emperator en önde beygire binmiş giderdi, yanında da en yakın arkadaşları vardı. Başka avcılar arkadan gelirdi; ve en arkada hizmetçiler köpekleri gezdirirdiler. Cengiz Han'ın kolunda en sevdiği şahin dururdu. Efendisi ona bir söz söylesin, hemen göklere uçardı. Uygun bir av görünce anında, bir şimşek gibi, gökten yere düşüp avını öldürürdü. Bugün de Cengiz Han eve çok av getireceğini beklerdi; herkes de onun için neşeli idi.

Böylelikle bütün gün ormanın içinde gezdiler, ama bekledikleri kadar av bulamadılar. Akşama doğru biraz kırık olarak eve dönmeye karar verdiler. Kral oraları sık sık gezdiği için her tarafını bilirdi. Onun için karar verdi, yalnız olarak başka bir yoldan dönsün. O yol da iki balkanın arasından geçiyordu. Sıcak bir gün idi ve Cengiz Han da susamaya başladı. Aklına geldi ki, yakınlarda bir pınar bulunurdu. Onu bir bulabilse! İlk baharda o pınar hızla akan bir dere olurdu, ama ne yazık o yalın sıcak yaz güneşinde pınardan ancak incecik bir su akıntısı kaldı. Pınardan çıkan su ufacık bir göl olup bir kayadan aşağı damlardı.

Cengiz Han beygirinden inip heybesinden bir gümüş kadeh çıkardı. Düşen damlaları tek tek toplamak için kadehini o incecik akıntının altında tuttu. Sabırsızla kadehin dolmasını bekledi; o kadar uzun sürdü ki, sanki hiç dolmayacaktı. En sonunda kral kadehini kaldırıp ağzına kadar getirdi. En sonunda susamışlığını giderecekti. Tam o anda havadan fiş diye bir ses geldi ve birisi kadehi kralın elinden düşürdü. Bunca zahmetle damla damla biriktirdiği su da yere döküldü. Kral

bunu yapanı görmek için arkasına döndü: en sevdiği şahin idi. Birkaç defa ileri geri uçuştu ve en sonunda yukarıdaki pınara kondu.

Kral mırmırdanarak ikinci defa kadehini doldurmaya başladı. Ama bu sefer o kadar uzun beklemedi; daha yarısına kadar dolunca kadehi ağzına getirdi. Ama gene kısmet olmadı: şahin bir daha aşağı uçup kadehi kralın elinden düşürdü. Kral bir daha denedi, ama üçüncü defa gene öyle oldu.

Bu sefer Cengiz Han son derece öfkelenmişti. Binbir küfürle, “Eeeh, sen misin? Seni bir kere elime geçireyim, boynunu koparacam.” diye tehdit etti. Son bir deneme yaparak, kadehini bir daha doldurmaya koyuldu. Ama bu sefer hazır idi: bir elle kadehini doldurdu, öbür elle kılıcını çekti. Şahin bu sefer de aşağı uçunca, kral kılıcını çekip onu vurdu. Anında bunca sene krala hizmet eden kuş yere düşüp canını verdi. Cengiz Han öfkesine hakim olamayıp ölü kuşa bir tekme atarak: “Ha, gördün mü şimdi? Bana aynı numarayı bir daha yapar mısın?” diyerek eğlendi.

Ama kral, şahinden ne kadar intikam aldıysa da, gene de susamıştı. Kendi kendine dedi: “Artık dayanamayacam. Yukarıya binip pınardan içecem!” Ve hiç beklemeden suyun aktığı kayasına tırmanmaya başladı. Çok zor bir tırmanış idi, ve kayanın tepesine varınca artık hepten susamıştı. Yukarıda gerçekten küçücük bir göl birikmişti, ama Cengiz Han ona bakınca sanki kanı dondu. Gölün içinde kocaman, zehirli bir ölü yılan dururdu. Artık çürümeye başlamıştı ve etrafına leş gibi bir koku saçardı. Kral susamışlığını unutmuştu, tek düşündü artık o zavallı şahin idi. Hayat boyunca kendisine o kadar bağlı, sadıkan ve seslek ne bir hayvanı ne de hizmetçisi olmamıştı. Kral gözyaşlarını tutamadı: “O şahin hayatımı kurtardı, ben de ona nasıl karşılık verdim? En iyi dostumu öldürdüm.” Sonra kayadan indi, şahini dikkatle kaldırıp av çantasına koydu ve çabucak evine döndü. Derin düşüncelere dalıp kendi kendine dedi: “Bugün büyük ve önemli bir ders öğrendim: Hiç bir kararı öfkeli iken alma!”

Sül. Özd. 14:29

Geç öfkelenen akıllıdır, çabuk sinirlenen ahmaklığını gösterir.

Sül. Özd. 29:11

Akılsız hep patlamaya hazırdır, ama akıllı adam öfkesini dizginler.

Efes 4:26

Kızdığın vakit günah işleme. Güneş senin kızgınlığının üzerin batmasın.

27 - Elli yedi santim

Amerikanın Filadelfiya kasabasında ‘Tempel Çörç’ adında 3300 kişilik bir Baptist kilisesi var. Ama kilisenin yanısıra bir çocuk dersi binası, 34.000 öğrenciye ders veren bir üniversite, bir de 5000 yataklı bir hastane vardır. Bunların hepsi 120 sene önce kuruldu ve insan onlara bakınca sanıyor, “Herhalde milyoner bir imanlı servetinden ödeyip bunları kurmuştur.” Ama bunların kurulmasının gerçek hikayesi çok daha şaşırtıcıdır ve imanımızı kuvvetlendiriyor.

Heti Mey Vayat sekiz yaşında bir kız idi. Bir Pazar günü, her hafta yaptığı gibi, toplantıya gitti. Topluluk o kadar büyümüştü, kilisenin toplantı yeri artık gelenlere küçük gelirdi. Ayrıca, bütün Amerika’da yaygın olduğu gibi, “pazar okulu” denilen bir çocuk dersleri programı yürütürdüler. Onda hem imanlı, hem de imanlı olmayan ailelerin evlatlarına Kutsal Kitap’tan dersler verilirdi. Heti Mey de o Pazar günü yalnız gelmişti, ama kalabalık yüzünden içeri giremedi. Bir köşede durup İnciline sarıldı, elinde de iki santim para vardı, para kutusuna atmak için.

Oradan geçerken kilisenin pastorunun dikkatini çekti. Pastor Rasıl Konvel kıza yaklaşınca onun üstü başı ne kadar dağınık olduğu fark etti. Hemen anladı ki, kız çok fakara bir aileden olduğu için, yer kalmayınca en birinci olarak dışarı bırakılmıştı. Pastor Konvel onu görünce dayanamadı, onu kucağına alıp içeri götürdü, bütün kalabalıktan geçerek ‘Pazar Okulu’nun odasına getirdi ve karanlık bir köşede ona bir yer buldu. Küçük Heti Mey’in sevinci sonsuzdu.

Ertesi sabah pastor Konvel kiliseye giderken, küçük Heti Mey’i bir daha gördü. Tam okula giderdi ve büyük sevinçle pastora selam verdi. O da küçük kıza azıcık neşelendirmek için konuşmaya başladı: “Biliyor musun, biz artık karar verdik, Pazar Okulu için daha büyük bir bina satın alalım.” Heti Mey dedi: “Umarım öyle olacak. Çünkü şimdiki salon hiç yeterli değil. Hem de o kadar karanlık ki, insan korkacak, oraya yalnız dalsın.” Aslında kilisenin güdücüler henüz kesin karar almamışlardı, sadece o proje hakkında konuşmuşlardı. Ama küçük Heti Mey o meseleyi çok, çok ciddi almaya başladı.

Bir dahaki sefer pastor Konvel, Heti Mey’i çok hasta olarak yatakta gördü. Kızın anası babası onun gelmesini rica ettiler, ve kızları için dua ettirdiler. Ama olmadı, küçük kız iki sene içinde öldü. Cenaze için gene pastor Konvel’i çağırdılar. Bu iki sene içinde sık sık o eve gidip kızın güvendiği bir arkadaşı olmuştu. Konvel onun küçücük bedenini kaldırdığı zaman, yastığının altında eski, buruşuk bir kese fark etti. Belli ki, kız onu da herhangi bokluktan almıştı. Onu çevirince içinden biraz bozuk para bir de elle yazılmış bir not düştü. Konvel paraları saydı: tam 57 santim idi. Not da şöyle yazdı: “Bu para kilisenin büyütürülmesi için kullanılsın, öyle ki, daha fazla çocuk Pazar

Okuluna katılabilsin". Demek kız, iki sene içinde kendi parasından ancak 57 santim biriktirebildi. Ama sahip olduğu herşeyini Rabbin hizmetinde kullanmaya hazırды.

Bu küçük,
fukara kızın
yaptığı pastor
Konvel'i çok
duygulandırdı.
Bir sonraki Pazar
günü bütün
toplantının
önüne çıkıp
onlara bir hedef
koydu: "İşte
kardeşler, hayal
ettiğimiz yeni
bina için birinci
bahşış verildi.

Kim küçük Heti Mey gibi yapacak?" Konvel o 57 santimi bozdurup tek santimlere çevirmişti. Onları, onun içine atılan maya gibi, tek tek kendi toplantısına sattı. Böylelikle 250 Dolar toplandı. Onları da santimlere çevirdi ve tek tek 'sattı'. Bu yolla kocaman bir bina satın alabildiler. Ama topluluk büyüyünce, kısa zaman sonra, kilise binası gene yetersiz kalmaya başladı. Küçük Heti Mey'in imanını örnek alarak, 30.000 dolarlık bir toprağı almaya karar verdiler. Heti Mey'in olayı o toprağın sahibinin yüreğine dokundu. Onun için fiyatı 25.000'e indirip razı geldi, topluluk her sene 5% taksitle ödesin. Kilise ve toprak sahibi notaryusun önünde bir sözleşme yaptılar ve ilk taksit olarak, o 57 senti yatırdılar. Zamanla üniversite ve hastane binaları da aynı metodla kattılar. Bugünlerde o kilise gene "Filadelfiya Baptist Kilisesi" adıyla devam ediyor. Ve bütün bunlar mümkün oldu, çünkü küçük bir kız Rabbin işini ciddi aldı.

Zekerya 4:10

Küçük işleri yapma gününü kim küçümsüyor?

Matta 17:10

Size doğru bir şey söyleyeyim: sade bir hardal tanesi kadar imanınız oldu mu, bu balkana diyeceniz 'Buradan kalk, oraya git' ve gidecek. Sizin için mümkün olmayan bir şey yok.

Markos 12:42-44

Fukara bir dul kadın da gelip iki bakır para attı (o bir ekmek parası bile değil). İsa öğrencilerini çağırıp onlara dedi:

Size çok doğru bir şey söyleyeyim: bu fukara dul kadın, kasaya para atanların hepsinden daha çok attı. Çünkü onlar sade fazlalıklarından attılar. Dul kadın gene bütün fukaralığında varını yoğunu attı, bütün idare parasını bile attı.

28 - Coni Epılsiyd (Johnny Elma)

1800 yıllarının başında Amerika henüz yeni kurulmuş, zayıf bir devlet idi. O zamanlarda Amerikalıların en büyük hevesi, gittikçe daha fazla batıya (zapada) doğru ilerlesinler, henüz kimsenin yaşamadığı yerlerde kasaba kursunlar. ‘Frontir’ dedikleri bir sınır vardı: onun berisinde kasabalar, yollar ve düzenli hayat vardı. Ama frontirin ötesinde balta girmemiş ormanlar, ıssız ve kanunsuz bir yer idi. O yeni bölgelere yerleşen kişiler sert ve kuvvetli, en ağır şartlar altında yaşamayı öğrenmiş, hatta dayanıklı ve inat kişiler idi.

Bunlardan birisiyle şimdi tanışacaz. Coni Elma Amerikanın eski tarihinde yer alan, bugünlerde bütün çocukların bildiği bir kahraman idi. Onun asıl adı John Chapman (Con Çepmen) idi, 1774’te doğmuştu. Genç yaşta zanaat olarak bahçıvanlık öğrendi ve kısa zaman içinde çok usta ağaç yetiştirici oldu ve New York ile Pensilvanya arasında bir sürü elma bahçeleri dikti. Bunların bazıları bugüne kadar duruyor.

1800 yılından sonra Chicago etrafındaki sancaklar Amerika’ya katıldılar ve çiftçilerin oraya yerleşmelerine izin verildi. Elli sene boyunca Johnny bütün oralarını gezip elma ağaçları yetiştirdi. Yeni çiftçiler oraya yerleşince Johnny zaten orada onları beklerdi, onlara elma ağaçlarının fidanlarını satmaya hazırdı. Onun için zamanla ona uygun bir lağap verdiler: Coni Epılsiyd (yani, ‘Coni Elma Tohumu’).

Onun çalışma metodu çok basit idi: yanında bir çanta dolusu elma tohumu taşıyıp ıssız ormanlara girerdi ve tohum ekmeye uygun bir yer bulana kadar araştırırdı. Sonra kendi elleriyle toprağı hazırlayıp tohumları sıra sıra ekerdi, ve en sonunda, yabani hayvanları uzak tutmak için etrafında çalılar ekerdi. Her zaman yalnız işlerdi, kimi kere haftalarca hiç bir insanla karşılaşmadı. Frontir’de yaşayan herkes tüfek, tabanca ve çifte taşırken, Coni hiç bir silah taşımazdı.

O gerçek bir Mesihçi idi ve herkese İsa Mesih’in koyduğu sırasına göre davranırdı: “Her ne isterseniz, insanlar size yapsınlar, siz de onlara aynı onu yapın.” (Matta 7:12). Rabbe güvendiği için, ne insanlardan, ne de hayvanlardan korkardı. Herkes kızılderililerle savaştıkça, Coni onların dostuydu. Hatta, hayvanlarla da konuştuğunu söylerler. Ağır hava şartlarına alışmış ve her türlü zorluğa dayanan biriydi. Her yerde yalınayak gezerdi, çünkü pabuçlar onun sertleşmiş ayaklarına uymazdı. Sırtında küçük bir kazan taşırdı. Onda hangi sebze bulduysa kaynatırdı, çünkü et yemezdi. Her gittiği yere yayan giderdi, beygiri ya da eşeği yoktu. Bütün eşyalarını bir bohça içinde toplayıp, kazanı ile birlikte bir sopaya takıp sırtında taşırdı. Bu vaziyette her sene binlerce kilometre gezerdi.

‘Johnny Elma’ hiç evlenmedi, ama gene de insanları ve özellikle çocukları seven biri idi. Issız bölgelere yerleşen çiftçiler onu seve seve misafir olarak kabul ederler. Akşam yemeğinden sonra kızanlara Kutsal Kitap’tan hikaye anlatırdı, büyüklere de birkaç ayet okurdu.

Her sene son baharda Pensilvanya’ya gidip, ‘saydır’ denilen elma suyu yapan fabrikalardan atılan tohumlarını karıştırırdı. Oradan uygun tohumları beğenip dikkatle yıkayıp küçük torbalara koyardı. Hem kendisi binlerce bahçe dikti, hem de fidanları birkaç santim için başka çiftçilere satardı. Ama sık sık veresiye de verirdi, ve kimi defa ödeme olarak eski rubalar da kabul ederdi. Tabii ki, onlar çoğu defa ona büyük gelirdi. O yüzden resimlerde onu hep komik giyisilerle çizerler.

Bu metodla hayat boyunca milyonlarca elma ağaçları dikti. Onun sayesinde ıssız yerler, çiçekleriyle insanları neşelendiren, mis gibi kokan meyva bahçelerine döndü. Tek bir insan, yaşadığı hayatıyla bütün bir devletin görünüşünü değiştirdi.

‘Johnny Elma’ onu nasıl başardı? Zayıf, parası olmayan, yalnız yaşayan tek bir insan nasıl bu kadar büyük değişiklik yaratabilir? Cevabı çok kolay: Johnny günden güne yaşamazdı, onun kafasında gelecekteki zamanlar için bir fikir vardı. Var olan şeylere bakmadı, var olacak olan şeylere baktı. İman etmenin özü zaten budur. Hiç karşılık beklemeden işini yapardı, ve Rab onun karşılığını verdi. Ve böyle yapmakla her imanlıya canlı örnek oldu.

Bizim işimiz belki elma ağaçları yetiştirmek değildir. Ama biz de Rabbin işinde birer Johnny Elma olalım. Bizim elma tohumlarımız Rab İsa Mesih’in iyi haberidir. Biz onu Johnny gibi bedava, merhametle, hiç karşılıksız aldık. Biz de onu ‘yıkadık’ mı, yani sadece onu temiz olarak yaydık mı, onda kuvvet oluyor. Onu insanların kafalarına ekelim. Bizim düşüncemiz, hep karşılığı görmektir. Ama incilin haberini yayanlar sık sık karşılık görmezler. Bildiriyorsun, ama insan kabul etmiyor. Ama güvenimiz olsun ki, Rab o tohumu büyütürecek. Öyle yaşadık mı, biz de belki bütün devletimizi

değiştirmiş oluyoruz. ‘Johnny Elma’ beklemedi, hükümetten buyruk, ya da herhangi sponsor gelsin. Kendi hayatı ve imanı ile büyük değışiklikler yarattı.

Vaiz 11:1,4

Ekmeğini suya at, çünkü günler sonra onu bulursun.

ama...

Rüzgarı gözetken ekmez, bulutlara bakan biçmez.

Markos 4:26-29

Ve İsa dedi: "Allahın krallığı şöyle bir adama benziyor: toprağa tohum ekmiş, gece yatmağa gitmiş, sabahlayın da kalkmış.

Tohum filizlenip büyümüş. Ve bu iş nasıl olmuş, kendisi de bilmiyor. Toprak kendiliğinden yemiş vermiş: en birinci bir saz, sonra onun başı, en sonunda başının içinde olgun ekin. Yemiş de olgunlaştı mı, adam hemen orakçı gönderiyor, çünkü harmanın vakti geldi artık."

29 - Pilot ile paraşutçu

Çarlz Plam, Amerikan deniz ordusunda çok başarılı bir uçak pilotu idi. Anası ve babası daha küçükken onun bir gün büyük ve başarılı bir ofitser olaması için uğraştılar. Onu en büyük asker akademisine gönderdiler. Onu bitirince herkes Carlz'ın büyük bir pilot olacağını söyledi.

Vietnam savaşında Çarlz Plam düşmana karşı 75 uçuş yaptı ve en başarılı pilotlardan biri oldu. Ama günün birinde, uçağı yerden atılan bir raketa ile vuruldu. Pilotlar öyle durumlar için elbette hazırlık yaparlar. Çarlz da bir düğmeye basmakla pilotun koltuğunu uçaktan dışarı fırlattırdı ve biraz sonra otomatik olarak paraşutu açıldı. O paraşutun sayesinde kazasız belasız yere varabildi.

Vietnamlı askerler onu buldu ve bir esirler kampına koydular. Plam tam altı sene o korkunç mahpus kampında kaldı. Onu haftada birkaç gün aç braktılar, sık sık dövdüler, ölümle korkutturdular. Ama Plam gene de Allaha şükür etti, hayatta kaldığı için; uçağı vurulunca çok kolay ölebilirdi. En sonunda, 1973 senesinde, savaş bitti, Plam da eve dönebildi. Artık kahraman olmuştu. Herkes onun cesur hareketlerini kutladı. Çarlz Plam kasabadan kasabaya gezmeye başladı, her yerde öğrendiği dersleri hakkında konuşmalar yaptı.

Birkaç sene geçti; Plam da karısı ile birlikte yabancı bir kasabada bir restoranta yemeğe gitti. Garson, onlara hizmet ederken, uzun uzun baktı, öyle ki Plam'ın karısı rahatsız olmaya başladı. Tam ona bir laf yapmak üzere iken, garson ağzını açıp dedi: “Siz Çarlz Plam değil misiniz? Vietnam savaşında savaş uçakları aydardınız, öyle değil mi? Hem de, bildiğim kadarıyla sonra uçağınız vuruldu.”

Plam şaşkınlık için sordu:

- “Bütün bunları nereden biliyorsun?”
- “Nasıl bilmeyecem? Ben sizin paraşutunuzu katladım.”

Plam bunu duyunca hepten şaştı, ağzı açık kaldı. Garson getirdiği yemekleri braktı, Plam'ın elini sıktı ve dedi:

- “Galiba açıldı!”
- “Hem de nasıl”, dedi Plam, “Senin katladığın paraşut olmazsaydı, bugün bu restorantta yemek yiyemeyeceydim.”

O gece Plam'ın gözü uyku tutmadı, hep o adamı düşünmek zorunda idi. Savaş zamanında o garsonun nasıl görüldüğünü hayal etmeye çalıştı:

denizcilerin mavi uniforması, beyaz yakaları ve yuvarlak şapkası gözünün önüne geldi. Herhalde adamın hiç bir özel tarafı yoktu. Binlerce asker arkadaşlarıyla birlikte her gün aynı sıkıcı, anlamsız işler yapardı. Kimse onları övmezdi, hatta sık sık onlara bağırırdılar. Plam gibi pilotlar herkesin dikkatini çekerken, herkesin övgüsünü toplarken, bu küçük askerlerin yaptıklarına hiç kimse dikkat etmezdi.

Plam, o uykusuz gecede gördü, nasıl öbür asker uzun saatler geminin içinde, camsız karanlık odalarda yüzlerce saat upuzun masalarda paraşutları katlardı, nasıl dikkatle her paraşutun ipek kumaşını kıvrıp yuvarlardı, torbaların içine takardı. Hiç anlamadan her gün yüzlerce pilotun hayatlarını sanki kendi ellerinde tutardı. O zaman ona "Aferin!" diyen var mıydı? Onu görüp de onu öven oldu mu?

Rabbin krallığında da, buna benzer olarak, vaizler, muallimler ve misyonerler gibi, herkesin tanıdığı, sevdiği ve övdüğü büyük 'iman kahramanları' vardır. Ama onların Rab tarafından kullanabilmeleri için, yüzlerce tanınmamış 'küçük' kişiler var. Büyük vaizler bütün dünyada konuşurken, onları gezdiren şoförler var, onların sözlerini çeviren tercümanlar var ve evde kalıp onların mektuplarını

yazan sekreterler var. Acaba, onları kim övüyor, onlara kim bakıyor, onlara kim dikkat ediyor?

'Rabbin krallığında büyük, küçük yok' demeyi seviyoruz, ama bir gün biz bir iş yapalım ve başkası övülsün, o zaman ne yapacağız? Küçük ve bilinmeyen kişi kalmaya razı mıyız? Ancak o zaman gerçekten büyük bir imana sahip olduğumuzu göstermiş olacaz.

Luka 9:46-48

Aralarında, en büyük kim diye, çekişmeye başladılar. İsa bilirdi ki, kafalarında ne gibi düşünceleri vardı. Bir kızanı tutup onu yanına oturturdu. Onlara dedi: "Her kim bu kızanı benim adımla kabul ederse, beni kabul etmiş olur. Beni kabul eden de, beni Göndereni kabul etmiş olur. Çünkü hepinizin arasında en küçük kim ise, en büyük odur."

Romalılar 12:16

Gözünüz yükseklerde olmasın, ama düşkünlerle arkadaşlık edin.

Matta 6:4

Ve Baban saklı olanı görüyor. Senin karşılığını O verecek.

30 - Barışma çocuğu

Donald Riçardson 1960 senesinde İncil mektebini bitirince, misyoner olmaya karar verdi. Gideceği yer olarak da dünyanın en geri kalmış devletini seçti. 'Yeni Gine' Avustralya'nın yanında bulunan büyük bir adadır. O adanın bir yarısı, 'Papua Yeni Gine' adında ayrı bir devlettir. Öbür yarısı gene, Endonezya'nın bir parçasıdır, adı da 'İriyan Jaya'. Riçardson karar verdi, orada yaşayan Dani halkına İyi Haberi getirsin.

İriyan Jaya bugüne kadar hiç balta girmemiş ormanlarla kaplıdır. O yüzden orada yaşayan halklar da geri kalmış küçücük köyler halinde yaşarlar. Binlerce sene önce nasıl yaşadılarsa, bugün hayatları gene öyle devam ediyor. O halklar o kadar geri kalmışlar, değil elektrik ve

araba, demir bile kullanılmıyor. Okuma yazmayı bilmezlerdi. Bıçak, çekiç, balta gibi aletler de hepsi taşandı.

Geri kalmışlığın yanısıra, Dani halkının terbiye durumu da düşük idi. Başka cinslerle savaşırken, yendikleri düşmanlarını öldürüp etlerini yerdiler. Hatta, bunu büyük banketlerle kutlardılar. Sana güvenen arkadaşını aldatırmak, onu ele vermek Dani halkı için en büyük örnek davranış idi.

Riçardson karısı ve iki erkek çocuğuyla bu halkın arasında yaşamaya karar verdi ve büyük hevesle oraya taşındı. Yerleştikten kısa zaman sonra, Danilerin düşman halkından bazı kişiler gelip Dani halkından bir adama yaklaştılar. Onun ağzına bal sürüp adamın kafasına bir fikir soktular, iki halkın arasında barıştırıcı olsun. Kendi köyüne davet edip adama büyük saygı gösterdiler, çok önem verdiler. Bu yolla onun güvenini kazandılar. Günün birinde adamı öldürüp hep birlikte bir bankette onun etini yediler. Aldatmak ve ele vermek onların en büyük değeri idi.

Riçardson Danilerin dilini ve adetlerini öğrenmekte çok zorluk çekti. Ama onlara İsa Mesih'in müjdesini anlatmak daha da zordu. Bir türlü anlayamadılar, nasıl İsa insan olup günahlarımız için öldü. Öbür türlü, Riçardson İncildeki olayları anlatınca, Dani halkı ona kulak verirdi. Özellikle İsa Mesih'in ele verilmesi ve haça gerilmesi anlatıldığı zaman çok dikkat ederlerdi. Yahuda, İsa'yı öpücük verince herkes alkışlamaya başladı – ama İsa'yı değil, Yahuda'yı alkışladılar.

Öyle bir halka nasıl müjdeyi bildirebilirsin? Riçardson karısı ile birlikte sürekli dua ederdi, Rab onlara müjdeyi onların anlayacağı biçimde anlatmaya bir yol gösterebilirsin. İsa'nın Doğuş Bayramı

yaklaşırdı ve İsa bebeği bize Allah tarafından verilen bir bahşış olarak Dani halkına göstermeye çalıştılar. Rab onların dualarını hiç beklemedikleri bir biçimde cevapladı.

Yakınlarda yaşayan bir köy halkı Danilerle savaşmaya başladı. Haftalarca birbirlerini öldürdüler. Artık Riçardson'un sabrı tükenmişti. Danilerin gdcsne dedi: "Bu savaşmayı durduracaksınız, yoksa sizin aranızdan ayrılıp gidecem!". Bu, Daniler için çok ciddi bir kayıp demektir. Riçardson onlara ilaç verirdi, hastalara bakardı. Onun demirden yapılma bıçak ve baltalara alıştılar, hem de başka halklara vnrdler, 'Bizde beyaz insanlar yaşıyor' diye. Danilerin güdücüsü anladı ki, öbür halkla barışmaya mecburdu.

Ertesi gün iki halkın savaşçıları bir araya gelip iki uzun sıraya dizilip karşı karşıya durdular. Danilerin güdücüsü gidip yeni doğmuş evladını karısının kollarından kaptı. Bunun zerine karısı ğlık atarak bayıldı, yere dşti. Kocası bebeği alıp iki sıranın ortasından geçirdi. Savaşçıların hepsi elini bebeğin üstüne koydular. En sonunda öbür halkın gdcsnn önüne geldi. Evladına son bir defa bakarak onu düşmanın eline teslim etti. O da kendi savaşçılarını toplayıp bebekle birlikte evine döndü. Daniler, gdcsnn bebeğini bir daha grmeyeceklerdi.

Riçardson bu törenin ne demek olduğunu merak etti. Bir gün köyün güdücüsü ona açıkladı: "Ben bebeğimi bir barış evladı olarak verdim. Bu demek, evladım yaşadığı sürece iki halkımızın arasında asla bir daha savaş olmayacak. Ama barış çocuğu ölünce savaş yeniden başlayabilir. Ama kim bir barış çocuğu öldürürse, kendisi ldrlecek."

Riçardson bu olayı derin derin düşünürken, anladı ki, Rab onların dualarına cevap vermişti. Artık Danilerin arasında müjdeyi yayabilmek için bir anahtar bulmuştu. Bir gün bütün ileri gelen erkekleri toplayıp onlara Allahın barış evladından anlattı. Onlara dedi ki: "Biz Allahla durmadan bir savaş içinde bulunuyoruz. Allahın krallığı ile bu dünyanın krallığı asla barışamayacaklar. Allahın istediğini yapmak istemiyoruz, kendi kafamıza göre yaşamak istiyoruz. Ama gökteki babamız bizi böyle çaresiz brakmadı. Bu savaşı durdurmak için bize bir barış çocuğu verdi, onun adı da İsa'dır. Ve sizin savaşılarınız bebeğe nasıl el koydularsa, aynı onun gibi biz de lazım kendi elimizle İsa'yı kabul edelim, Allahın barış çocuğu olarak. Ama büyük bir fark var: Allahın barış çocuğu asla ölmeyecek, o ölümü yendi. Sizin gdcnz kendi evladını vermezseydi, asla barış gelmeyeceydi. Ve İsa'yı kabul etmezsek, hayatımıza da barış gelmez. Ne dersiniz, Allahın barış çocuğunu kabul edecek misiniz?"

Bunu duyunca bütün halk İsa'yı kabul etti ve zamanla eski adetlerden kesildi, kültürlü bir halk oldu. Biz belki onların geri kalmışlığını hor görüyoruz, ama Allahın önünde onlardan hiç farklı değiliz. Sen Allahın barışma çocuğunu kabul ettin mi?

İbraniler 7:25

Demek, kim İsa'dan geçerek Allaha gelirse, İsa'da var fırsat, o kişileri büsbütün kurtarsın, çünkü onlar için aracılık yapsın diye hep yaşamaktadır.

31 - Emperatorun tohumları

Çin'de (Kitay) bir emperator artık yaşlanmıştı ve anladı ki, artık vakit geldi, kendisinden sonra hükümete geçecek olan kişiyi seçsin. Ama kendi sarayından bir vezir, ya da kendi oğullarından arasından bir kişi seçmek istemedi. Aklına başka bir seçme metodu geldi: bütün krallığından birçok genç adamları bir araya getirdi.

Sonra söz aldı: "Artık hükümetten çekilmem içi vakit geldi. Ve uzun uzuzn düşündükten sonra, sizin aranızdan birisini seçmeye karar verdim". Gençlerin heyecandan soluğu kesildi. Ama emperator konuşmasına devam etti: "Bugün her birinize birer tohum vereceğim. Bu çok özel bir tohum olacak. Bu tohumu toprağa ekeceksiniz ve sulayacaksınız. Tam bir sene sonra gene yanıma gelip yetiştirdiğiniz çiçeği bana göstereceksiniz. O zaman getirdiğiniz çiçeklerin arasından bir tanesini seçeceğim. Onun shibi de emperator olacak."

O gün gelenlerin arasında Ling adında bir genç de vardı. O da öbürleri gibi bir tohum aldı. Büyük heyecan içinde eve toplandı ve anasına olup bitenleri anlattı. O da ona yardım etti: bir saksı buldu, toprak buldu ve birlikte tohumu toprağa gömdüler ve dikkatle suladılar. Ling de her gün gelip çiçeği suladı ve sabırsızlıkla bekledi büyüsün.

Üç hafta geçti, o zaman bazı gençler konuşmaya başladılar: onları tohumu filizlenmeye, çiçekleri de topraktan çıkmaya başlamış. Ling de hep kendi tohumunu kontrol ederdi, ama o hiç büyümedi. Üç hafta, dört hafta, beş hafta ... gene bir şey yok. Bu arada başkaları kendi çiçeklerini övüp anlattırdılar. Ling kendini çok başarısız ve beceriksiz hissetti.

Altı ay geçti ve Ling'in saksısında gene hiç hareket yoktu. Çiçeğini fazla sulamakla öldürdü diye emindi. Başkalarının çiçekleri, anlattıklarına göre çok güzel büyümüş. Ama kendi elinde gene hiçbir şey yoktu. Ling arkadaşlarının yanında hep sustu. Sadece tohumunun filiz verip artık büyümesini bekledi.

En sonunda bir sene doldu ve bütün gençler yeniden bir araya gelip çiçeklerini emperatora getirdiler. En gösterişli, en renkli, ya da en yüksek çiçeğin kazanmasını beklerdiler. Ling anasına dedi: "Ben boş bir saksı ile nasıl emperatorun önüne çıkacam?" Ama anası cevap verdi: "Hayır öyle değil! Emperator nasıl buyurduysa onu yap, dürüst ol!" Ling'in midesinde kramplar başladı, ama anasının haklı olduğunu bilirdi. Öylece boş saksı ile emperatorun sarayına gitti.

Ling saraya varınca öbür gençlerin getirdikleri çiçeklerine hayran kaldı. Türü çeşit biçimler ve boylar idi - ama hepsi birbirinden daha güzel, rengarenk çiçekler. Ling utanarak kendi saksını yere koydu. Birçok genç kakhaha atarak onunla alay ettiler. Başkaları gene ona acıyıp teselli verdiler: "Can sıkma, elinden geleni yaptın ya!"

En sonunda emperator odaya girip gençleri selamladı. Odadaki çiçekleri dikkatle süzdü. Ling odanın en arka tarafında saklanmaya baktı: "Ay, ne kadar harika çiçekler ve ağaçlar yetiştirdiniz" dedi emperator, "Bugün aranızdan birisi gelecek emperator olarak seçilecek!"

Emperator birden odanın arkasında saklanan Ling'i ve onun saksını fark etti. Muhafaza askerlerine Ling'i öne getirsinler diye buyruk verdi. Ling dehşete kapıldı: "Emperator beceriksiz birisi olduğumu anladı. Belki kafamı kesecekler!"

Ling öne çıkınca emperator onun adını sordu. O da "Adım Ling" diye cevap verdi. Bütün gençler gülmeye ve onunla alay etmeye başladılar. Ama emperator kersei susturdu. Ling'e bakıp kalabalığa ilan etti: "Yeni emperatorunuza bakın! Onun Ling!" Ling kulaklarına inanamadı. Onun tohumu fiilizlenmedi bile. Nasıl yeni emperator olacaktı?

En sonunda emperator meseleyi açıkladı: "Bir sene evveli hepinize birer tohum verdim. Onu alın, toprağa ekin ve sulayın ve bugün geri getirin diye buyurdum size. Ama hepinizi kaynatılmış tohum verdim, hiçbir filizlenmeyecekti. Ling'den başka, hepiniz bana harika çiçekler ve ağaçlar getirdiniz. Siz hepiniz çok kurnazlık yapıp, tohumun büyümeyeceğini anlayınca, onun yerine başka tohum ektiniz, benim size verdiğim tohumu attınız. Bir tek Ling'de yeterince dürüstlük ve cesaret vardı, bana boş bir saksı getirsin. O yüzden, yeni emperator odur!"

Efesliler 4:15

Ama biz lazım hakikatı sevgi ile konuşalım, ve böylelikle Mesihe taraf büyüyelim. Her meselede baş olan Odur.

Sül. Özd. 6:16-19

RAB'bin nefret ettiği altı şey, İğrendiği yedi şey vardır:
Gururlu gözler, Yalancı dil, Suçsuz kanı döken eller, düzenbaz yürek, Kötülüğe seğirten ayaklar, yalan soluyan yalancı tanık
Ve kardeşler arasında çekişme yaratan kişi.

32 - Masa örtüsü

Noel günü insanlık tarihinin en büyük mucizesini anıyor: İsa'nın doğuşunda Allahın insan olmasını kutluyoruz. Ama anlatmak istediğim'z olay, aslında bir mucize değildir.

Çok genç bir pastor çok eksi bir kilisede görev yapardı. Çok sene önce kilise çok kalabalık ve canlı idi. Onun anvonundan çok büyük ve ünlü Allah adamları vaaz vermişlerdi. Onun sıralarında hem genç, hem yaşlı, hem zengin, hem fakara kutsallar dualarını Rabbe yükseltirmiştir. Ama şimdi zamanlar değişmişti: kasabanın o parçası artık fukaralığa düştü ve çok kişi oradan çıkmıştı. Ama pastor genç karısıyla birlikte orada kalmaya ve kiliseyi yeniden canlandırmaya karar vermişti. Önce binayı tamir edeceklerdi. "Çeki, boya ve büyük imanla bağaracaz" diyerek işe başladılar.

Ama Aralık (dekemvrş) ayının sonuna doğru hızlı bir fırtına koptu ve kiliseye çok fazla zarar verdi. Tavandan delik açılmıştı ve su sızlamaya başladı. Tam anvonun arkasındaki duvardan büyük bir parça düştü. Pastor ve karısı telaşlanıp temizlemeye başladılar, ama duvardaki deliği gizleyemediler. Pastor uzun o deliğe bakıp içinden dua etti ve derin bir ah çekti: "Senin istediğin olsun!" Karısı ise, "İki gün sonra Noel" diyerek ağlamaya başladı.

O gün öğleden sonra karı koca olarak bir gençlik grubunun kirmesine gittiler. Bir adam hediye edilen eşyalar açık arttırma yapardı. Bir kutudan harika bir masa örtüsü çıkarttı: bem beyaz dantel idi, hatta içinde altın iplikler vardı. Şahane, yakın 5 metre uzun bir işleme idi. Artık o kadar güzel işlemler bulunmazdı. Ama o masa örtüsü de, pastorun kilisesi gibi, antika kalmıştı. Bugünlerde kim öyle bir şey masasına koyuyor? Bir iki kişi bir fiyat söyledi. Tam o anda pastoran aklına bir fikir geldi. Ansızdan elini kaldırıp masa örtüsünü 6,50 dolara aldı - sanki bedava.

Onu kiliseye getirdi ve duvardaki deliği örtmek için duvara astı. Delik tamamen kaybolmuştu. Hatta, örtünün harika güzelliği bütün toplantı salonuna bayramlık bir parıltı kazandırdı. Büyük bir zafer oldu. Sevinç içinde çalışma odasına dönüp Noel vaazını hazırlamaya devam etti.

Noel günün arife gününde idi, yani ayın 24.ünde. Pastor öğlenleyin kilisenin kapısını açmaya gittiğinde, dışarıda otobüs durağında yaşlı bir kadın fark etti. "Otobüs çak 40 dakika sonra gelecek!" dedi ve kadını içeri buyurdu, azıcık ısınsın diye. Muhabete daldılar. Kadın büyük kasabadan o sabah geldi ve yakınlarda yaşayan zengin bir ailede ev hizmetçisi olarak iş aradı, ama onu almadılar. Belli ki, ikinci dünya savaşından kaçarak Amerikaya gelmişti. Daha doğru dürüst İngilizce bile konuşmıyordu.

Kadın azıcık dinlenmek için bir sırada oturdu ve soğuktan ellerini ovmaya başladı. Kısa bir zaman sonra kafasını eğiltilip dua etmeye başladı. Kafasını kaldırırken gördü, nasıl pastor o masa örtüsünü düzeltirdi. Hemen ayağa kalkıp öne doğru ilerledi. Masa örtüsüne iyice baktı. Pastor gülümseyip ona fırtınadan ve duvarda açılan delikten için konuşmaya başladı, ama kadın hiç dinlemedi. Masa örtüsünün bir ucunu tuttu ve parmaklarının arasında ovuşturdu. "Bu benimdir", dedi, "bu benim özel bayramlık masa örtüm." Örtünün bir kenarını kaldırdı ve şaşkınlık içinde kalan pastora iki baş harften oluşan bir deseni gösterdi: "Kocam bu örtüyü benim için Brüksel'de özel yaptırdı! Yeryüzünde başka ona benzer bir örtü bulunmaz!"

Sonraki dakikalarda pastorum ve o yaşlı kadının arasında heyecanla bir konuşma geçti. Kadının anlattıkları genç adamın gittikçe daha fazla solupunu kesti: "Ben aslında Viyana'danım. Benle kocam Hitler'in rejimine karşı çıktık, ama en sonunda başka devlete kaçmaya karar verdik. Bize dediler ki, ayrı olarak yolculuk yapalım, öyle daha güvenli imiş. Kocam beni İsviçre'ye giden bir trene bindirdi. Kendisi ev eşyalarımızı hazırlayıp arkamdan gelecekti." Burada kadın kendini derin bir ah çekti, zorlukla konuşmaya devam etti: "Maalesef onu bir daha görmedim. Çok daha sonra onun Mauthausen lagerinde öldüğünü öğrendim. Bütün bu sene kendimi suçlu hissettim. Onsuz hiç trene binmeyecektim. Bunca sene artık evsiz, barksız oradan buraya, buradan oraya geziyorum, hiç sağlam yerleşemiyorum. Bu herhalde Allahtan bana bir cezadır!" Pastor onu elinden geldiği kadar teselli etmeye denedi. Masa örtüsünü alsın diye yalvardı ona, ama kadın istemedi. Oradan ayrıldı.

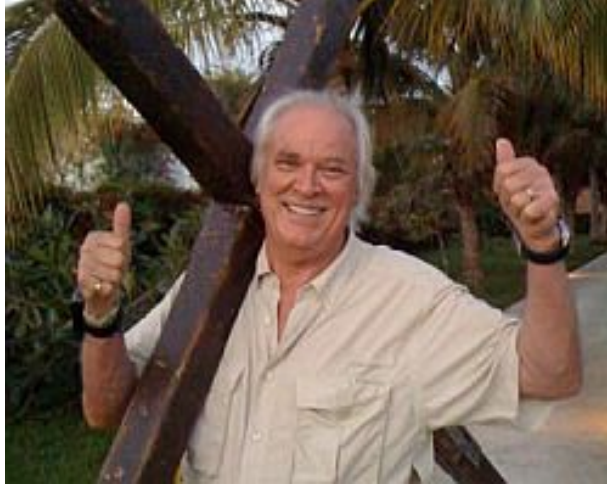
Noel arifesinde, 24. Aralık akşam toplantısı olurdu. Kilise yavaş yavaş dolmaya başladı. Toplanma salonunu en çekici biçimde mumlarla süslemeye çalıştılar. Herkes de masa örtüsüne hayran kaldı. Toplantıdan sonra pastor giriş kapıda durdu ve herkesle selamlaştı. Çok kişi kilisenin dekorunu övdü. Ama orta yaşlı bir adam ona yaklaştı, kasabada küçücük bir saatçi dükkanı vardı. Suratından anlaşıldı ki, adam ne düşüneceğine şaşıtı. Pastora yumuşak bir ses tonu ve yabancı bir dialekte konuştu: "Çok ilginç bir şey bu... Benim rahmetli karıcığım ve ben, bizim de öyle bir masa örtümüz vardı. Viyana'daki evimizde onu ancak bayramlarda ve özel misafirler için çıkarırdık."

Pastor birdenbire heyecanlandı. Saatçiye aynı günde öğlenleyin gelen kadın hakkında anlattı. "Ama... sizce... olabilir mi?" diye sormaya başladı, "Olabilir mi, hayatta kalmış olsun?"

Birlikte harekete geçtiler. Kadının iş aradığını hatırladı ve o zengin aileye telefon açtılar. Sonra birlikte araba ile kasabaya gittiler. Kısa bir araştırmadan sonra saatçinin karısını buldular. Tam Noel gününde birbirlerine kavuştular. Bunca Noel günleri yalnızlık içinde hüzünlü hüzünlü geçirdiler. Bu sene farklı olacaktı.

Bu hikaye duyanlar onun önemini hemen anlarlar: fırtınanın bir maksadı vardı. Pastor ve karısına önce bu kadar kafa ağrısına sebep olan bir şey Rab tarafından harika bir amaç için kullanıldı. Bu bir mucize miydi? Siz karar verin. Ama Noel'in kendisi bir mucizedir: Allah insanlara en büyük bahşış verdi. Hayatın ve tarihin fırtınalarının birbirlerinden ayırmış olan bu karı kocaya neden tam o günde bu güzel hediye verilmesin?

33 - “Haçını kaldır, arkamdan gel!” - Artur Blessit

Rakamlar bile şok edicidir: 315 devlet gezdi, 65.000 km yayan yürüdü, sekiz milyar kilogram yük taşıdı sırtında - Arthur Blessit: sırtında haç taşıyarak dünyayı yayan birbuçuk defa dolaşan adam. Onun sırtında artık eskimiş, yıpranmış, kapkara olmuş tahtalardan yapılan 3,70 m uzun olan bir haç taşıyor.

Herşey kırk sene önce bir adamın itaat etmesiyle başladı. Arthur Blessitt Kaliforniya'da yaşayan genç sıradan bir imanlı idi. Rab için çalışmaya karar verdi, ama hayatı başka imanlılardan, başka vaizlerden hiç farklı değildi. 1960'lı yıllarda Kaliforniya'da "Hippiler" denilen bir gençlik hareketi başladı. Gençler artık eski yaşam stiline bıkılmış olarak saçlarını uzatırmaya, renkli rubalar giymeyi, uyuşturucu kullanmaya ve 'serbest seks' uygulamaya başladılar. Bu, bütün dünyayı değiştiren bir hareket oldu.

Arthur Blessitt bu gençleri Rab için kazanmak istedi ve o amaçla Los Angeles'in 'en günahlı' mahallesini taşıdı. Orada hem sokakta Rabbin sözünü vaaz etmeye, hem de fukaralara yemek dağıtırmaya başladı. Sonra, kişilere daha iyi konuşabilmek için, 1968 senesinde bir 'imanlı kahve' açtı. Kahvesini uygun bir biçimde süslemek için ve kişilerle hemen bir konuşma fırsatı olsun diye, duvara kocaman bir haç astı.

Bir sene sonra tam Noel günü Rab onu konuştu: "Haçını kaldır ve arkamdan gel." Her imanlı İsa'nın bu sözleri biliyor ve asıl anlamını da kavlıyor: İsa haçta zorluk çekmedi ama öldü. Ve aynı biçimde öğrencilerini de çağırıyor, kendi isteklerinden, kendi planlarından, bir sözle kendi hayatlarından vazgeçsinler ve İsa'nın istediğini yapsınlar. Arthur Blessitt de Rabbin sözlerini önce o biçimde anladı. Ama Rab "Hayır, ben bu haç, duvarda asılı duran, tahtadan yapılmış olan haçını kastettim. Onu al ve benim için bütün dünyada onu gezdir."

Arthur şok içinde idi ve yanlış anladığını sandı. Küçükken hiç haça karşı özel duyguları olmadı, hatta, birçok Hristiyanların yaptığı gibi, hiç haç takmamıştı. Ama Rab çağrısını tekrarladı ve böylece Arthur Blessitt önce Bütün Amerika

gezerek haçı her yere taşıdı. Önce haçı olduğu gibi her yere sürüklerdi, ama kısa bir zamanda fark etti ki, tahta çok çabuk kısılmaya başladı. O yüzden lastikten bir tekerlek taktı. Sokakta onu görünce çoğu insanlar şaşkınlık içinde kalıyorlar, kimileri eğleniyorlar. Ama büyük çoğunluk Rabbin onların kalplerine dokunduğunu hissediyorlar.

1969 senesinde, Kuzey İrlanda'dan başlayarak, haçı başka devletlere taşımaya başladı. Şimdi 40 sene sonra geriye bakarken Rabbe koruması için şükür ediyor. Upuzun haçı ile çöller ve ormanlar aştı, balkanlara bindi ve Antarktika'da bile gezdi. 25 defa mahpusa atıldı ve 54 defa savaş bölgelerine girdi. Bu kadar yoğun bir hayat sürdüğü halde vakıt buldu, altı çocuk yertitirsin. Bütün komünist devletleri ve bütün müslüman bölgeleri gezdi.

"Haçı böyle harfi (bukvalno) bir biçimde taşımalarının en büyük bereketlerin biri şudur: insanlar haç hakkında birçok yanlış fikirlere sahip. Birçok yerlerde, özellikle müslüman devletlerinde, haça karşı büyük bir nefret var. Onu savaşçılığın bir sembolü olarak tanıyorlar. Ama ben alçakgönüllülükle sırtımdaki haç ile yapayalnız gezerken, müslümanlar bile bunu büyük bir ilgi ve saygı ile karşılıyorlar. Merak ederek bana soruyorlar, 'Bunu neden yapıyorsun' diye. O zaman onlara Mesih'in sevgisinden anlatıyorum. Böylelikle haç, artık nefret edilen bir savaş sembolü olarak değil de, bir sevgi sembolü olarak kabul ediyorlar."

Arthur Blessitt'in karşılaştığı olayları ve maceraları yüzlerce sayfalık bir kitap doldurabilir. 1982 senesinde Türkiye, Tekirdağ kasabasında yakın yürürdü. Halk tarafından hiç zorluk görmeyen Arthur, sonra arabsına bindi ve yoluna devam etti. Birden bire arkadan kamyon onlara vurdu. Araba yuvarlanarak bir çayıra düştü.

1981 senesinde Almanya'nın Hamburg kasabasında önce bir kilisede paylaştı sonra yerli imanlılarla Hamburg'un en kötü fuhuş mahallesine gitti, orada da vaaz etsin diye. Acıktığı için bir adamdan haçı tutmasını rica, kendisi de sokakta satış yapan bir yerden hotdog aldı kendini. Tam o arada bir nağara duydu. Bir adam uzun bir bıçak çekti ve haçı tutan kişiye saldırmak üzere idi. Arthur hemen yüksek sesle dua etmeye başladı: "İsa! İsa! İsa!" diye bağırdı. Bıçağı tutan adam saldırmaktan son anda vazgeçti, ama hırsını alamadığı için haçın tekerleğini paramparça etti. Sonra bir arabaya atlayıp uzaklaştı.

Ama en büyük olaylarından biri 1981 senesinde Lübnan'da oldu. O zaman bütün dünya Beyrut kasabasına baktı. Orada 5 ordu birbirlerine karşı bir iç savaşında dövüştüler. Bütün kasaba harap oldu. Arthur Blessitt kendi 10 yaşındaki oğlunu yanına aldı ve İsveç'ten uçakla Beyrut'a gitti. Oraya varırken haçla yürümeye başladı. Her taraf bombalar, patlamalar ve kurşun sesleri.

Çok vakıt geçmeden İsraili askerler onu durdurdular: "Nereye gittiğini sanıyorsun bu savaşta? Sen deli misin? Burada Ne işin var?"

- "Ben haçı gezdiriyorum", diye cevap verdi Arthur.

O anda bir subay yaklaşıp onu iyice süzdü. "Seni tanıyorum galiba! Sen geçen sene haçı Yeruslaim'den Kahire'ye taşıyan adam değil misin?"

- "Evet, benim!"

- "Beni hatırlamıyor musun? Ben sana su vermiştim. Negev çölünde bir tank komadörü idim. Tanıdın mı beni?"

O anda Arthur'un aklına geldi ve ikisi sarmaştılar. İsraili asker ona sormaya devam etti: "Ee, şimdi burada bu cehennemde ne yapmak istiyorsun? Planın ne?"

- "Ben Beyrut'un batı tarafına, yani müslüman mahallesine gitmek istiyorum. Orada Yasir Arafat'ı (yani Filistinlerin önderi) bulacam ve onunla birlikte dua edecem?"

O anda İsraili askerin gözlerinden yaşlar akmaya başladı: "Şu işe bak! Sen onunla dua etmek istiyorsun, biz gene onu öldürmeye bakıyoruz. Allah sana merhamet etsin! Bak,

sana bir harita çiziyorum. Arafat'ı bulmak için bu yolu tutacan."

Arthur Blessitt küçük oğlu ile Beyrut'un sokaklarını yürürken her yerde yanık evler ve arabalarla, insan cesetlerine ve betondan yapılmış barikadalarına rastladılar. Öyle bir barikadayı geçtikten sonra birden etraflarını askerler sardı. Onlar Filistinli idi: "Burada ne işiniz var. Ne için geldiniz" diye sordular İngilizce olarak.

- Arthur ne diyeceğine şaşıtı: "Biz iyi haber getiriyoruz"

- "Öyle mi, bize gerçekten iyi haber lazım! Gel buraya bakalım". Ve bununla Arthur'un haçını ve oğlunu yakından görmeye geldiler. Aynı askerle onu Arafat'a getirdiler. Ünlü Amerikan jurnalist Coş Harlet de orada idi ve karşılaşmayı kamerasıyla çekti. Arthur Blessitt, Yasir Arafat'la İsa'nın adıyla dua etti ve en sonunda küçük bir haç hediye etti.

Arthur Blessitt'in soyadı İngilizce olarak 'kutsanmış' sözüne benziyor. Ve gerçekten özel bir instrumenti olarak Rab tarafından kullanıldı, her yerde haçın haberini yaymak için Rabbin elçisidir. O gerçekten kutsanmış bir hayat

sürüyor. Her imanlı elbette tahtadan yapılmış bir haç oraya buraya sürüklemiyor. Ama bir düşünelim: kırk sene önce Arthur Rabbin sesine kulak azmazsaydı. Milyonlarca kişi İsa'nın iyi haberini duymamış olacaktı. Sen de Rab sana çok değişik ve seni halkın gözünde rezillığe düşüren bir şey buyurursa, onu yapaya hazır mısın?

34 - Toplantısına boş verenin masalı

Bir varmış, bir yokmuş... eski zaman içinde, kalbur saman içinde... develer helal iken, pireler berber iken....

Her neyse, anlatacağım hikaye o kadar eski değil; daha doğrusu her gün olan bir meseledir:

Uzak bir devlette kilisesini seven, hiç bir toplantı kaçırmayan bir imanlı yaşarmış. Keyifsiz olunca bile, toplantıyı kaçırmak istemediği için kendini zorlayıp gidermiş.

Günün birinde kendi kendine demiş ki, “Ben her zaman toplantıya gitmişimdir, bir tanesi olsun kaçırmadım. Ama bugün bir kere gitmesem, ne olacak sanki? Havalar bozuluyor, bu haftayı kaçırdım mı, bir daha balığa gidemeyecem. Bu hafta gitmeyecem toplantıyı, balığa gidecem.” Ve söylediği gibi yaptı.

Bir sonraki hafta UEFA kupasının final maçı vardı. Kendi kendine demiş ki, “Hayat boyunca olmadı, iki toplantıyı arka arkaya kaçırayım. Zaten gitsem de, gitmesem de hep aynı. Gelmediğimi fark etmeyecekler bile. Te bak geçen hafta gitmedim, bir kişi beni dolaştı mı sanki? İşte, bu hafta evde maça bakacam, haftaya gene toplantıya gidecem.” Ve söylediği gibi yaptı.

Üçüncü hafta, adamın dünürleri onu dolaşmaya geldi. Bir sonraki hafta karısıyla kavga etti diye toplantıya gitmeye keyfi yoktu. Ondan sonra televizyonda güzel bir dizi vardı, sonra bir arkadaşı geldi onu aldı, kendine tapet beğensinmiş. Sonra havalar gene düzeldi, balığa gitmek için. Sonra... sonra... sonra...

Böylelikle uzun bir zaman geçti. Bir Salı gecesi, yatmağa giderken adam kendini rahatsız hisetmeye başlamış, vicdanı sızlamaya başlamış. Kendi kendine demiş ki, “Rabdeki kardeşlerimi özledim; eski arkadaşlarıma hasret kaldım. Ko yarın ev toplantı, ona gideyim.” Eskiden her Çarşamba günü ev

toplantılarına katılmıştı. Adam kendi kendine demiş ki, “En birinci o evin sahibine bir telefon açayım”. Telefon açmış, hal hatır sormuş ve en sonunda merak etti: “Ee, Çarşamba günü ev toplantıları nasıl gidiyor?”. Karşısındaki yaşlı kardeş acı acı gülüp demiş: “Eh, ne olsun. Çoktan toplanmıyoruz. Artık kimse merak etmiyor.”

Bizim kardeş bunu işitince buna çok önem vermeyip “Ne yapalım? Zaten Pazar günü toplantısı daha önemli!” demiş. “Ev toplantısı boş ver, doğrudan Pazar toplantısına git. Sade yarın olmasın; yarına çok işim var”

Gene uzun bir zaman geçti. Bir Cumartesi gecesini artık daha fazla dayanamayıp, rahatsız vicdanına kulak verip ertesi gün toplantıya katılmaya karar vermiş. “Yarın kardeşlerle görüşecem. Çok merak ettim nasıldırlar?” Deyip sabahlayın erken erken kalkıp, bu özel günü karşılamak için en güzel elbiselerini giyiyip sevinç içinde yola koyulmuş. Arabasını sürerken yüreği sevinçle doldu. Eskiden kardeşleriyle ne kadar güzel, bereketli ve sevinç dolu saatler geçirdiğini aklına getirmiş. Artık kardeşlerine ne kadar muhtaç olduğunu, onları ne kadar sevdiğini anladı. Hatta, bunca zaman onlardan uzak kaldığı için kendini biraz suçlu hissetmeye başlamış. Kilise binasına yaklaşıncı avluda bir sürü araba park edildiğini görünce yüreği hoplamış. Ama avluya gelince şok oldu: eskiden binanın önünde büyük bir haç durmuştu, ama şimdi orada neon ışıklardan bir reklam vardı: “Kral Pizza – bütün kasabada en lezzetli pizza bizde” diye yazıyordu.

Oradan geçen birine kilise hakkında sorguya çekmiş. Ona dediler ki, “Kilise mi? Ohoo, artık kaç sene oldu bunu pizzeria olarak kullanıyorlar.” Adam şaşkınlık içinde ve kırık yürekle eve dönmüş. Karar verdi ki, gelecek hafta içinde kasabaya gidip başka daha büyük kiliseleri ziyaret etsin. “Eski kardeşlerden en azında bir kaç tanesini o kiliselerde bulacağım” demiş kendi kendine.

Ama tabii ki, o hafta da önemli işler çıktı ve planladığı gibi başka kiliselere gitmeye vakit bulamadı. Gene de pizzeria olmuş eski kilisesinin görüntüsü hep gözlerinin önünde dururdu, onu rahatsız ederdi. Onun için birkaç hafta sonra kasabanın merkezindeki daha büyük kiliselere gitmeye karar verdi. “Hiç değilse, orada bir iki eski arkadaş bulacağım.” dedi.

Doğrudan en büyük kiliseye gitmiş. Parking yerine yaklaşıncı orada hiç bir araba görmedi. Eskiden kilisenin toplantılarını, çocuk derslerini, incil

alışmalarının saatlerini gösteren bir tabela vardı. Onu okuyunca fark etti ki, artık toplantılarının saatlerini değil, avukatların, noterlerin, dişçilerin, otobüs ve visa firmalarının ve daha birçok ofisin reklamları vardı. Bir fitness salonu bile vardı. Kiliseyi bir ofis binasına çevirmişler.

Adam panika içinde yakınlarda bulunan başka bir kiliseye kopuştu. Ter içinde ve soluksuz o kiliseye varınca, ağzı açık kalmış: o da yok olmuştu. Gene aynı reklamlar, gene aynı ofisler. Artık iyice korkmaya başlayıp bütün kasabayı araştırmaya koyulmuş. Oraya buraya koşmuş, ama her yerde aynı senaryo: hiç bir kilise artık işlemezdi, her tarafını başka işler için kullanırdılar.

“Benim kasabam ne kadar Allahsız bir yer olmuş!” deyip açık olan bir kilise bulmak için etraftaki kasabalara gitmeye karar vermiş. Artık Allahın huzurunda kalıp toplantıya katılmak onun için en büyük ihtiyaç olmuş.

Böylelikle saatlerce arabasını sürüp oraya buraya gitmiş, ‘kardeş’ diyebileceği bir kişi aramaya başlamış. Saatler günler olmuş, günler haftalar olmuş, haftalar aylar olmuş. Ama her nereye gittiyse de hep aynı şey görmüş: restoranlar, ofisler, garajlar – ve hepsinde daha kilisenin kulesi dururdu. Bir tanesini kumar salonuna bile çevirmişlerdi. En başta bu korkunç durumu panika ile karşılaşmış, ama bu duygu gittikçe daha fazla üzüntü, pişmanlık ve huzursuzluğa dönüştü. Demek kendisi boş boş şeylerin peşinde koşarken, bütün bunlar olmuş.

İbraniler 10:25

Toplantılardan da vazgemeyelim. Bazıları buna alıştılar. Hayır, birbirimize kuraj verelim. Hele hele o günden için, hani görüyorsunuz nasıl yakınlıyor.

35 - Rekorlar kitabı

Herkes Guinness rekorlar kitabını biliyor, ama başka bir kitap asıl rekorlar kitabıdır: Kutsal Kitap.

- Kutsal Kitap en çok **satılan** kitaptır:

Her sene aşağı yukarı 500-700 milyon Kutsal Kitap dağıtılıyor. Son 200 sene içinde 2,5 milyar (yani 2500 milyon) tane satıldı.

- Kutsal Kitap en çok **tercüme edilen** kitaptır:

şimdiye kadar Kutsal Kitap'ın bütünü ya da bir parçası 2350 dile çevirildi. Şu anda 1250 dile daha çeviri yapılıyor ve birkaç sene içinde hazır olacak. Bunun ne kadar büyük bir başarı olduğunu anlamak için, bunu başka kitaplarla karşılaştıralım: Birleşmiş Milletler Birliği (OON) 1948 senesinde bütün insanların hakları hakkında bir yazı hazırladı, o da 321 dile çevirildi. Kuran bugüne kadar sadece 100 dile çevirildi. En çok tercüme edilen roman İspanyol yazar Cervantes'in 'Don Kişot'udur, toplam 60 dile çevirilmiştir.

- Kutsal Kitap **ilk basılan** kitaptır:

Eskiden kitaplar elle yazılırdı. O çok uzun süren bir iş idi. Hızlı yazan bir kişi 400 saate, yani 50 günde, bütün Kutsal Kitabı kopya edebilir. Ama güzel yazmak için en azında 5 ay lazım. Sonra sayfaları elle çizilen resimlerle süslerdiler. Böylelikle bir Kutsal Kitap için 3 sene lazımdı. Materyal da çok pahalıydı, ve bir Kutsal Kitap eskiden 50-70 altın parçası için satılırdı. Kocaman bir öküz bir altın için satılırdı, demek bir Kutsal Kitap bir inek sürüsü kadar pahalı idi.

Bu hepsi 1455 senesinde değişti. Almanya'nın Mainz kasabasında Johann Gutenberg adında bir adam, kitap basmanın yeni bir metodu buldu. Her harf için ayrı bir kalıp yapıp içine kurşun döktü. O kurşun harfleri sıra sıra dizip yüzlerce kağıda bastı, sonra harfleri başka sayfa için kullandı v.s. Yeni makinası hemen büyük bir başarı oldu. Ve ilk bastığı kitap o zaman yaygın olan Latince dilindeki Vulgate tercümesi idi. 180 kitap 3 sene içinde tamamladı. Bu, bütün dünyayı şaşırttı, ve dünyanın tarihini değiştirdi. Artık haberler ve fikirler çok kısa zaman içinde yayılırdı. Bu buluş için 2000 senesinde ünlü "TIME" gazetesi Gutenberg'i son 1000 yılın en önemli adamı olarak seçti

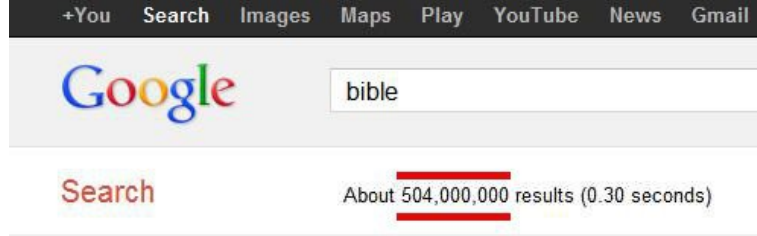
- Kutsal Kitap **ilk radyo yayınında** okundu:

24. 12. 1906 gününde, yani İsa'nın Doğuş Bayramı'nın hazırlama gününde Reginald Fessenden adında Kanadalı bir elektrikçi ilk olarak bir insanın sesini

radio ile uzaklara yaydı. Amerika'daki Brant Rok kasabasında bir küçük radyo istasyonu kurup İsa'nın doğuşunu anlatan Luka İncilinin ikinci bölümünden okudu.

- Kutsal Kitap **internette en çok anılan** kitaptır:

İnternette bir sayfayı bulmak için özel arama programları var. Bir söz yazıp o sözün hangi sayfalarda geçtiğini gösterirler. Bible (yani: Kutsal Kitap) sözünü aradığın zaman 500 milyon sayfa bulunuyor. Bunu karşılaştırmak için: Kuran sadece 200 milyon defa geçiyor.

- Dünyanın **en büyük** Kutsal Kitabı:

1956 senesinde Kalifornia'daki ACLU üniversitesine Teksas'tan bir imanlı tarafından büyük bir kitap hediye edildi: Vayney adında bir adan o zamanlarda İngilizcenin en yaygın olan King James tercümesini alıp kendi evinde tahtadan yapılmış bir matbaada (peçatnitsa) onu basmaya karar verdi. 1930 senesinde başlayıp iki sene içinde o işi bitirdi. Açıldığı zaman 110 cm yüksek ve 250 cm geniştir. Kapalı iken kitabın sırtı 86 cm kalındır. 8048 sayfalıktır, ağırlığı da yaklaşık 500 kg'dır. Başka yere taşınmak için o Kutsal Kitabı 31 parça yapıp tek tek götürüyorlar.

- Dünyanın **en uzun** Kutsal Kitabı:

2003 senesinde Almanya'nın Bad Blankenburg kasabasında 1000 imanlı, özellikle gençler, karar vermişler, bütün Yeni Ahit'in yazılarını bir ferman biçiminde kağıda yazsınlar. İki hafta gece gündüz işleyip önce normal sayfaları doldurdular, sonra onları bir süpürge sapına yapıştırıp dürümlediler. Açılınca bütün kasabayı geçip, 1 km uzakta olan komşu köyüne kadar uzadı.

- Dünyanın **en küçük** Kutsal Kitabı:

1895 senesinde İskoçya'nın Glasgow kasabasında basıldı. Basılması dört sene sürdü. 520 sayfa içinde bütün Kutsal Kitabı, tam 838.380 harf içeriyor. Kalınlığı sadece 6 milimetre, genişliği ve yüksekliği bir normal posta pulunun üçte biri.

Ama son yıllarda yeni teknolojilerle çok daha küçük formatlar yapılıyor. 2001 senesinde Amerika'da MIT üniversitesinde 'mikrolitografi' adında bir metodla bütün Yeni Ahit'in sözleri 24 ayar altın harflerle 5 x 5 milimetre kadar büyük bir silikon çipin üzerine yazdılar. Tabii ki, yalın gözle hiç bir şey okunmuyor. 40 kere büyütüldüğünde sadece satır ve kolonalar görünüyor, ancak mikroskopla 600 kere büyütüldüğünde rahat okunabilir. Bu projeyi başlatan, Sinha adındaki bilim adamı bir gece rüyasında kendini görmüş, nasıl bütün Kutsal Kitabı bir pirinç tanesinin üzerine yazırmış. Bunun arkasından o rüyayı gerçekleştirmeye başlamış.

- Dünyanın **en pahalı** Kutsal Kitabı:

satılan Kutsal Kitapların arasında en pahalısı şüphesiz Amerika'da 10.000 dolar için satılan, 'Peniroyal Kekston Baybıl'dır. Bu özel basım normal insanlar için değildir, sadece koleksiyoncular ve kütüphaneler (bibliotekalar) içindir. Bundan sadece 400 tane yapıldı. Ama onlar sadece ucuz basımıdır. Ayrıca daha lüks bir basımı vardır, o da 30.000 dolar için satılıyor. Onların sahipleri herhalde Matta 6:19 ayetini makasla kitaptan kesmişlerdir ("Yeryüzünde kendinize zenginlikler biriktirmeyin.")

Ama en pahalı eksemplar şüphesiz Johann Gutenberg'in bastığı ilk Kutsal Kitaptır. O elbette satılmıyor, ama 100 milyon Leva için satılabilir diye sanılıyor.

- Kutsal Kitabı **elle yazmak**:

Eğer Kutsal Kitabı elle kopya etmeye kalksak, buna 393 saat ve 18 dakika lazım olacak (Eski ve Yeni Antlaşma birlikte 1131 sayfa ve tecrübeli bir yazar bir sayfayı 18 dakikada kopya edebilir varsayıyoruz).

- dünyanın hiçbir kitabı bu kadar uzun bir zaman içinde yazılmadı: 1400 sene, ya da 60 kuşak

- Kutsal Kitap bir tek yazarın işi değildir: kırktan fazla kişi onu yazdı. Hem en basit çobanlar vardı, hem krallar, hem önemli sayılmayan çiftçiler, hem bilim adamları ve politikacılar.

- Kutsal Kitap bir dilde değil, tam üç dilde yazıldı: Yeni Antlaşma eski Grekçe (Yunanca) dilinde yazıldı; Eski Antlaşma'nın büyük çoğunluğu İbranice, ancak birkaç bölüm o zamanın dünya ticaret dili olan Aramice dilinde yazıldı.

- Kutsal Kitabın parçaları çok değişik yerlerde yazıldı: Musa çölde yazdı; Yeremya mahousta, Luka yolculuk yaparken, Daniel bir sarayın içinde ve Yuhanna, ceza olarak sürülmüş olduğu bir adada.

- Eski kitapların hiç birinin Kutsal Kitap kadar el yazmaları bulunuyor ve böylece tekstin kendisi ispatlanmıştır. Mesela, William Shakespeare'in eserleri henüz 400 sene önce yazıldı, ama elimizde 1900 sene önce yazılmış olan Yeni Antlaşma'nın el yazmaları daha çoktur.

- Ve en önemlisi: dünyanın hiçbir kitabında Kutsal Kitap kadar, sayısız kesin, net ve detaylı önbildirmeler bulunmuyor. Hiç bir kitap geleceğini o kadar net önceden bildirip içindeki olaylar tarihte gerçekleşmedi.

36 - Arkadaşlığın rengi nedir?

Günün birinde dünyanın bütün renkleri bir araya geldi ve aralarında kavga yapmaya başladılar. Hepsi tek tek en güzel, en önemli, en faydalı, en sevilen falan olduklarını söylediler.

Yeşil en birinci söz aldı:

"Elbette en önemli renk benim. Ben yaşamın ve umudun rengiyim. Sadede otlara, ağaçlara ve çiçeklere bakın! Ben olmazsam bütün hayvanlar ölecek. Sağa sola tabiata bakın ve anlayın ki, en çok benim rengim geçiyor."

O anda mavi onun lafını kesti:

"Sen sadece yeryüzünü düşünüyorsun. Ama göke ve denize bir göz at! Bütün hayatın kaynağı sudur, o da derin okyanus ve gökyüzündeki bulutlardan geliyor. Gökyüzü insana rahatlık ve huzur veriyor. Benim verdiğim huzur olmadan, hepiniz bir hiçsiniz!"

Sarı kıkırdamaya başladı:

"Hepiniz çok fazla ciddisiniz. Azıcık rahatlanın! Ben dünyaya gülmek, neşe ve sıcaklık getiriyorum. Güneş sarıdır, ay sarıdır, yıldızlar sarıdır. Her ne zaman bir ayçiçeğe bakarsanız, bütün dünya sanki gülümsemeye başlıyor. Ben olmazsam, hiç eğlence olmayacaydı."

Sonra portakal kendi borazanını öttürmeye başladı:

"Ben gene, sağlığın ve gücün rengiyim. Belki çok seyrek bulunuyorum, ama kıymetliyim çünkü insanların ihtiyaçlarına hizmet ediyorum. En çok ve en önemli vitaminleri ben taşıyorum. Bir düşünün: havuçlar, kabaklar, portakallar, mangolar, papayalar - hepsi portakal rengidir. Ben bir yere geldim mi, orada çok uzun takılmıyorum, ama güneş doğarken ya da batarken gökyüzünü dolduruyorum. Benim güzelliğim o kadar çarpıcı ki, hiç kimse sizi aklına getirmiyor."

Bunun üzerine kırmızı artık kendini tutamadı ve bağırarak dedi ki:

"Ben hepinizin efendisiyim. Kan benim - hayatın kaynağı kandır! Ben hem tehlikenin, hem de cesaretin rengiyim. Bir amaç uğruna savaşmaya hazırım."

Kana ateş gitriyorum. Ben olmazsam, dünya ay kadar ıssız olacaydı. Ben sevgi ve ihtirasın rengiyim: kırmızı güller, kırmızı Atatürk çiçeği (koledna zvezvda) ve kırmızı gelincik çiçekleri - hepsi benim rengimde!"

Arkasından mor ayağa kalktı. Çok uzun boylu idi ve büyük tantana ile konuştu:

"Ben krallığın ve haşmetin rengiyim: krallar, emperatorlar ve epikoplar tarih boyunca hep beni seçtiler, çünkü ben otorite ve hikmetin sembolüyüm. İnsanlar karşımda itiraz etmezler, sessiz sedasız itaat ediyorlar!"

Lacivert (koyu mavi) de sözü aldı. Öbürlerinden daha sakın ama gene de kesin sözlerle konuştu:

"Bir de beni düşünün: ben sessizliğin rengiyim. Beni neredeyse fark etmiyorsunuz. Ama ben olmadan hepiniz çok siva oluyorsunuz. Ben derin düşünceyi, alaca karanlığı ve derin suları sembolize ediyorum. Dua ve iç huzuru için bana muhtaçsınız."

Renkler hep öyle devam ettiler; hepsi herkesten daha üstün olduğundan emindi. Gittikçe dava fazla kavga ettiler, gürültü çıkardılar. Birdenbire korkunç, beyaz bir şimşek çaktı ve kulakları patlatıran bir sesle gök gürledi. Hemen arkasında yağmur yağmaya başladı. Bütün renkler korku içinde çöndüler. Onu yaparken teselli almak için birbirlerine yaklaştılar.

Bütün bu yaygaranın içinde, Rab Allah konuşmaya başladı: "Siz akılsız renkler: aranızda kavga ediyorsunuz, birbirinizden üstün olmak istiyorsunuz. Bilmez misiniz ki, her biriniz ayrı bir amaçla yarattım, hepiniz farklı ve biriciksiz? El ele verin ve bana gelin!"

Renkler de Rab Allahın buyurduğunu yaptılar: el ele verip tutundular. Rab konuşmaya devam etti: "Bundan böyle, ne zaman yağmur yağarsa, hep beraber gökyüzünde bir kuşak oluşturacaksınız. Hepiniz hzuur ve barış içinde yaşabilirsiniz diye hatırı olsun. Gökkuşağı yarın için bir umut sembolüdür."

Ve o yüzden: ne vakit hızlı bir yağmurun arkasından güneş çıkarsa ve gökkuşağı görünürse, birbirimizin değerini hatırlayalım. Ayrıca, topluluğun içinde Rab herkese ayrı ayrı vergiler dağıttı, öyle ki hep farklı bir konuda birbirimize hizmet edelim.

Efesliler 4:7-16

Ama Mesih her birimize merhametinden verip derece derece vergiler dağıtırdı. ⁸ Onun için şöyle deniliyor :

"Ne vakit yukarıya çıktı,
Mapusluğu mapusa attı,
Ve insanlara bahşişler dağıtırdı

¹¹ Ve O,
kimi kişileri apostol olarak verdi,
kimi kişileri peygamber olarak verdi,
kimi kişileri müjdeci olarak verdi, ve
kimi kişileri de çoban ve muallim olarak verdi.

¹² Bu kişiler kutsalları hazırlayacaklar, hizmet edip işlesinler ve böylelikle Mesihin bedenini ilerletirsinler.

¹³ En sonunda ...

- hepimiz imanın birliğine erişeceğiz,
- Allahın Oğlu'nu iyi gibi tanıyacağız,
- yetişmiş insanlar olacağız ve
- Mesihin doluluğunun tam ölçüsüne varacağız.

¹⁴ O dereceye geldik mi, artık ufak kızanlar olmayacağız. Dalgalar bizi sağa sola dağıtırmayacak. Her öğretiliş bizi rüzgâr gibi öteye beriye üflemeyecek (çünkü var insanlar aldatırmaya bakıyorlar, kurnazlıkla kapan kuruyorlar). ¹⁵ Ama biz lazım hakikatı sevgi ile konuşalım, ve böylelikle Mesihe taraf büyüyelim. Her meselede baş olan Odur. ¹⁶ Bütün beden Ondan fırsat alıyor. Hani şöyle: bağlı olan her parça bir şey katıp bedeni bir arada tutuyor ve birleştiriyor. Her bir parça tek tek tertipli işliyor. Böylelikle bütün beden kendi kendini sevgide büyütürüyor ve yetiştiriyor.

37 - Zengin tüccarın dört karısı

Endonezya'da zengin bir tüccar yaşırdı. Adam zengin olduğuna bir karı ile yetinmemiş, tam dört karı almış. Ama kim dört kadını aynı derecede sevebilir ki? Adam da karılarının arasında ayırım yaparmış, hepsine farklı farklı davranırmış.

Dördüncü karısını en çok severmiş: ona en pahalı giysileri almış, en zengin restoranlara götürürmüş. Onun üstüne titreyip en nazik biçimde bakarmış, onu herşeyin en iyisine layık görürmüş.

Üçüncü karısını da çok severmiş. Onunla gurur duydu ve arkadaşlarının önünde hep onu göstermiş. Ama yüreğinde hep bir kokru vardı: karısını kıskanırdı ve hep korkarmış, bir gün kendisini terk edip başka kocaya kaçacak diye.

İkinci karısına karşı da sevgi duyarmış: o çok düşünceli ve sabırlı bir kişi idi. Adam bütün düşüncelerini onunla paylaşırdı. Ne zaman problemlerle karşılaşırı, her zaman ikinci karısına döndü. O da her vakıt ona çare bulurdu, her zor durumdan kurtarırdı.

Tüccarın birinci karısına gelince - o çok sadıkan bir eşiydi. Adamın sağlığını ve servetini korurdu, hanesinin iyi olmasına bakardı. Ama ne yazık, kadın tüccarı çok fazla sevdiği halde, o sanki hiç ona vakıt ayırmazdı, kendini ona bağlı hissetmezdi. Kimi kere onun karısı olduğunu bile unuttu.

Günün birinde tüccar hasta yatağına düştü. Çok gün geçmeden doktorlar ellerini kaldırdılar; adamın öleceğı belli idi. Bütün hayatını gözden geçirdi ve kendi kendine dedi ki: "Ah, ne kadar dolu, zengin, lüks bir hayat geçirdim. Ama şimdi yapayalnız ölecem. Hiç kimsem yok!"

Myle düşüncelerle dördüncü karısına sordu: "Bak, seni bütün hayat boyunca en çok sevdim. Sana en pahalı giysileri aldım, sana en nazik baktım. Şimdi ölerken, bana eşlik edip benimle birlikte gelecece mi?" - Kadın, "Kesinlikle olmaz!" deyip bir söz söylemeden uzaklaştı. Bu cevap tüccarın yüreğini bir bıçak gibi delip parçaladı.

Adam üzgün, üzgün üçüncü karısına sordu: "Seni hayat boyunca hep sevdim. Şimdi ölerken, bana eşlik edip benimle birlikte gelecece mi?" - "Hayır", dedi üçüncü karısı, "Hayat iyidir burada. Sen geçindin mi, gene evlenecem." O sözler adama soğuk duş gibi geldi. Tüccarın yüreğı dondu.

Sıra ikinci karısına geldi. Ona da aynısını sordu: "Bak, ne zaman başım dertte idi, hep sana döndüm, sen de beni hiç brakmadıydın, hep bana bir çare

buldun. Şimdi gene senin yardımına ihtiyacım var. Şimdi ölerken, bana eşlik edip benimle birlikte gelece mi?"

İkinci karısı cevap verdi: "Üzgünüm, ama bu sefer sana yardım edemem. Olsa olsa seninle mezara kadar gelebilirim." Bu cevap tüccara bir şimşek gibi geldi, adam harap oldu.

Birden bir başka kadının sesi geldi kulağına: "Ben sana eşlik edecem. Her nereye gidersen de, ben seninle birlikte olacam." Adam gözlerini kaldırdı ve birinci karısını gördü.

Çok zayıf idi, sanki yeterince beslenmemişti. O zaman adam pişmanlık duydu: "Keşke ona fırsatım varken daha iyi baksaydım, ona daha fazla dikkat etseydim!"

İşte, bu adamın hayatı hepimizin hayatı için bir benzetme idi. Hepimizin hayatında sanki dört eşimiz var: dördüncüsü bizim bedenimizdir. Ne kadar da onu süslemeye çalışırsak, ne kadar da para, vakit ve zahmet harcarsak, ölerken o bizi terk edecek.

Peki üçüncü karımız kimdir? O bizim mallarımız, varlığımız ve şerefimizdir. Biz ölürken hepsi başkasının oluyorlar.

İkinci karısı hayatımızı ve arkadaşlarımızı sembolize eder: hayatta iken ne kadar yakın da olsalar, ne kadar da onları seversek, bizimle gidebilecekleri en fazla mezara kadardır.

Ama birinci karısı bizim canımız, ruhumuzdur. Başka başka şeyler ararken, maddi (materyalno) şeyler biriktirirken, zevk ve eğlence peşinde giderken, ne kadar kolay ruhumuzu ihmal ediyoruz, aldırıyoruz, bakmıyoruz. Ama aslında bize sona kadar eşlik eden odur. ŞU ANDA, henüz fırsat varken ona baksak, ona dikkat edersek, ona geren bes virirsek, çok iyi olur. Ölüm yatağına düştüğün zaman geç olur. O zaman ağlayıp ruhumuzu düşünmek faydasızdır.

Matta 16:26

Bir adam bütün dünyayı kazanıp da kendi canını kaybederse, ona ne fayda? Zaten insan kendi canına karşılık olarak ne versin ki!

1.Selanikliler 5:23

Ve barış Allahı sizi büsbütün kutsal kılsın. Rabbimiz İsa Mesihin gelişinde sizin bütün ruhunuz ve canınız ve bedeniniz lekesiz bulunsun.

38 - Oda

Ne gece, ne sabah olduğu saatlerde, ne tam uykuda, ne tam uyanık vaziyette, yatağımda yuvarlanıyordum. Birden kendimi bir odanın içinde bulunuverdim. Odanın hiç bir özel tarafı yoktu, ancak uzak taraftaki duvarda küçük kartonlarla doluydu. Hani nasıl kütüphanelerde bulunuyor: küçük beyaz kartonlar, bir insanın eli kadar ve üzerinde kitabın adı, tarihi ve yazarı yazıyor. Ama bu kartonlar bambaşka idi. birincisi, bunlar bir dolabın içinde değil, ama yanyana kutular içinde dizili idiler, ve ikincisi onların üzerinde bambaşka şeyler yazardı.

Yaklaşırken ilk fark ettiğim kartonun üzerinde şöyle yazıyordu: "Beğendiğim insanlar". Meraktan o kutuyu açtım ve kartları gözden geçirdim. Yazılı adların hepsini bildiğimi fark ettim ve şok içinde kutuyu çabucak kapattım.

Ve o anda, kimse bana bilgi vermeden, tam nerede olduğumu birden anladım. Bu cansız oda ve içindeki kartlar hayatımın katalogu idi sanki. Her gün için yaptığım hareketler yazılıydı burada. Hem de öyle bir detayla, çoktan unuttuğum şeyler bile burada yazılı idi.

Rastgele odanın içinde gezip, sağdan soldan kutuları açarken ve kartların üzerinde yazılı olan şeyler gözden geçirirken, içimde hem merak ve hayret, hem de korku gibi duygular birbirleriyle güreşiyordu. Kimi kartlar sevinç ve tatlı hatıralar aklıma getirdiler, başkaları gene utanç ve pişmanlık duyguları. O dereceye geldi ki, kafamı döndürüp, acaba beni gören var mı diye sordum kendi kendime. 'Arkadaşlar' etiketini taşıyan bir kutunun hemen yanında 'Ele verdiğim arkadaşlar' adlı başka bir kutu vardı.

Kutuların üstündeki başlıklar kimi kere sıradan olup, başka zaman çok acayip idiler: 'Okuduğumuz kitaplar', 'Söylediğim yalanlar', 'Teselli verdiğim insanlar', 'Anlattığım şakalar'. Kimileri o kadar detaylı yazardılar, güleceğim kalktı: 'Kızan iken agama bağırdığım zaman taktığım adlar'. Başkaları okurken gene, hiç gülemedim: 'Kızgınlığımda yaptığım işler', 'Anama babama

söylediğim laflar'. Yeni yeni şeyler okurken hep şaşkınlık içinde kaldım. Çoğu vakit beklediğimden çok fazla kartlar vardı. Kimi yerde umut ettiğimden daha az vardı.

Kartların sayısı bir kere o kadar çok geldi, sanki içinde boğulacaktım. Burada onbinlerce, yüzbinlerce, belki de milyonlarca kartlar vardı. Bu gencecik 20 yaşlık ömrümde bu kadar yapacak vaktim var mıydı? Ama gerçekten hepsi benim idi: kendi el yazımla yazılmış idi ve benim imzama taşırdılar.

'Dinlediğim şarkılar' adlı bir kartı çıkardığım zaman, anladım ki, kartlar okudukça açılırdı. Kartlar çok sıkı dizilmiş idiler ve gene de, bir iki kart okuduktan sonra, onların sonunu görmedim. Utanç içinde kapadım kutuyu. Şarkıların sözlerinden için utanmadım, ama ne kadar zaman boşa harcadığımı düşünürken utandım.

'Şehvet dolu düşünceler' yazan bir kutuya gelince, tüylerim diken diken oldu. Kutuyu ancak bir, ki santimetre çıkardım. Ne kadar büyük olduğunu hiç görmek istemedim bile. Rastgele bir kart çektim. Böyle bir şey kayda geçti diye, midem bulandı.

Sonra, sanki vahşi bir hayvanın öfkesi kabardı içimde. Kafamda tek bir düşünce vardı: "Bu kartları kesinlikle, asla kimse görmesin! Kimse bu odayı görmemeliydi! Onları yok etmem gerekiyordu." Kudurup, kutuları birden çekmeye ve yere atmaya başladım. Odanın büyüklüğü artık önem taşımazdı. Onu büsbütün boşaltmam ve kartları yok etmem lazımdı. Ama kartları ne kadar yırtmaya çalıştıysam, bir tanesini bile yok edemedim. Çelikten daha sert idiler.

Umutsuzluğa kapılıp kutuyu gene yerine koydum. delirmek üzereydim. Kendime acıyarak kafamı hafifçe duvara vurdum ve derin bir ah çektim. Ondan sonra başka bir kutu gördüm: 'Müjdeyi paylaştığım kişiler'. Kutunun sapı daha parlaktı. Sanki onu hemen hemen hiç kullanmamıştım. Kutuyu çektim; on santimetre bile uzun değildi. İçindeki kartları bir elde sayabildim.

Artık gözyaşlarımı geri tutamadım, hüngür hüngür ağladım. O kadar derin hıçkırıklarla ağladım ki, midemde bir ağrı çıktı, bütün bedenimin içinden geçti. Dözlerim üstüne düşüp ağladım. Ağlamamın nedeni utanç idi; bütün yaptıklarımın utanıyordum. Kafamda kartlarla dolu kutular uçup dans ederdiler. Asla ve asla kimse bu oda bulmamalıydı. Onun kapısını sağlam kilitleyip anahtarını sağlam bir yerde saklayacaktım.

Ama gözyaşlarımını usul usul silerken Onu gördüm. Hayır olamaz, görmek istediğim son kişi O idi. Hayır, lütfen bu İsa olmasın. Çaresizlik içinde seyrettim, nasıl kutuları açıp kartları tek tek okumaya başladı. Ne diyeceğini düşünerek dayanamaz hale geldim. Ama gene de birkaç saniye onun yüzüne baktım ve fark ettim ki, onun hissettiği üzüntüsü benimkinden daha büyüktü. Sanki en kötü kutuların nerede bulunduğunu sezinleyerek, tam oraya gitti. Mecbur muydu, kartları tek tek okusun?

En sonunda dönüp bana odanın öbür tarafından baktı. Bana bakarken, gözlerinde sade acıma vardı. Ama bu acıma beni öfkelenlendirmede. Kafamı indirdim, yüzümü ellerimle örttüm ve yeniden ağlamaya başladım. Bana yaklaşıp elleriyle bana sarıldı. O kadar şeyler söyleyebilirdi, ama bir şey söylemedi. Sadece benimle birlikte ağladı.

Kalkıp kartların ve dosyaların oduğu yere doğru ilerledi. Odanın bir kişesinde başlayıp bir lart çıkardı kendi adını benim adımın üstüne yazdı. "Hayır, yaoma!" diye bağırđm ona ve elinden bir kart almaya çalıştım. Onun adı o kartların üstünde yazılmamalıydı. Ama orada gerçekten İsa'nın adı yazılıydı. Kalın, canlı kırmızı harflerle yazılıydı. Mürekkep olarak da kendi kanını kullanmıştı.

Nazıkçe kartı elimden geri aldı. Hüzünlü gülümseyerek, kartları tek tek imzalamaya devam etti. O kadar hızlı bütün kartları nasıl imzaladığını hiç anlayamayacam, ama sanki on saniye geçmedi ve son kutuyu kapatıp bana doğru ilerlediğini işittim. Elini sağ omuzuma koyuyup "İşte, tamam oldu!" dedi.

Kalktım, o da beni odadan dışarı götürdü. Odanın kapısında kilit yoktu, Doldurulacak daha birçok kart vardı.

Romalılar 14:10-12

Ve zaten hepimiz Mesihin davalama masasının önüne çıkacaz.

Çünkü şöyle yazıldı:

"Rab diyor: 'Hayatımın hakkı için: benim önümde her diz çökecek ve her dil Allah olduğumu söyleyecek.'

Demek, her birimiz Allaha kendisi için hesap verecek.

1.Petrus 4:17

Çünkü vakit geldi, davalamak Allahın hanesinden başlasın.

39 - Kelebeğin kozası

Adamın birisi, ormanda gezerken bir kelebeğin kozasını bulmuş ve fark etmiş ki, içindeki kelebek tam çıkmaya hazırlık yapmaya başlarmış. Bu da çok ilgisini çekti ve oturup o kelebeğin kozadan çıkmasını seyretmeye başlamış. Kelebek ne dereceye vardı diye görmek için günden güne o yere dönmüş.

Günün birinde kozanın üzerine küçük bir delik fark etmiş. Adam oturup saatlerce seyretmiş. Küçük kelebek o kozanın içinde uğraşırdı dışarı çıksın, ama açtığı o minicik deliğinin içinden bir türlü geçemezdi. Önce güzel başladı, ama sonra sanki durdu, hiç ilerleme olmuyordu. Sanki varabileceği kadar ilerledi ve artık daha fazla ilerleyemedi. Çıkması sanki mümkün değildi. Adam kelebeğe acıdı ve yardım etmeye karar verdi. Bir makas alıp, kozanın geri kalan parçasını kesti ve böylece daha büyük bir delik açtı.

Kelebek artık kolaylıkla çıkabildi. Ama adam bir baktı: kelebeğin bedeni şişkin idi, kanatları gene çok geri kalmış ufacık idiler. Adam kelebeği seyretmeye devam etti. Bekledi ki, her an kelebeğin kanatları açılsın, genişlesinler. Beklerdş, bedeni gene ufalsın, öyle ki, kanatları ona yeterince destek verip uçabilsin.

Ama öyle olmadı: ne yazık ki, kelebek bütün hayatı boyunca şişik bir beden ve küçücük kanatlarla toprakta sürüklenmeye devam etti. Hiç uçamadı!

Adam belki iyilik yapmak istedi ama acele davrandı ve Allahın planını anlamadı: kelebek kozanın içindeki o darıcık delikten geçerken son derece zorlanıyor . Ama o lazım öyle olsun. Onu yaparken, kelebeğin bedeninden kanatlarına sular geçiyor. Onlar da kanatların daha geniş ve sağlam olmasına sebep oluyor. Ancak öylekozadan serbestliğe kavuşup uçabiliyor.

Kimi kere hayatımızda bize lazım olan zorluklardır. Diyelim Allah izin versin ki, bütün hayatımızı hiç zorluk göremeden, hiç engellerle

karşılaşmadan geçirelim, ne olacak: sakat kalcaz. Lazım olduğu kadar güçlü olmaycaz.

Ve asla uçmayı öğrenmeyececz! Ne zaman başına zorluklar, terslikler ve belalar gelirse, hatırla ki, senin için dua edenler var ve eninde sonunda Rabbin bizim için bir planı var ve planın içinde o zorlukların yeri vardır. Amaç, bir gün sen de o kelebek gibi, kanatlarını gerip uçabilesin diye.

Göklere uçasın !!!

Yakup 1:2-4

Kardeşlerim, türlü çeşit denemelere düştünüz mü, onu bütün sevinç sayın. Bilesiniz ki, imanınız denendi mi, sabır meydana getiriyor. Sabır da işini tamamlasın. Öyle ki, kusursuz ve tastamam olasanız, hiç bir meselede eksik kalmayasınız.

2.Petrus 1:5-9

İşte, tam bunun için çok dikkatla uğraşın ki,

- imanınıza iyi tabiyetler katasınız,
- iyi tabiyetlere bilgi katasınız,
- bilgiye kendini zaptetmek kuvvetini katasınız,
- kendini zaptetmek kuvvetine dayanmak kuvvetini katasınız,
- dayanmak kuvvetine Allah korkusunu katasınız,
- Allah korkusuna kardeş sevgisini katasınız,
- kardeş sevgisine gene, sevgi katasınız.

Çünkü bu şeyler sizde bulundu mu ve çoğaldı mı, Rabbimiz İsa Mesihi tanımak için aylak kalmayacanız, ne de yemişsiz kalacanız. Ama bu şeyler kimde bulunmazsa, o kişi kördür, kısa bakışlıdır. Öyle birisi unutmuştur, nasıl eski günahlarından temizlendi.

40 - İki kahraman

(1) Edward H. “Buç” O'Hare

- dogum: 13 Mart 1914 - 26 Kasım (Noemvri) 1943
- Amerikan Kongresinin Şeref Madalyası'nı kazanan bir uçak pilotu

İkinci dünya savaşında çok sayıda kişiler kahraman işler yapıp meşhur oldu. Bunların birisi Buç O'Hare'dir. Güney Pasifik okyanusunda bir uçak gemisinde avcı pilot olarak görev yapmaktaydı. Bir gün bütün filosuyla bir göreve gönderildiler. Havanlandıktan sonra benzin ölçeğine bir göz attı, ve hemen anladı ki, birisi unutmuş benzin deposunu doldursun. Şimdi benzin yetmeyecekti görevini bitirip gemiye dönsün. Onun komandörü ona buyruk verdi, hemen uçak gemisine dönsün.

Gemiye dönerken kanını donduracak bir senaryo gördü: bir filo Japon savaş uçakları Amerikan gemilerine doğru ilerlemekte idi. Bütün uçakları havada idi, ve gemiler savunmasız idiler. Zamanı da yetmeyecekti, pilot arkadaşlarına ulaşsın ve gemiye geri getirsin. Gemilere de yaklaşmakta olan tehlike hakkında haber veremedi. Yapacağı tek bir şey kaldı: ne yaparsa yapsın, Japon pilotların dikkatini çekip, onların uçaklarını gemilerden uzaklaştırsın. Keni güvenliğini hiç düşünmeyerek Japon uçakların ortasına daldı. Düşman uçaklarına saldırırken, Japon pilotlarını büsbütün şaşırttı; öyle bir şey beklemedieler. Sürekli ateş ederken, uçağının kanatlarında monte edilmiş 50 milimetrelik otomatik kızışmaya başladı. Buç Japon uçakların arasına girdi, gene çıktı ve en sonunda onları formasyonunu dağıttı. Mümkün olduğu kadar daha fazla uçaklara ateş etti, ama en sonunda kurşunsuz kaldı.

Hiç panikaya düşmeden saldırmaya devam etti. Yukarıdan düşman uçaklarının üstüne düştü, en azında onların kanatları ya da kuyruklarına zarar vermek için. Ece onları uçamaz haline getireceydi. Çaresizlik içinde onlara engel olmaya çalıştı, öyle ki, Amerikan gemilerine ulaşmasınlar. En sonunda başardı, Japon uçak filosu saldırısından vazgeçip başka bir yol tuttu. Buç O'Hare rahatlandı ve çok fazla zarar görmüş uçağıyla son gücüyle uçak gemisine indi. İndikten hemen sonra, olup bitirenleri geminin kapitanına anlattı. Uçağında bir kamera monte edilmişti ve onun filmlerini gözden geçirirken herkes Buç'un hakikat anlattığını anladı. Kendi gemilerini savunmak için ne kadar kahramanca davrandığı ortaya koydu.

Eve dönerken onu bir kahraman olarak karşıladılar ve askeriye'nin en yüksek madalyasını verdiler. O kadar büyük adamın cesareti ve korkusuz davranışları unutulmazdı. Onun Bugüne kadar adı anılıyor: Şikago kasabasının havaalanına Buç'un adını verdiler: O'Hare Havaalanı.

(2) “Easy Eddie” (İyzi Edi)

O olaydan birkaç yıl önce Şikago'da Easy Eddie (“İyzi Edi” - Rahat Edi) adında bir adam yaşardı. O yıllarda Al Kapone kasabayı tek başına kontrol ederdi. Al Kapone kahraman hareketleri için meşhur değildi. Onun işlerinin övülecek bir tarafı yoktu: kaçak içki, prostitutsya ve katillik, Şikago kasabasını onun gibi işlerle meşgul etti.

Easy Eddie gene, Kapone'nin avukatı idi ve onun da bir sebebi vardı, çünkü kendisi en iyi avukatlarından biri idi. Kanunları o kadar iyi bilirdi ve ustaca kanun deliklerini kullandı, senelerce Al Kapone mahpustan kurtardı. Kapone de minnetarlığını göstermek için ona çok yüksek para öderdi. Sadece para ile kalmazdı, Kapone Eddie'ye özel özel bahşişler verdi. Mesela, ona ve ailesine saray kadar büyük bir ev hediye etti, hizmetçiler ve o zamanın en büyük lüks eşyaları ile birlikte. Evi o kadar büyük idi, Şikago'nun bir mahallesi kadar uzanırdı. Evet, Eddie Şikago mafyasının parlak hayatını sürdürdü ve onun etrafında yapılan korkunç ve iğrenç işlerini hiç düşünmedi.

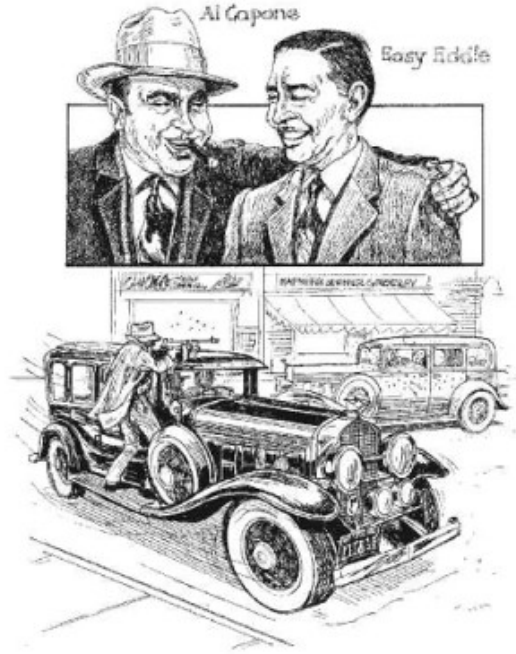
Ama Eddie'nin yüreğinde bir yumuşak tarafı vardı: oğlunu çok fazla severdi. Eddie oğluna her şeyin en iyisini alırdı: giysiler, arabalar ve iyi bir eğitim. Ondan Hiçbir şey esirgemedi. Para söz konusu bile değildi. Hatta, mafyanın bir parçası olduğu halde, Eddie çocuğuna doğeruyu ve yanlışı bile öğretirmeye kalktı. Evet, Eddie kendi hayatının berbat olduğunu anlardı, ve oğlunun ondan daha yüksek bir standartta yaşayacağını istedi. Kendisinden daha iyi bir insan olacaydı.

Gene de, bütün zenginliğe ve güçlü bağlantılarına sahip olduğu halde, oğluna sağlamadığı iki şey vardı. Eddie'nin Kapone mafyasına kurban ettiği ve oğluna veremediği iki şey vardı: iyi bir ad ve iyi bir örnek. Bir gün Easy Eddie

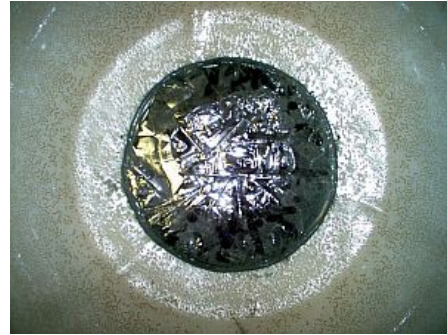
zor bir karar aldı. Oğluna iyi bir ad miras etmek, verebileceği bütün zenginliklerden daha önemliydi. Hayatında yaptığı bütün yanlışlıkları düzeltmek zorunda idi. Polise gidip “Çüzgi suratlı” Al Kapone hakkında bütün gerçekleri anlatacaydı. Lekelenmiş adını paklayacaydı ve oğluna az da olsa dürüstlük öğreteceydi.

Onu yapmak için mahkemede mafyaya karşı şahitlik yapması gerekiyordu ve anladı ki, onun pahası çok büyük olacak. Ama gene, her şeyden önce oğluna iyi bir örnek bırakmak istedi. Elinden ne kadar gelse, hatalarını düzeltirip oğluna iyi bir ad bırakmak istedi. Ve böylece mahkemede şahitlik yaptı. Bir sene geçmedi, Eddie'nin hayatı son buldu: sakın ve karanlık bir Şikago sokağında onu kurşun yağmuruna tutup öldürdüler. Ödeyebileceği en yüksek fiyat ödeyip, oğluna en büyük hediye verdi.

Peki, bu iki olayın birbirleriyle ne bağlantısı var: Buç O'Hare, Eddie'nin oğlu idi.

41 - Kuyumcunun ateşi

Belli bir zaman önce yakın bir kasabada birkaç imanlı kızkardeş Kutsal Kitabı okumak için bir araya geldiler. Malaki'nin üçüncü bölümünü araştırırken üçüncü ayette çok ilginç bir söze rastladılar:

"gümüş eritip artan gibi davranacak." (Malaki 3:3)

Kadınların biri teklif etti ki, bir kuyumcunun atölyesine gitsin ve bu konuyu araştırсын. Sonra gene bir araya geleceklerdi, öğrendiklerini paylaşacaklardı. En birinci fırsatta bir kuyumcunun yanına gitti. Asıl amacını hiç söylemeden, kuyumcudan kendisine gümüş nasıl eritilir diye anlatmasını rica etti. Adam da ona bu işlemi inceden inceye anlattı.

Sonra kadın merak etti: "Peki, beyfendi, bu eritme işi sürerken orada sadece oturup bekliyor musunuz?"

"Evet, bayan", diye cevap verdi kuyumcu, "Gümüş erirken gözlerimi fırından hiç kaldırmıyorum. Çünkü gümüşün erimesi için belli bir süre var. Onu birkaç saniye ile kaçırırsam bile, gümüş zarar görecektir."

O zaman kadın Malaki'deki sözün ne kadar derin, değerli ve teselli verici olduğunu hemen anladı: "Rab gümüş eritip artan gibi davranacak." Rab kendi evlatlarının bu yeryüzünde bir kuyumcu ocağının içine atılmalarını uygun görüyor. Ama bunu yaparken gözlerini bizden hiç ayırmıyor. Arınma işini bütün dikkati ile takip ediyor. Ve bütün bu zaman onun hikmeti ve sevgisi bu işi kontrol ediyor, öyle ki, tam Onun istediği sonuç versin.

Evet, içinde bulunduğumuz denemeler rastgele, ya da kör bir kaderin sonucu olarak başımız gelmiyor. Rab izin vermeyecek, çok fazla büyük bir yük altında ezilelim.

Kadın, kuyumcunun atölyesinden ayrılmadan önce, kuyumcuya son bir soru sordu: "Peki, bu arınma işinin ne zaman bittiğini nereden anlıyorsunuz?"

"Aa, o çok kolay", diye cevapladı kuyumcu, "Ne zaman kendi yüzümü erimiş gümüşün içinde görürsem, o zaman arınma işi bitti demektir."

1.Korintliler 10:13

Sizin başınıza henüz öyle bir hal gelmedi ki, öbür insanlara da aynısı gelmesin. Allah da sadıktır. O izin vermeyecek, siz öyle bir denemeye düşesiniz, hani taşıyabileceğinizden daha büyük olsun. Ama deneme ile birlikte aynı zamanda bir çıkış yolu da hazırlayacak. Öyle ki, onu taşıyabilesiniz.

2.Korintliler 3:18

Ve biz hepimiz, sanki bir bakır aynasına bakarak, örtülmemiş bir yüzle Rabbin şanlığını görüyoruz. Ve Rabbin Ruhu bizi bir şanlık derecesinden başka dereceye değiştiriyor. Böylelikle bizi gördüğümüz görüntünün haline getiriyor.

42 - Bir dua kaç kilo çekiyor?

Luiza Reden adında çok fukara bir kadın vardı. Günün birinde bitkin, asık suratlı ve umutsuzluk içinde bir bakkal dükkanına girdi. Parası yoktu ve fukara olduğundan bıkmıştı. İdare parasını bile yoktu ve açlık onun hanesinin kapısını çaldı. Bakkalın yüzüne bakmaya bile ceasreti yoktu. Alçak bir sesle ve boynu bükük bir haliyle sordu: “Olabilir mi birkaç şeyler alayım veresiye olarak. İlk fırsatta parayı verecem. Kocam evde hasta yatıyor, işe gidemiyor. Yedi kızanımız var. Nasıl besleyecem onları?”

Dükkan sahibi John Longhaus adında bir adamdı. Luiza'nın yalvarışlarını işitince, hiç ama hiç duygulanmadı. Onunla eğlenip onu dükkanından kovdu, eve yolladı. Ama kadın yalvarmaya devam etti: “İnan aga, elime aacık para geçsin, en birinci sana olan borçlarımı ödeyecem. Ne olur ya, sade biraz yiyenti alayım”. Ama Jon hiç acımadı ona: “Sana veresiye veremem. Olmaz!”

Derken, dükkanda duran başka bir müşteri onların konuşmalarına kulak misafiri oldu. Dükkan sahibine yaklaşp dedi: “Sıkılma, bu kadına ne isterse ver, hanesini beslemek için ne lazımsa alsın, benim hesabıma yaz. Ben herşeyi karşılayacam!”

Bakkal Jon bunu işitince kadına biraz ters baktı ve sordu: “İyi, öyle olsun. Ver bakalım, alacağın şeylerin bir listesini yaptın mı?” Luiza umutlandı ve sevinerek, “Tabii yaptım. Te burada” dedi. Bakkal cevap verip dedi: “Güzel! Bu listeyi kantara koy ve kaç kilo çekerse, ben de sana o kadar yiyenti verecem”.

Luiza bunu işitince kafasını aşağı aldı ve biraz durakladı. Sonra çantasından başka bir kağıt çıkardı, bir de kalem bulup o kağıda acele acele bir şeyler yazdı. Sonra o kağıdı katladı ve kantarın üstüne koydu. Bütün bu zaman içinde kafasını kaldırmaya cesaret bulamadı.

Derken, dükkan sahibi ve öbür müşteri kantara baktılar ve ağızları açık kaldı. Gördüklerine inanamadılar: kantar aşağı indi ve öyle kaldı. Dükkan sahibi John, yavaşça kafasını öbür müşteriye çevirip “İnanamıyorum” dedi.

Öbür müşteri gülümsemeye başladı. John da sözünde durmak zorunda kaldı: kantara un, şeker, yağ, fasulye, pirinç, sabun ve daha neler koydusa da kantar hiç kalkmadı. Daha da fazla şeyler bindirmeye devam etti, ama değişiklik yok. Artık kantarda yer kalmadı ve gene de denkleşmemiştir. John orada durup sinirlenmeye başladı. Bu iş artık canını sıkmaya başladı.

Meraktan patladı ve en sonunda dayanamayıp o kağıdı kantarın üstünden aldı ve okumaya başladı. Bir baktı: bu bir alış veriş listesi değildi, orada bir dua yazılı idi. Şöyle yazardı: “Sevgili Rabbim, sen benim bütün ihtiyaçlarımı biliyorsun. Bu işi senin ellerine bırakıyorum.”

Dükkan sahibi bütün malları kantardan indirip bir torbaya koydu, Luiza'ya verdi. Ağız kilitlenmişti artık, aklına söyleyecek laf gelmedi. Luiza çok fazla teşekkür edip torbayı sırtına vurdu ve dükkandan çıktı. Öbür müşteri John'a bir elli dolar banknotu verdi ve gülüp dedi: “Ey, bu çok iyi geldi bana. Bu elli doları iyi harcadım”

Bu olay dükkan sahibi John Longman'ın kafasını kurcaladı. İlla ki bunun sebebini bulacaktı. Kantara yakından bakmaya başladı, onu sağa sola çevirdi, üstten alttan baktı ve en sonunda meseleyi anladı: Luiza kağıdını kantara koyduktan sonra o bozuldu. Ve anladı ki, ancak Allahın kendisi biliyor, bir dua kaç kilo çekiyor.

43 - Mitko'nun yumurtası

Mitko sakat bir bebek olarak dünyaya geldi: bedeni kısıkvrak idi, kafası çalışmazdı ve en fenası onun ağır ve yavaş yavaş ilerleyen bir hastalığı vardı. Doktorlar çaresiz idiler ve Mitko'nun genç yaşta kesin öleceğini bilirdiler. Anası babası gene de ona mümkün olduğu kadar normal bir çocukluk zamanı sağlamaya çalıştılar. O yüzden sakat ve hasta olduğu halde onu normal bir okula gönderdiler.

12 yaşında iken Mitko ancak ikinci sınıftaydı ve sanki hiçbir şey öğrenemezdi. Onun muallimi, Maria Mihaylova, sık sık onunla ne yapacağını şaşırdı. Mitko iskemlesinde rahat oturmazdı, hep şavalanırdı, ağzından sümükler akardı ve hayvan sesleri çıkardı. Ama başka zamanlarda temiz ve açık konuşurdu; sanki yukarıdan bir küçük ışık gelip beynindeki karanlığı dağıtırdı. Ama çoğu zaman Mitko'nun acınacak durumdaydı ve muallımını şaşırttı. Bir gün, anasını ve babasını bir konuşma için mektebe çağırdı.

Anası babası sessiz sınıf odasında küçük iskemlelerde otururken, Maria onlara şöyle konuştu: “Mitko aslında özel bir okula gitmesi lazım. Olmuyor daha küçük olan normal kızanlarla birlikte aynı sınıfta devam etsin. Ona haksızlık yapıyoruz: onun ile öbür öğrencilerin arasında beş senelik fark var.”

Mitko'nun anası bir mendil çıkarıp usul usul ağlamaya başladı, kocası gene muallime onların durumunu anlatmaya çalıştı: “Bakın Mihaylova Hanım, biliyorsunuz, buraya yakın öyle bir okul yok. Onu bu okul çıkarırsak, Mitko için korkunç bir şok olacak. Biliyoruz o bu mektebi çok seviyor, burada mutludur.”

Mitko'nun anası babası gittikten sonra, Maria daha uzun bir zaman sınıf odasında oturup camdan baktı. Dışarıda kar yağıyordu ve avluda birikmeye başladı. Karın soğuluğu sanki yüreğinin içine sızladı. Mitko'nun anası ve babasını anlamaya çalıştı. Mitko onların biricik evladı idi ve bir gülmeye kesin ölecekti. Öbür tarafta, onu sınıfta tutmak haksızlık olurdu. Ne de olsa 18 başka öğrencisi vardı. Zaten çocuk hayatta okumayı ve yazmayı öğrenemeyecekti. Neden uğraşıp boşuna vakit harcansın?

Durumu düşünürken birden kendini suçlu hissetmeye başladı. Yüksek sesle Allaha konuşmaya başladı: “Allahım, ne kadar saçmalık yapıyorum: burada

kendi zorluklarımdan için sana ağlaşıyorum, ama o zavallı ailenin problemlerin yanında onlar ne ki? Lütfen, bana yardım et Mitko'ya daha sabırlı davranayım.”

O günden sonra Maria, Mitko'nun hayvan seslerini çıkarmasını ve boş boş bakışlarını görmemezlikten gelmeye çalıştı. Ve bir gün çocuk kalktı, sağ ayağını çekerek onun masasına yaklaştı ve yüksek sesle “Muallimim, seni seviyorum” dedi. Bütün öğrenciler onu işitti ve gölmeye başladılar, öyle ki, Maria'nın yüzü kızarmaya başladı. “Ay, çok tatlısın, Mitko. Çok teşekkür ediyorum. Şimdi git gene yerinde otur.”

Kış geçti, bahar geldi ve kızanlar heyecanla Paskalya'nın gelmesine hazırlık yapmaya başladılar. Maria da, onlara İsa'nın hayatında anlattı başladı. Kızanlar İsa'nın dirilişini iyice anlasınlar diye onlara bir görev verdi: her kızana büyük bir plastik yumurta verdi: “Şimdi, bu yumurtayı eve alın ve içine öyle bir şey koyun, o size yeni yaşam hatılatırsın. Anladınız mı?”

Bütün kızanlar heyecanla “Evet, muallimim” diye bağıldılar. Bir tek Mitko bir şey demedi. Onun gözleri mulalimin yüzüne bakardı, çok büyük dikkatle seslerdi. Normal seslerini bile çıkarmazdı. Muallimin İsa'nın dirilişi hakkında ne söylediğini anladı mı acaba? Görevi anladı mı? Maria karar verdi, Mitko'nun anasını ve babasına telefon açmaya ve görevi açıklamaya karar verdi. Ama o akşam elektrik instalasyonunda problem çıktı ve acele bir usta çağırıldı. Onu bir saat bekledi. Ondan sonra lazımdı markete gitsin, alışveriş yapsın. Ondan sonra bir sonraki günün derslerini hazırlasın. Böylece Mitko'nun anasını babasına telefon açmaya bütün unuttu.

Ertesi gün 19 heyecanlı kızan yüksek sesle gülerек mektebe geldiler. Maria büyük bir sepget getirmişti, kızanlar da tek tek gelip yumurtalarına onun içine koydular. Birinci saat matematika idi, ve kızanlar heyecandan patlayacaklardı. En sonunda yumurtaları açma zamanı geldi. Birinci yumurtayı açarken, Maria bir çiçek buldu. “Ah, eveet! Çiçekler yeni hayat için bir semboldur”, dedi, “Çiçekler topraktan çıkarken, anlıyoruz bahar geldi”. Birinci sırada oturan bir kız elini kolunu salladı: “Bu benim yumurtam!” diye bağrdı.

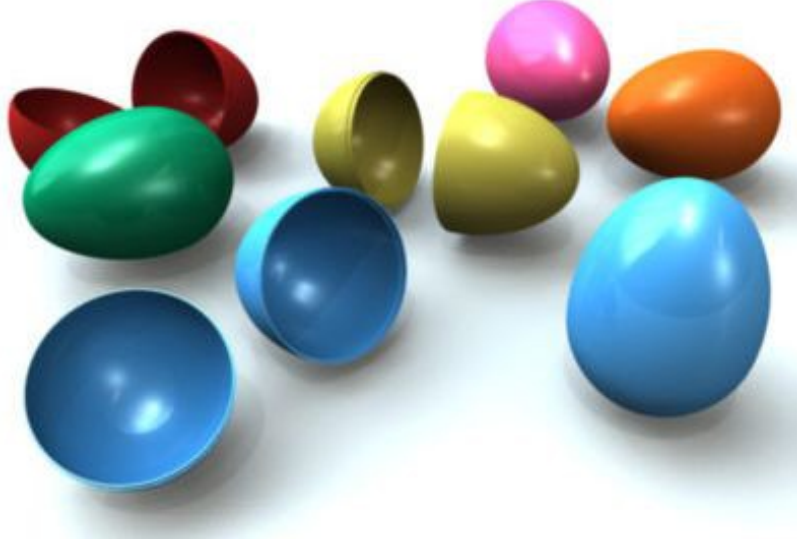
Bir sonraki yumurtanın içinden bir plastik kelebek çıktı. Görünüşü çok canlı idi. Lili adında bir kızan onu elinde tuttu. “”Aa, çok güzel. Evet, hepimiz biliyoruz, tırtıl uykuya dalıyor ve kelebek olarak oradan çıkıyor. Çok doğru, o da yeni hayattır!” Lili gururla parlardı ve “Muallimim, bu benimdir” dedi.

Sonra, Maria bir küçük taş buldu, üzerinde yemyeşil yosun vardı. Yosun'un da yeni yaşam için bir sembol olduğunu açıkladı. Sınıfın arkasında bir ses geldi: “Babam bana yardım etti!”

Ondan sonra Maria dördüncü yumurtayı açtı ve ağzı açık kaldı. Yumurta bomboş idi! Kendi kendini düşündü: “Bu herhalde Mitko'nun yumurtası. Tabii ki, görevş anlamdı. Keşke anasın babasına telefon açmayı unutmasaydım.” Mitko'yu utandırmamak için yumurtayı usulcacık bir kenara koydu ve başka bir tanesini açmaya başladı.

Birden Mitko sesini kaldırdı: “Muallimim, benim yumurtam hakkımda bir şey söylemeyecek misiniz?” Maria ne yapacağını şaşırdı: “Ama Mitko, senin yumurtan boş!” Mitko yumuşak gözleriyle onun gözlerine baktı ve usulcacık dedi: “Evet, ama İsa'nın mezarı da boştu!”

Zaman durdu; Maria'nın soluğu kesildi. En başta ağzından bir şey çıkmadı, konuşamadı. Sonra Mitko'ya sordu: “Peki, biliyor musun, onun mezarı neden boş idi?”

“Eveet” diye bağırdı Mitko, “İsa'yı öldürdüler ve sonra mezara koydular. Ama ondan sonra onun babası ölümlerden diriltirdi!”

Mektepte zil çaldı, bütün kızanlar da bağıarak, oynayarak dışarı çıktılar. Maria odada kaldı ve ağlamaya başladı. Yüreğindeki bütün soğukluklar erimişti artık.

Üç ay sonra Mitko geçindi. Mezarlığa gelenler, gözlerine inanamadılar: tabutun üstünde 19 tane yumurta dururdu, hepsi de boştular.

1.Korintliler 15:53-57

Çünkü bu çürüyen beden lazım, çürümezliği giyisin. Ne vakit çürüyen bu beden çürümezliği giyidiyse, ne vakit bu ölümlü beden ölümsüzlüğü giyidiyse, o vakit yazılmış olan şu söz yerine gelecek:

“Ölüm yutuldu, yenmenin içinde kayboldu.

Ey ölüm, nerede kaldı senin yengin?

Ey ölüm, nerede kaldı senin tikenin?”

⁵Ölümün tikenini günahıdır. Günahın kuvveti gene Allah kanunudur. Allaha şükürler olsun! O bize Rabbimiz İsa Mesih ile yenmek verdi.

44 - Titanik'in asıl kahramanı

John Harper sağlam bir imanlı bir soydan geldi, anası babası da ciddi imanlıydılar. 29 Mayıs 1872 gününde doğdu ve Mart 1886 senesinin son Pazar günü, henüz 12 yaşında iken, Rab İsa'yı Rab olarak hayatına davet etti. Delikanlılıkta "dünya hayatını"nın tadını çıkarmak neydi hiç denemedi. Aşağı yukarı 4 sene sonra, 17 yaşında kendi köyündeki sokaklarda vaaz etmeye ve kişilerin kurtulması için ciddi olarak dua etmeye başladı.

John harper büyüyünce bir hakikat ortaya çıkmaya başladı: Allahın sözü onu yiyip bitirirdi. Daha yaşlı vaizler ona "Senin öğretişin nedir?" diye sorunca, "Allahın sözü" cevabını verdi. Beş, altı sene boyunca hem fabrikalarda işledi, hem de boş zamanında sokak köşelerinde vaaz etmeye devam etti. En sonunda E. Karter adında bir vaiz, 'Baptist Pionir Misyonu' adlı bir organizasyon için onu London'a getirdi. Artık Harper'in serbest zamanı vardı, bütün gücünü vaaz etme işine versin. Çok vakit geçmeden 1896 senesinde Harper kendi kilisesini başlattı. 13 sene içinde 25 kişilik bir topluluktan 500 kişiye kadar büyüdü. Bu zaman içinde Harper evlendi, ama karısı kısa bir zaman sonra öldü. Evliliği maalesef kısa olduğu halde, Rab onlara Nana adında çok yakışıklı bir kız bağışladı.

John Harper hayatında birkaç defa neredeyse suda boğulacaktı. İki buçuk yaşında iken bir kuyunun içinde düştü ve ancak son anda anası gelip onu kurtardı. 26 yaşında iken kayıkla denize açıldı, ters bir akıntı onu alıp götürdü ve ancak son gücüyle kıyıya toplandı. 32 yaşında iken Akdeniz'de bir gemiyle yolculuk yapardı. Geminin altında delik açıldı ve su aldı. Gene kıl payı ile hayatta kaldı. Belki Rab bu olaylarını kullandı, kendi hizmetçisini sonra olacağına hazırlamak için.

14. Nisan (April) 1912 gecesi idi. 'RMS Titanik' adındaki gemi dünya rekorunu kırmak için en hızlı tempoyla Atlantik'in soğuk sularını geçirdi. Bu gemi o tarihe kadar en büyük, en zengin, en lüks yolcu gemisi idi. İngiliz mühendislerin (injenör) gururuydu. İçinde sayısız zengin ve meşhur insanlar bulunuyordu. O uğursuz gece saat 23:40 bir buzul geminin sağ tarafına çarptı

ve suyun altında bulunan altı kompartmanda delik açtı. Bu kadar büyük bir deliğe hazırlık yapılmamıştı. Sular çok hızlı içeri sızmaya başladı.

Titaniğ'in tolcularının arasında John Harper ve altı yaşındaki sevgili kızı Nana idi. Birçok şahitlerin yazılı ifadelerine göre, ne zaman geminin batması anlaşıldı, John Harper hemen kızını bir kurtarıcı kayığa getirdi. Kızın anası olmadığına göre, sanabiliriz ki, John Harper kolaylıkla kendini de kayığın içinde kurtarabilirdi. Ama öyle bir fikir hiç bir zaman aklına bile gelmedi. Eğilip sevgili kızını son bir defa öptü. Onu bu hayatta bir daha görmeyeceğini çok iyi bilirdi, ama kızına dedi: "Üzülme, bir gün elbette tekrar görüşeceğiz".

Karanlık gecede denizciler çaresizlik içinde signal raketalarını havaya attılar. John Harper'in düşünceleri yavaş, yavaş kızından o gemide bulunan binlerce kurtulmamış insanlara kaydı. O kocaman geminin arka tarafı yavaş yavaş havaya kalkmaya başladı. O zaman John Harper kaygan güvertede zor ilerleyip bağırarak, çığırarak insanların arasında yüksek sesle buyurmaya başladı: "Kadınlar, kızanlar ve kurtulmamış erkekler kayıklara!"

Birkaç dakika geçmeden Titanik'in bağrından korkunç bir gümbürdeme sesi geldi. Herkes onun bir patlama olduğunu sandı, ama gerçekten o dev gemi ortadan parçalanıp ikiye bölünüyordu. O anda çok kişi gemiden karanlık, buz gibi sulara atlamaya başladılar. John Harper onlardan birisiydi.

O gece 1528 kişi buzlu sulara atladı. John Harper bütün gücüyle boğulmakta olan insanlara yüzdü ve onlara İsa Mesih'in müjdesini anlattı. Zamanı az idi, çünkü o soğukta insanın bedeni kısa zamanda donup ölecekti. Harper yakınlarda genç bir adam gördü. Suda yüzen bir dolabın üstüne binmişti. Zor soluyup Harper ona sordu: "Sen kurtulmuş bir kişi misin?" Adam, "Hayır" dedi.

Harper ona Mesih'ten vaaz edip imana getirmeye çalıştı. Ama, ne yazık, adam Mesih'i kabul etmedi. Bunun üzerine John Harper hayat yeleğini çıkardı, adama fırlattı ve dedi: "Madem öyle, senin buna benden daha büyük ihtiyacın var". Ve yüzerek uzaklaştı, başka kişilere müjdelemek için. Birkaç dakika sonra Harper aynı adama geri döndü. Bu sefer genç adam İsa'yı kabul etmeye hazırды.

O gece suya atlayan bütün o 1528 kişiden sadece altı kişi kurtarma kayıkları tarafından kurtuldu. Bunların biri o dolaba sarılan geç adam idi. Dört sene sonra, Titanik'ten kurtulanların arasında bir toplantı düzenlediler. Ve o toplantıda gözyaşların içinde anlattı, nasıl John Harper ona İsa'ya getirdi. Harper başkalarına da müjdelemek için sonra gene uzaklaştı, ama kısa zaman içinde soğuk yüzünden vazgeçti. Batmadan önce onun son sözleri şuydu: "Rab İsa'nın adına iman edin ve kurtulacaksınız!"

Hollywood böyle bir adamı anıp onun hakkında filmler çeviriyor mu, acaba? Tabii ki değil. Ama o önemli değil zaten. Bu Rabbin hizmetçisi gerekli olanı yaptı. Başkaları bencil davranıp rüşvet vermekle kurtarma kayıklarına girmeye ve kendi hayatlarını kurtarmaya çalışırken, John Harper kendi hayatını kurban etti, başkaları yaşayabilsinler diye.

"Bir kişi kendi dostları için canını versin - işte, bundan daha büyük bir sevgi kimsede yok." İşte, Titanik'in asıl kahramanı John Harper idi.

Romalılar 1:16-17

Ben 'iyi haber'den utanmam. Çünkü o, Allahın kuvvetidir ve iman edenlerin hepsine kurtuluş getiriyor - önce Yahudilere, sonra da Greklere. Allahın doğruluğu onda belli oluyor. Bu doğruluk baştan sona kadar imana dayanıyor. Nasıl da yazılmıştır: "Doğru olan kişi, imanla yaşayacak."

45 - Temiz kan

İşten eve dönüyorsun. Arabanın içinde radyo çalışıyor. Sevdiğin bir şarkıdan sonra haberler okunuyor. Hindistan'dan ilginç bir küçük haber var: ufacık bir köyde birdenbire kişiler yeni bir tip grip virüsünden ölmeye başlamış. Aslında bildiğimiz gripe benzemezmiş. 3-4 kişi ölmüş, o da az da olsa ilgini çekiyor. O köye birkaç doktor gönderecekler, meseleyi araştırırlar.

O konuyu fazla düşünmüyorsun. Ama Pazar günü toplantıdan dönerken gene radyoda öyle bir şey işitiyorsun. Bu sefer demiyorlar “Hindistan'da bir avuç köylü”, ama Hindistan'ın Rajastan bölgesinde 30.000 kişi hastalanmış. Bu sefer sade radyoda değil, televizyonda aynı haberi veriyorlar. Televizyonu açıp haberi izliyorsun. Amerikan'ın San Francisco üniversitesinden birkaç bilim adamı konuşuyor. Öyle bir çeşit virüsü hiç görmediklerini söylüyorlar.

Pazartesi sabah kalktığında o haber her yerde birinci yeri alıyor, çünkü artık sadece Hindistan değil, Pakistan, Bangladeş, Afganistan, İran – bu virüs çok fazla yayıldı. Ona “Esrarengiz Grip” (Misteriozen Grip) adını takmışlar. Amerikan başbakanı onun hakkında birkaç laf yaptı: “Ben ve bütün arkadaşlarım o Asya'daki bölge için dua ediyoruz. Umarım herşey düzelecek”. Ama içinden herkes korkulu bir soru soruyor: “Nasıl o virüsü durduracağız?”

Derken, Amerikan prezidenti bütün dünyaya şok eden bir ilan veriyor: devletin sınır kapılarını hepsi kapatıyorlar. Hindistan, Pakistan ya da o virusun yaygın olduğu başka bir devletten gelen hiçbir uçağa toprağa inme izini verilmeyecek. O gece uykuya dalmadan birkaç dakika televizyondaki haberleri izliyorsun: Atlanta kasabasında hastanede yatan bir kadını gösteriyorlar. Spikerin sözlerini önce anlamıyorsun, ama sonra onu tercüme ediyorlar: “Atlanta'da Esrarengiz Gripten hasta ve ölmek üzere olan bir kadın var...” Demek virus, artık Amerika gibi ilerlerlemiş bir devlete bile yayılmaya başladı. Artık panika başlıyor. Doktorların öğrendiği gibi, sen virüsü kaptığın zaman bir hafta kadar hiç anlamıyorsun hasta

olduğunu, hastlığın hiç belirtileri yok. Sonra dört gün kadar korkunç, anlatılmaz ağrılar çekiyorsun ve beşinci gün ölüyorsun.

Kanada'da sınırlarını kapattı, ama geç oldu. Vancouver, Ottawa, Montreal... bütün büyük kasabalarda insanlar sinekler gibi, yüzbinlerce ölüyor. Ondan sonra, Almanya'nın başbakanı şok edici bir ilan veriyor: "Devletimize büyük tehlike ve risk yüzünden, Amerikave Asya'dan gelen uçuşlar durduruldu. Sevdikleriniz o bölgelerde bulunursa, üzgünüm ama bu hastalığa çare bulunmadan onların dönmesine izin verilmeyecek."

Dört gün sürmüyor, bizim de devletimiz anlatılmaz bir korku aldı. Her yerde yüzünü örtmek için küçük maskeler astılıyor. Herkes aynı korkunç soru soruyor: "Ya bizim devlete de gelse?" Pazar günleri bütün topluluklarda bir tek vaaz konusu bu hastalıktır ve birçok vaizler diyor: "Bu Allahın bir cezasıdır"

Bir çarşamba akşamı, tam dua toplantısında iken bir kardei çok büyük heyecanla içeri giriyor ve anlatıyor: "Radyo açın, haberleri dinleyin!" Birisi telefonunu açıp rastgele bir radyo istasyonu açıyor: "Varna'da iki kadın Esrarengiz Grip hastalığıyla hastaneye alındı."

Sanki birkaç saat içinde bütün devlet bu hastalığına kurban gidiyor. Bütün dünyada bilim adamlarıyla gece gündüz çalışıyorlar, bu virusa karşı bir tedavi bulsunlar. Ama hiç bir şey bulamıyorlar. Burgas, Ruse, Plovdiv, Yambol, Sofya ... sanki o virusu durduran bir şey yok. Ama ansızın haber geliyor: virusun genetik kodunu çözdüler. Artık onun ilacını yapabilecekler, hastalığa karşı bir aşı verebilecekler, Ama onu yapabilmek için doktorlara henüz o hastalığı taşımayan bir kişinin kanı kazm. Devlet araya giriyor: bütün kasabalarda sokakta, radyo ve televizyonda, internette ve okullarda ilanlar veriliyor: "Bir hastanede kanınızı test yapın. Başka bir şey istemiyoruz. Sirenalari duydunuz mu, sakın davaranın, en çabuk şekilde en yakın hastaneye başvurun."

Sen de karını, kızanlarını alıp cuma günü kasabanızın en büyük hastanesine gidiyorsun. Hastanenin önünde uzun bir kuyruk insan var. Doktorlar ve hemşireler dışarı çıkıp, insanların parmaklarına iğneler sokuyor, kan provaları topluyor, küçük şişelere etiketler yapıştırıyorlar. Sonra diyorlar ki: "Burada hastanenin önünde bekleyin. Biz kanlarınızı analize edeceğiz. Senin adını çağırdık mı, serbestsin, evine gidebilirsin." Komşularınla ve tanımadığın insanlarla soğuk ve rüzgarla havada saatlerce dışarıda duruyorsun. Herkesin keyfi kaçtı, herkes korku içinde - bu herhalde dünyanın sonu demek olurdu.

Birdenbire genç bir adam hastaneden çıkıp bağıyor. Elinde birtakım kağıtlar var ve yüksek sesle bir kişinin adını çağırıyor. Ne idi? Aynı adı tekrarlıyor. O anda küçük oğlun senin elini tutp diyor ki, "Baba, o benim adımı çağırıyor!"

Hiç anlamadan başka doktorlar gelip senin çocuğunu alıyorlar senden. İtiraz ediyorsun: "Dur ya, bir dakika! Ne yapıyorsunuz?" - "Telaşlanmayın! Herşey sırada, onun kanı temizdir, onda hastalık yok. Sadece tam emin olmak

için birkaç test yapamaz. Anladık ki, aradığımız kişi o; kan grubu uyuyor" Heyecan dolu beş dakika geçiyor. Doktorlar, yeknisyenşer ve hemşireler dışarı çıkıyorlar: Herkes heyecanlı, herkes sevinç içinde, hatta, bazıları gülüyorlar. Bir hafta içinde sefte bir kişinin güldüğünü görüyorsun. Yaşlı bir doktor sana yaklaşp diyor ki, "Teşekkür ederiz, beyfendiç Oğlunuzun kan tipi mükemmeldir, tam aradığımız kandır. Temizdir, paktır - onunla artık aradığımız ilacı yapabiliriz." Hastanenin önünde bekleyenler bunu duyunca herkes sevinç içinde bağırmaya, ağlamaya ve yüksek sesle Allaha şükür etmeye başlıyor.

Ama sonra o yaşlı doktor seni ve karını bir kenara çekip diyor ki, "Önce fark etmediğimiz bir mesele var: kan veren kişinin küçük kızan olduğunu bilmezdik, ve şimdi sizden bu kağıdı imzalamanızı rica ediyoruz. Hani razılık veriyorsunuz diye". İster istemez o kağıda imza atıyorsun. Kağıtta bir yerde yazıyor, kızandan ne kadar kan alınacak, ama o yeri boş bırakmışlar. Panika içinde doktora soruyorsun: "Kaç litre kan alınacak?" Bunun duyarken doktor artık gülümsemiyor: "Ufak kızan olacağını bilmezdik. Buna hazırlık yapmadık. Bütün kanı lazım olacak!" Soluğun kesiliyor "Ama... bu... olamaz" Yaşlı doktor ağır bir tonla durumu bir daha açıklıyor sana: "Belki bu işin önemimi tam olarak daha anlamadınız. Burada bütün dünya için mesele oluyor. Bütün inanlığın devam etmesi için, lütfen imza atın... lütfen!"

- "Ama... olamaz mı ona başka veresiniz, ne kadar ölmesin?"

- "Elimizde başka temiz kan olsaydı, belki. Ama yok ... lütfen imzalayın"

Sessizlik içinde imza atıyorsun. Sonra doktorlar sana dönüp diyorlar: "Biz başlamadan önce birkaç dakika onunla yalnız geçirmek ister misiniz?"

Sende o anda güç var mı onun yanına gidesin. O hastane odasına girip ona teselli veresin? Bir masanın üstünde oturup sana soruyor: "Anneciğim, babacığım? Bu doktorlar ne yapıyor?" Onu elinden tutup diyebilir misin: "Oğlum, ananla ben seni çok seviyoruz. Kesinlikle izin vermezdik, sana gereksiz bir şey yapsınlar. Onu anlıyor musun?"

Bu arada o yaşlı doktor döndü: "Çok üzgünüm, ama başlamanız lazım. Şu anda bütün dünyada insanlar ölüyor" O anda ayrılabilir misin? Oğlunun sesini işitirken uzaklaşabilir misin: "Anam, babam... neden beni braktın?"

Ondan bir hafta sonra büyük bir tören hazıladılar, senin oğlunu anmak ve şerefliendirmek için. Ve bakıyorsun: kimisi törende uykuya dalyor, bazıları zaten hiç gelmemişler balığa gitmişler, başkaları sahte bir gülüş takıp numara yapıyorlar, sözde çok üzölmüşler. O anda ayağa fırlayıp bağkırmak istiyorsun: "AFFEDERSİNİZ, AMA BENİM OĞLUM ÖLDÜ! BİRİCİK OĞLUM! BUNA HİÇ ÖNEM VERMİYOR MUSUNUZ? BU SİZE HİÇ DOKUNMUYOR MU?"

Acaba, Rab de öyle bağkırmak istiyor mu?

46 - Fukaranin vaazı

Büyük bir evangelist kilisesinin parking yerindeyiz. Her pazar sabahı olduğu kişiler saat 10 toplantısına geliyorlar. Her aile sabah erkenden hazırlık yaptı ve haftalık ritualına katılmaya ve böylece dinsel görevini yerine getirmeye geldiler. Herkes de kocaman toplantı salonunun içine girip kendi yerini arıyor. Kimse rastgele bir yere oturmuyor, herkes çoktan bir tek sıraya, orada da belli bir yere alıştı. Ona çok çabuk alıştılar: iki, üç defa geldikten sonra, herkes kendine bir yer beğenip 'burası benim' diye düşünmeye başladı.

Bu, pazar günü ritualının vazgeçilmez bir parçasıydı, aynı nasıl evde televizyona bakmak için herkesin belli bir yeri varsa. Toplulukta herkes kendine bir yer belirledi, nerede rahat ediyordu. Kimi daha eski imanlılar 20, 30, 40 sene aynı yerde oturmuşlardı. Bir çift öküz getirsen bile, onları yerinden kımıldatıramazdın.

Bir gün parking yerinde, konteynere yakın yabancı bir adam dururdu. Toplantıya gelen aileler şillayan arabalardan inerken adamı gördüler, nasıl boklukları karıştırdı. Güzel giyinmiş orta yaşlı bir kadın bir of çekerek kocasına dedi ki: "Hayır, inanamıyorum, bir de bu eksikti zaten. Şimdi onun gibileri de toplantımıza gelmeye başlayacaklar ... kazancılar, lepilocular, narkomanlar!"

Küçük bir kız sıkılıp babasının kolunu çekti: "Ama, baba, sen ...!"

Babası o anda zaten yabancıyı süzerdi: sakallı idi ve çok eski, kumaşın içinde bir sürü delik olan pantolonlar giyerdi. Bagajı çoktan yıkanmamıştı ve adam belki de dışarda yatardı. Karısını uyardı: "Hiç bakma o adama!" Ve karısını acele acele içeri getirdi.

Toplantının içinde hvaliteller erken sahneye çıkmışlardı ve çok hafif, sakın bir müzik çalarak içeri gelenlere hoş bir duygu vermeye çalışırlardı. Kişiler de alıştıkları yerlere oturmaya başladılar. Kilisede bir de hor vardı, onlar bir ilahiye başladılar: "Onun huzurunda rahat var... onun huzurunda selamet var..."

Birden büyük kapılar açıldı ve herkes ne olduğunu görmek için kafasına döndürdü. O pis bagajlı adam, boklukçu, içeri girdi ve yavaş adımlarla kambur, kambur kilisenin önüne kadar ilerledi.

Birisi dedi: "Hayır, olamaz! Gene o adam mı?"

Karşılıycıların birisi kendini tutamadı: "O da ne sanıyor kendini? Burası olmasın pazar yeri, burası kilise!"

Yabancı adam konteynerden çıkardığı bütün hazinesini birinci sıranın üstüne koydu. Daha bir ay geçmedi, topluluk çok para harcadı, bütün sıralara yeni kumaş taksin ve onun için pahalı açık sarı, şampanya renginde bir kadife seçtiler.

İlahiler durdu ve kimse ne oluyor diye anlamadan, yabancı adam basamakları yukarı bindi ve anvonun arkasına geçti. Çok büyük bir kontrast, anvona hiç yakışmadı. Topluluk onu İsviçre'den özel sipariş etti ve pahalı ceviz ağacından yapılma bir el işi idi. 3700 Evroya mal oldu. O paspal, piş adamı orada görünce herkes hepten rahatsız oldu. Hatta birkaç erkek hazırlık yaptılar, lazımsa, adamı zorla oradan indirsinler, dışarıya atsinlar. Ama nedense kimse harekete geçmedi.

Yabancı adam konuşmaya başladı Arkada oturanlar onu anlamakta zorluk çektiler, çünkü adam alçak ve titreyen bir sesle konuştu. Hem de, konuşurken soyunmaya başladı. Zaten soğuk havaya karşı kat kat giyinmişti. Konuşmasında İsa'nın bütün insanlara sevgi duyduğunu anlattı

"İsa herkesin halinden anlıyor ve insanlara karşı onun sevgisi, bildiğimiz ve anlayacağımızdan çok daha büyüktür".

Birinci kat pis eski pantolonları attı; altından daha temiz bir pantolon çıktı.

"İsa'nın afı ve sevecenliği her insan için hazırdır. Hatta diyebilirim ki, hiç bir insan o sevgiyi hak etmedi. O bizi şartsız seviyor. Şartsız kendi hayatını bizim için verdi O bize umut veriyor: her kim olursan ol, hayatında ne kadar fenalık yaptıysan da, başkalarına ya da kendine ne kadar zarar vermişsen de ... İsa'da her zaman umut var."

"Arkadaşlar. değişmek için hiç bir zaman geç değildir", diye devam etti, "Değişikliği başlatan da İsa'dır. O hayatımıza yeni bir anlam kazandırmaya geldi".

Artık toplantıdakiler yavaş, yavaş anlamaya başladılar. Herkes midesine çok rahatsız edici bir duygu hissetmeye başladı.

Derken, adam kendi pis sakalını tuttu ve şevik bir hareketle onu suratında yırttı. Bazı ufak kızanlar ne olduğunu anlamayarak korkmaya başladı. Ama büyüklere sanki elektrik bir şok tutmuştu: o yabci konteynerci kilisenin pastoruuydu.

"Bugün size vermek istediğim ders şudur: hepimiz o kadar büyük bir sevgi gördük ki, insan anlayışı geçiyor. O sevgiye dayanarak biz de başkaları kabul etmeliyiz, aynı sevgiyi onlara da uzatmalıyız". Ondan sonra yavaş ve sevgi dolu bir sesle, "Dua edelim" diye bitirdi.

O anlayışlı pastor o gün vaaz etmedi, ama toplantıdan herkes çok düşünceli olarak evine döndü.

47 - Livingstone ve Stanley

Son yılların en büyük cenaze töreni herhalde 1997 senesinde London'da oldu. Prens Charles ve Lady Diana evliliği ve hayatı bu yüzyılın masalı idi. Dünya çoktan bu kadar sevimli bir prenses görmemişti. O senede bir trafik kazasına kurban giden Diana'nın cenazesi de bir milyardan fazla kişi izledi. Tabudu taşıyanlar tam Westminster kilisesinin içine girdikten sonra azıcık dolambaçlı yoldan devam ettiler: ortada bir mezar vardı. O adam kimdi o kadar önemli bir yerde gömülsün? Orada 123 sene önce ölen bir İskoçyalı, David Livingstone adında bir misyoner idi. Şimdi onun şaşırtıcı hayatına bakcaz.

Livingstone'un çocukluğu çok zor geçti: 8 yaşında iken günde 12 saat bir fabrikada çalışıp kendi parasını kazanmaya başladı. Kendi kendine latince dilini öğretti. 18 yaşındayken hayatını Rabbe verdi ve misyoner olmaya karar verdi. O amaçla, yazın fabrikada çalışıp, kış aylarında Glasgow üniversitesinde hem tıp (meditsina), hem ilahiyat (bogoslovie) okudu.

Önce Çin'e gitmek istedi ama savaş yüzünden gidemedi. Böylece en sonunda 1840 senesinde Güney Afrika'ya vardı. Ama oradaki misyonerlerin hayatını görünce rahat duramadı. Hepsi denize yakın olan büyük kasabalarda yaşıyorlardı, birbirleriyle sanki yarışıyorlardı ve bu kocaman kıtanın (kontinent) içinde yaşayan halklara müjdeyi getirmeye düşünmediler. O amaçla Capetown kasabasından 1100 km kuzeye yerleşti Kuruman adında bir köyde yaşadı.

Oradayken bir aslan ona saldırdı, sol omuzunu paramparça yaptı. Ona hemşirelik yapan Mary adında bir başka misyonerin kızına aşk oldu ve kısa zamanda evlendiler. Birlikte yedi evlatları oldu. O senelerde Afrika'ya 'bilinmeyen kıta' dertliydi. Sadece denize yakın olan tarafları bilinirdi. Livingstone Kuruman'dan hep daha uzun yolculuklarla Afrika'nın iç tarafını araştırdı ve çok detaylı haritalar çizdi. Bütün dünya onun araştırmacı işini büyük heyecanla izlerdi. En sonunda bu yolculuklar ve Afrika'daki hava şartları ailesine çok ağır gelmeye başladı ve çaresiz kalıp onları İngiltere'ye yollamaya mecbur kaldı.

Ama Livingstone'un amacı sadece coğrafya değildi. Onun asıl hedefi iç türlü idi: her yerde İsa Mesih'in müjdesini bildirmek, başka misyonerlere yol

hazırlamak ve Afrikalılara ölüm getiren kölelik ticaretine son vermek. Kuruman'dan daha kuzeyde, bugünkü Botswana'da, Kolobeng adında bir köyde yeni bir misyon istasyonu kurdular. Oradan senelerce yolculuk yapıp bütün Afrika'yı araştırdı.

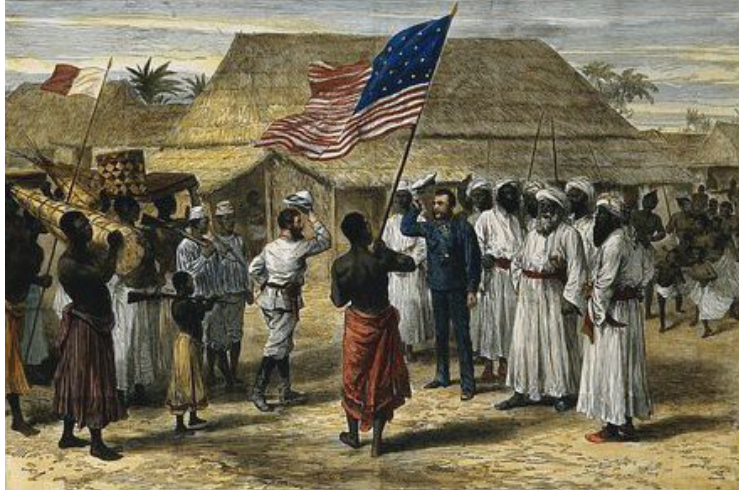
Çok sene ileri atlıyoruz: 1870 yılında Livingstone 'kayıp' idi. Hiç kimse ondan üç seneden beri haber alamadı, nerede olduğu bilinmiyordu. Çok söylentiler geziyordu: Afrika'da yaygın olan bulaşıcı hastalıklardan ölmüş, vahşi Afrikalı halklardan öldürülmüş ya da düşmanları olan Arap köle tüccarlarına kurban gitmiş. Bütün dünya Livingstone'nun hayatta olup olmadığını ve yaşarsa, nerede olduğuna merak ediyordu.

Dünyanın öbür ucunda, Henry Morton Stanley vardı. O Amerika'nın en önemli gazete olan New York Herald'ın en ünlü reporteri idi. Gazetenin sahibi Bennett, Livingstone'a karşı o kadar fazla merak görünce bir sansasyon hissettiler ve en iyi habercileri olan Stanley'i göndermeye karar verdiler. Onun görevi, Livingstone'u bulmak ve yaşarsa onun intervyu yapmak idi. Stanley hiç oyalanmadan yola çıktı. Zanzibar'da bir kervane oluşturdu: hayvanlar ve yiyecek satın aldı, yerli rehberler liralari ve Arap tüccarlardan Livingstone hakkında ve Afrika'nın iç taraflarında yaşayan halklar hakkında bilgi edindi. En sonunda 192 kişilik bir kervane ile yola çıktı.

Bir senelik yolculuktan sonra Tanganyika gölünün bölgesine, bugünkü Tanzaniya'ya vardılar. Stanley'nin son olarak haberlerine göre, Ujiji adında bir kasabada bir 'beyaz' göründü. O Livingstone olabilir miydi? Sahiden de Livingstone aylardan beri Ujiji'de kalmıştı. Orada yapayalnız kaldı: bütün hizmetçiler onu terk etmişti, misyoner arkadaşları da ya ölmüştü, ya da geri dönmüşlerdi. Livingstone gerçekten çaresiz ve rezervasız kalmıştı. Yüreken dua ederdi. Ve onun gökteki babası ona imansız, ateist olan Stanley'nin elinden yardım gönderdi.

En sonunda iki adam karşılaştı: Onların görüşmelerinde söyledikleri sözler tarihe geçti. Tam İngiliz soğukkanlılığıyla Stanley başladı: "Dr. Livingstone,

sanıyorum?" Ve Livingstone karşılık verdi: "Ve yanılmasam siz Mister Stanley'siniz!"

Stanley aylarca Livingstone'un yanında kaldı ve her gün onun hayatını büyük merakla izledi. Önce sadece bir jurnalist olarak merak ederdi, ama kısa zaman içinde misyonerin ciddiliği, yumuşaklığı ve cana yakın hareketleri onun yüreğinde daha büyük bir merak uyandırdı. Stanley küçükten beri atılmış bir kişi olarak büyümüşü. Hatta babasının kim olduğu bilinmiyordu ve çevreden çok hor görüldü ve aşağılandı. Orada, Afrika'nın en vahşi tarafında, balta girmemiş ormanın ortasında bütün hayat aradığı babasını bulmuştu. Ve birkaç ay içinde Rab İsa'yı kabul etti. Kendisi o olayı şöyle anlattı:

"Ben İncile karşı büsbütün önyargılı ve London'un en büyük ateisti olarak Afrika'ya gittim. Ama yolculuklarımda bol bol düşünmeye vakit buldum. O yalnızlık içinde çalışan yaşlı adamı görünce, kendi kendime sordum: 'Hangi kafayla burada yaşıyor - deli midir ne?' Birlikte geçirdiğimiz aylarda o yaşlıya hayran kaldım, nasıl İncil'de yazılan şeyleri hayatta yerine getirirdi: 'Her şeyi bırak ve ardından gel!' Usul usul onun başkalarına duyduğu sevgi bana da bulaştı ve onu sevmeye başladım. Onun Allah korkusunu, yumuşak huyluluğunu, ateşli arzusunu, ciddiliğini ve nasıl çalıştığını görünce onun örneğine bakarak imana geldim - ve o hiç bir zaman onu planlamamıştı!"

Bu harika şahitliğin arkasından bakın, Rab Stanley'i nasıl kullanmaya başladı. Livingstone'u bulduktan sonra onun görevi bitmişti ve Amerika'ya döndü. Fakat birkaç sene sonra kendisi gene Afrika'ya döndü ve bugünkü Uganda devletinde yaşayan Buganda halkının kralı Mutesa ile görüştü. Ona İsa Mesih'in müjdesini bildirdi. Kral merak edip daha fazla işitmek istedi. Ve böylece Stanley London'daki Daily Telegraf gazetesinde bir yazı çıkardı. Bütün dünyadan genç adamların Uganda'ya gelip misyoner olarak çalışmasını istedi. Ve ilk misyonerler 1877 senesinde geldiler. Bugün Uganda çoğunlukla hristiyan bir devlettir ve ona sebep olan büyük ölçüde Stanley'nin yazdıklarıdır.

Livingstone'nun sözlerinden:

"Paraya sahip olmadan bile zengin olabilirim"

"Buradaki bulaşıcı hastalıklar korkunçtur. Fakat Mesihin krallığının yüceliği için çalışacam - hastalıklar olsun ya da olmasın."

"Kişiler hep diyorlar ki, hayatımın bu kadar büyük bir parçasını Afrika'da geçirmekle ne kadar büyük bir kurban vermişim ... Kesinlikle öyle değil! O bir kurban değildi, şeref idi!"

"Bir bilsen bu kadar yüce, bu kadar kutsal bir çağrı almak ne kadar tatmin edicidir... o zaman bu çağırımı kabul etmek için bir saniye bile oyalanmayacan."

"Yeryüzünde hiç bir şey beni işimden vazgeçirtemez ne de cesaretimi kıramaz. Kendi kendime Rab'de teselli verip devam ediyorum."

"Sahip olduğum ya da belki sahip olacağım hiç bir şeye önem vermiyorum, eğer Mesihin krallığı için faydası yoksa."

"Rab hakkında bildiğimiz herşey, sebep oluyor bilmediğimiz konularda ona güvenelim."

"Hayatımın en büyük amacı, Ona benzer olmak idi ... tabii ki, insan Ona benzer olabildiği kadar."

48 - Dikenlerin bereketi

Karanlık ve soğuk bir Aralık (Dekemvri) günü idi. Sandra çiçkeçi dükkanına giderken derin bir sıkıntı hissetmeye başladı. sanki bunalım içine düşüyordu. Hayatı tezlere kadar çok rahat ve problemsiz geçti. Ama iki hafta önce, dört aylık gebe iken küçük bir trafik kazası geçirdi. Kendisine bir şey olmamıştı, ama bebeğini kaybetti. Beş sene bebekleri olmadıydı ve büyük umutla onun doğmasını beklemişlerdi. Artık bütün mutluluğu bitmişti.

Şimdi Noel (Koleda) yaklaştı ve tam bu zamanda doğum yapacaktı. Bebeğinin kaybi ona çok ağır geldi. Ve sanki bu yetmezmiş gibi, kocasının firmasında bir sürü işçi atacaklardı ve kocasının da işsiz kalacağı beklenirdi. Çok daha zor günler onu bekliyordu. Yeni seneye Almanya'dan ablası gelecekti, ama o da son anda vazgeçti. Ablası her sene gelirdi ve onun ziyareti her sefer Sandra'ya çok büyük mutluluk verirdi. Ama o da bu sene olmayacaktı.

Ondan sonra topluluktan bir kızkardeş de Sandra'yı kızdırdı: onun çektiği acılar Rabden bir ders imiş, istermiş onu olgunlaştırsın, öyle ki, o da başkalarına teselli verebilsinmiş. Sandra buna öfkeleni: "Neler çektiğimi ve kendimi nasıl hissettiğimi hiç anlamıyor" diye düşündü kendi kendine.

Noel, ha! Sevgi bayramı, şükran bayramı! Ne için şükretsin ki, açan bütün mutluluğu yok oldu. O kamyon şoförü için mi şükretsin, hani onun arabasını vurdu? Yoksa kendi arabasında airbag bulunduğu için mi teşekkür etsin? Tamam, o balon Sandra'nın hayatını kurtardı, ama bebeğin hayatını kurtaramadı.

"İyi günler, hanımefendim! Yardımcı olabilir miyim?" Sandra o kadar derin düşüncelere dalmıştı, nasıl çiçekçi dükkanına girdiğine fark etmedi.

"Ben ... bana bir buket lazım" diye kekelemeye başladı.

"Noel için mi? Sıradan ama güzel bir şey mi istiyorsunuz, yoksa benim özel hazırladığım 'Noel sürprizi' mi denemek istiyorsunuz? Bence çiçekler sadece süs değildir, her buket bir hikaye anlatıyor. Bu sene Noel için minnettarlık gösteren bir buket mi arıyorsunuz?"

Sandra kendini tutamadı: "Minnettarlık mı? Ne minnettarlık? Son aylarda bütün işlerim ters gitti."

Öyle konuştuktan hemen sonra, Sandra satıcıya bu biçimde çıkıştığına pişman oldu. Ama adam gülümseyerek cevap verdi: "Sizin için tam uygun buketim var!"

Tam o anda dükkanın kapısındaki zil çaldı ve orta yaşlı bir kadın içeri girdi. "Hoşgeldin, Barbara. Te, sipariş ettiğin çiçekler hazır." Satıcı bir yandaki odadan bir buket getirdi: içinde yeşillik, fiyonklar ve uzun güller vardı, yalnız ... bütün güllerin çiçekleri kesilmişti, sadece saplar kaldı. Satıcı sordu: "Bunu bir kutuya koyayım mı?"

Sandra gözlerine inanamadı ve müsterinin gözlerine dikkat etti. Bu bir maytao mı idi? Kim çiçekleri olmayan güller alacaktı? Sandra bekliyordu gülsünler, ama ne satıcı, ne de müsteri güldü.

"Evet, lütfen" dedi kadın ve gülümseyerek teşekkür etti: "Bunca sene oluyor hep senin 'Özel Noel' buketini alıyorum ve sanırsan onun manasına alıştım, ama her sefer yeniden heyecanlıyorum. Neredeyse ağlayacam!" Buketini aldı ve dükkandan çıktı.

Sandra'nın kafası iyice karışmıştı: "Emm ... bu kadın ... hani, az önce ... kadının buketinde hiç çiçek yoktu, sade yeşillik."

"Evet", dedi satıcı, "Ben çiçekleri kestim. Buketin özel tarafı da zaten odur. O buketin asıl adı 'Noel diken buketi' koydum."

"Haydi be, olamaz! Sanki insanlar öyle bir şeye para verecek!" Sandra beklerdi her an bir adam çıksın ve "Gülümseyin, 'Gizli Kamera programındasınız" diye bağırınsın.

Satıcı açıkladı: "Barbara üç sene önce tıpkı senin gibi mutsuz olarak dükkanıma geldi ve 'yok ne için şükredeyim' diye düşündü. Babası tezlerde kanserden ölmüştü. Ailesinin dükkanı iflas etmek üzere idi, onun oğlu narkotiklere karıştı, kendisi de ağır bir ameliyat olacağını beklerdi."

Satıcının gözleri biraz bulandı: "Aynı senede ben kocamı kaybetmişim ve hayatımda sefte Noeli yalnız başıma geçirdim. Çocuklarım uzakta yaşırdı, yanımda ne kocam, ne de başka karabam vardı, kocamın hastalığın yüzünden daha gırtlığa kadar borçlar içindeydim; onun için yolculuk yapamadım"

"Peki, o zaman ne yaptın?" sordu Sandra.

"Dikenler için şükretmeye öğrendim. Ben imanlıyım ve hayatımda her sefer iyi şeyler için Rabbe teşekkür etmeye alıştım. Güzel şeyler sanki normal olarak kabul ederdim, ama ne vakit kötü şeyler başıma geldi, asıl o zaman Allah sorlar sormaya başladım. Ancak zamanla öğrendim ki, karanlık günler de

hayatımız önemlidir. Hayatının 'çiçekleri'ni hep severdim, ama Rabbin tesellisi ne kadar kıymetli diye, onu ancak dikenlerden öğrendim. Bak İncil'de yazıyor ki, sıkıntıya üstüğümüz zaman Rab bizi teselli ediyor ve ondan aldığımız teselliye başkalarına da veriyoruz."

Sandra'nın aklına o imanlı arkadaşı geldi. O da ona aynısını anlatmaya çalışmıştı. Sandra düşüncelerine dalıp cevap verdi: "Galiba aslında teselli istemiyorum. Bebeğimi kaybettim ve Allaha dargınım"

Tam o anda kel kafalı, tombul bir adam dükkana girdi. "N'aber Filip?" diye selam verdi satıcı.

Adam gülümseyerek cevap verdi: "Karım beni yolladı, her seneki 'Özel Noel' buketimizi alayım 12 tane uzun, dikenli gül" Satıcı buketi buzdolabından çıkarırken, Sandra kendini tutamadı, Filip'e dönerek sordu: "Kusura bakmayın, ama bunlar karın için mi? Yanlış anlama, ama hangi kadın öyle biçimsiz bir şey isteyecek?"

"İyiki sordunuz: dört sene önce neredeyse kadınla ben ayrılacaydık. Kırk senelik evliliğimizin sonu geldi sanki; gerçekten çaresiz idik. Ama Rabbin merhametiyle problemlerimiz tek tek çözdük. Evliliğimizi O kurtardı. Te, o zaman Anna (satıcının adı oydu) bana bir vaza gösterdi: içinde sade dikenli saplar kalmıştı. Onlar Anna'ya hatılatırdı ki, kendi hayatındaki o dikenli zamanlardan ne kadar fazla öğrendmişti. O zaman dedim kendi kendimi "Sana da öyle bir buket lazım". Aldım bir tane, eve getirdim. Sonra karınla oturup küçük etiketler aldık, her birisin üzerine belli bir problem yazdık ve güllere yapıştırdık. Ve en sonunda Rabbe tek tek teşekkür ettik, açan o problemleri çözdü."

Filip buketi öderken Sandra'ya dönüp, "Gerçekten o buketi tavsiye ederim!" dedi.

"Bilmiyorum", dedi Sandra, "Nasıl dikenler için şükredeceğim? Herşey daha çok fazla taze."

"Bak, kendi hayatımda tecrübe ettim ki, dikenlere bakarak çiçeklerden için daha fazla şükredeceğim. Rabbin yardımını zor günlerde daha fazla anlayacağız, daha çok kıymet biçeceğiz, ne kadar kolay günlerde. Unutma ki, İsa Mesih de dikenlerden bir taç giydi, öyle ki, onun sevgisini anlayalım."

Sandra'nın yanaklarından gözyaşlar akmaya başladı. Kazandan sonra sefte Rabbe karşı olan gücenme duygularını bıraktı. "Tamam, ben de 12 tane çiçeksiz gül istiyorum" dedi ince bir sesle.

"Sevindim", dedi satıcı, "Hemen hazır edecem onları".

Sandra buketi aldı ve "Borcum ne kadar?" diye sordu.

Satıcı gülümseyip cevap verdi: "Hiç! Sadece bana bir söz vereceğin. Siz vereceğin ki, Rabbe izin vereceksin yüreğindeki duygularına şifa versin. Birinci buket her zaman benden hediyedir. Bak, şöyle bir kart da koydum içine. Ama belki de onu önce okumak istiyorsun."

Kartın içinde Şunlar yazılıydı: "Rabbim, hiç bir zaman sana dikenler için Őükretmedim. Güller için sana binlerce Őükrettim, ama dikenler için hiç! Haç taşımak ne kadar yüce bir Şey olduğunu bana öğret. Dikenlerin kıymetini bana göster. Acılarımın yolunundan ilerleyip sana yaklaőtım. Gözyaőlarımın içinden senin gökkuőaėın daha parlak görünüyor."

Güller için hamdet Ona, dikenler için Őükret Ona!

49 - “Ey, gökteki babamız”

“Ey, gökteki Babamız!”

“EVET, BUYUR”

“Beni kesme şimdi. Dua ediyorum!”

“İYİ DE – SEN BENİ ÇAĞIRDIN”

“Seni çağırmışım? Hayır, ben seni çağırmadım. Dua ediyorum, işte... Ey, gökteki Babamız”

“TE, GENE YAPTIN”

“Ne yapmışım?”

“BENİ ÇAĞIRDIN. DEDİN Kİ: 'EY GÖKTEKİ BABAMIZ'. TE BURADAYIM. DİRDİN NE?”

“Ama, bir şey demek istemedim. Prosto... hani, gündelik duacağınızı yapıyorum. Her gün Rabbin duasını okuyorum. Bana iyi geliyor; sanki vazifemi yerine getiriyorum.”

“PEKİ, DEVAM ET”

“Okey... adın kutsal kılınsın”

“DUR BİR DAKKA, DUR. ONU SÖYLERKEN NE DEMEK İSTİYORSUN?”

“Ne dedim ya?”

“ADIN KUTSAL KILINSIN”

“Bu demek... eeh.. hani... haydi şimdi, sen de. Bilmiyorum ne demek oluyor. Nasıl bilecem onu? Rabbin duasının bir parçası işte. Eee, sence ne demek oluyor?”

“BU DEMEK, BENİM ADIMA SAYGI DUYSUNLAR, BÜYÜK SAYSINLAR, ONDAN KORKSUNLAR”

“Aaa, doğru ya! Şimdiye kadar hiç oturup düşünmedim 'kutsal kılın' ne demek oluyor. Sağol... “Krallığın gelsin, gökte olduğu gibi yeryüzünde de senin istediğin olsun”

“ONU GERÇEKTEN İSTİYOR MUSUN?”

“Tabii ya! Neden olmasın?”

“GÜZEL, AMA SEN ONUN İÇİN NE YAPIYORSUN?*

“Ben bir şey yapayım? Eemi ... bir şey yapmıyorum, galiba. Prosto sandım, hani, burada aşağıda herşeyi kontrol edersen ne güzel olacak. Biz burada aşağıda büyük bir kaşadayız”

“EVET, HABERİM VAR... AMA BARİ SENİN HAYATINI KONTROL EDİYOR MUYUM?”

“Emi, toplantıya gidiyorum ya.”

“SANA ONU SORMADIM. MESELA SEN HEP SİNİRLİSİN. BİLİYORSUN, O KONUDA GERÇEKTEN PROBLEMİN VARDIR. SONRA.. PARANI NEYE HARCİYORSUN – SADE KENDİNE? BİR DE SORAYIM. NE GİBİ FİMLERE BAKIYORSUN ?”

“Dur şimdi ... dur bir dakika. Bana asılma, benim durumum o kadar fena değil ... orta hali. Toplantıda çoğu kişiler benden daha iyi değil!”

“KUSURA BAKMA, AMA SANDIM BENİM İSTEDİĞİM OLSUN DİYE DUA ETTİN. ÖYLE OLSUN İSTERSEN, EN BAŞTA BU DUAYI SÖYLEYENLER DEĞİŞMELİ. MESELA SEN !”

“İyi, haydi kabul ediyorum. Bazı temalar var bende. Madem sen lafı açtın, sanırım, başka konular da aklıma gelecek.”

“BENİM AKLIMA GELDİ BİLE”

“Şimdiye kadar bu konular üzerine pek düşünmemiştim. Gerçekten bazı şeylerden kesilmek istiyorum. Hani, biliyorsun, gerçekten serbest olmak istiyorum.”

“GÜZEL. ŞİMDİ BİR YERE VARABİLİRİZ. BERABER İŞLEYECEZ -SEN VE BEN BİRLİKTE. SENİNLE GURUR DUYUYORUM”

“Bak, Rab, kusura bakma, ama lazım bu duayı bitireyim. Her gün çabuk bitiyor, ama bugün çok uzadı... Bugünkü ekmeğimizi bize bugün ver!”

“SEN EKMEĞİ AZALTIR. ZATEN ÇOK ŞİŞMANSIN.”

“Hey, dur aacık ! Ne oluyor burada ? Ben burada dinsel görevimi yerini getiriyorum, ve sen birdenbire kesiyorsun beni, bütün hataçıklarımı yüzüme vuruyorsun !”

“BAK, DUA ETMEK ASLINDA KORKUNÇ BİR ŞEYDİR. DİKKAT ETMEZSEN, DUADA İSTEDİĞİN ŞEYİ ALACAN. UNUTMA K, SEN BENİ ÇAĞIRDIN – TE BURADAYIM. DURMAK İÇİN ARTIK GEÇ OLDU. DUAYA DEVAM ET”

(sessizlik)

“EE, NE OLDU? DEVAM ET”

“Korkuyorum artık”

“KORKUYOR MUSUN? NEDEN KORKUYORSUN?”

“Biliyorum ne diyecen”

“İYİ DE, DENE BAKALIM”

“Bize karşı borçlu olanları nasıl bağışladık, sen de bizi aynı onun gibi bağışla.”

“YA HANİFE İÇİN NE DİYECEN?”

“Te...bilirdim! Bilirdim, açan bu meseleyi açacan. Ama Rab, sen anlamıyorsun. O benim hakkında yalan uydurdu, bütün mahalleye yaydı beni. Sonra... biz sürü para var bana çevirsin. Hiç ödemiyor. Anlaşacam onunla”

“AMA... SEN DUA ETTİN Kİ... DUANDA NE DEMEK İSTEDİN?”

“Aslında... onu yürekten söylemedim”

“EH, EN AZINDA AÇIK KONUŞUYORSUN. AMA BU KADAR KİN, NEFRET, AFFETMEMEZLİK – BAYAĞI AĞIR BİR YÜK, DEĞİL Mİ?”

“Öyle, ama bir kere onu düzeltirdim mi, rahatlanacam: O bir bilse, ona ne iyilik düşündüm. Doğduğundan pişman olacak.

“HAYIR, RAHATLANMAYACAN. HATTA DAHA FENA HİSSEDECEN KENDİNİ. İNTİKAM TATLI DEĞİLDİR, ACIDIR. SEN DE KABUL ET, AÇAN ASLINDA HİÇ MUTLU DEĞİLSİN – AMA BEN ONUN ÇARESİNİ BİLİYORUM”

“Öyle mi? Nasıl?”

HANİFE'Yİ BAĞIŞLA, O ZAMAN BEN DE SENİ BAĞIŞLAYACAM. ONDAN SONRA O NEFRET VE GÜNAH HANİFE'NİN PROBLEMİ OLACAK – SENİN DEĞİL. SEN KENDİ VAZİFENİ, ELİNDEN NE GELİRSE YAPMIŞ OLACAN.

“Hmm... aslında haklısn. Zaten hep haklısın. Ne kadar da intikamımı istersem, daha fazla istiyorum, seninle benim aram düzgün olsun ... (derin bir ah çekiyor) ... Peki, peki, onu bağışlıyorum.

“TE, GÖRDÜN MÜ? NE GÜZEL! KENDİNİ NASIL HİSSEDİYORSUN?”

“Hmm... fena değil! Hiç de fena değil! Hatta, kendimi çok iyi hissediyorum. Son zamanlarda pek uyuyamadım, ama bu gece rahat yatacam.”

“YAA, BİLİYORUM. AMA DUAN DAHA BİTMEDİ GALİBA. DEVAM ET”

“Peki: 'Bizi denemeye koyma, ama kötü olandan kurtar'”

“GÜZEL... ÇOK GÜZEL! ONU YAPACAM. SADE SEN DİKKAT ET,
KENDİNİ ÖYLE BİR YERE KOYMAYASIN, NEREDE DENEMEYE
DÜŞECEN

“Ne demek istiyorsun?”

“NE DEMEK İSTEDİĞİMİ BİLİYORSUN”

“Haklısın, biliyorum”

“DEVAM ET. DUANI BİTİR”

“Çünkü krallık, kuvvet ve şan sonsuzlara kadar senindir. Amin”

“BANA ŞAN GETİRMEK NASIL OLUYOR, BİLİYOR MUSUN? BENİ
GERÇEKTEN MUTLU EDEN ŞEYLER NEDİR, BİLİYOR MUSUN?

“Hayır, bilmiyorum, ama öğrenmek istiyorum. Seni şimdi bile mutlu etmek istiyorum. Ben kendi hayatımı berbat ettim. Seni şimdi gerçekten izlemek istiyorum. O ne kadar güzel olacak. Onun için söyle bana ... seni nasıl mutlu edecem?”

“ZATEN BENİ MUTLU ETTİN ŞİMDİ !”

50 - Ayı ile öküz

Çok zaman önce ormanların birinde uzun ve karanlık bir mağarada bir ayı yaşırdı. Yakın bir yerde güzel, yemyeşil bir çayır vardı. Bir çiftçi hayvanlarını orada otlatırdı. Onların arasında korkunç görünen, kocaman bir öküz de vardı. Ayı gene, her gün ormanın kenarında bir çalının arkasında saklanırdı ve öküzü gözletirirdi. Ayı kendine nam yaptı, bütün oralarda en vahşi, en korkunç ve en güçlü hayvan olarak. Ormanda yoktu başka hayvan, ona karşı çıksın, onunla dövüşmeye kuraj bulsun.

Ayı, öküzü sakın sakın otlamakta seyrederken, kendi kendine sordu, ikisinden hangisi daha güçlüdür diye. Bu konuda günden güne daha fazla düşünmeye başladı. Günün birinde öküzü çağırdı dövüşsünler. Acımasız bir dövüş olacaktı, pes etmek olmayacaktı. Son ayakta kalan kazanacaktı.

Öküz tam bir ağız dolu taze, lezzetli, mis gibi kokan çimen çiğnemeye bitirdi, ne vakit kafasını kaldırıp ayıyı gördü - çok büyük hızla çayırın karşısından kendisine doğru ilerlerdi. Çiğnemeyi kesti. Sanki birisi kafasında kırmızı bir bayrak kaldırıp: "Daikkat! Tehlike!" diye bağırdı. Ayı öküzün önünde durdu. Öküz, kafasını indirdi, öyle ki, onun keskin boynuzları tam ayının gırtlığının önüne geldi. Uzun bir zaman öyle durdular, birbirinin gözlerine bakarak ve hiç kımıldamadan. En sonunda öküzün bu bakışmalardan canı sıkıldı ve ayıya sordu: "Hey ayı, ne istiyorsun benden?"

Ayı homurdanarak cevap verdi: "Seninle dövüşmek istiyorum"

Öküz, "Neden" diye sordu

"Senden daha güçlü, daha iyi bir dövüşçü olduğumu göstermek istiyorum"

Öküz gülmeye başladı: "Ben de sandım, gerçekten önemli bir şey istiyorsun benden. Bak, boynuzlarım çok keskin, çok fena yaralar açıyor."

"Benim de keskin tırnaklarım var, elim de çok şevik" diye cevapladı ayı. Çok düşmanlarımı yendimrularıma dokunmak ya da eşimi benden almak istediye. Ormanın kralı benim!"

Öküz ayıya şu akıl verdi: "Öyle ise, ormana dön. Burası orman değil, bayırdır"

Ayı şaşkaldı: "Afedersen, ne dedin?"

"Demek istedim ki, benimle dövüşmenin anlamı ne? Onunla ne göstermek istiyorsun? Biz düşman değiliz. Senin yavrularına dokunmadı, eşini çalmadım."

"En güçlü olduğumu gösterecek"

"Peki", dedi öküz ve gülümsedi, "Kabul, ediyorum! En güçlü sensin. Oldu mu? Şimdi git, beni rahat brak otlayayım."

"Dur şimdi, bir dakika. Ne demek istiyorsun sen?" Ayı pençesini kaldırdı, sanki vuracaktı: "Seni paramparça yapacam. Kendini savun."

Öküz çok soğuk kanlı cevap verdi: "Eh. ne yaparsan yap. O senin işin. "Ama onu yaptın mı, bütün arkadaşların senin hakkında ne düşünecekler? Bak, hepsi geldiler seni seyretmeye!"

Amacına ulaşamamış ayı haykırmaya başladı: "Diyecekler, ben senden daha güçlüyüm"

"Sanmıyorum" diye cevap verdi öküz "Sadece sen dövüşmek istiyorsun diye sana el uzatmıyorum. Eğer bana emanet edilen ineklere dokunursan, o zaman durum başka. O zaman seni bir güzel hırpalardım."

"Ama onlara saldıramam; onlar kendini savunamıyorlar, benimle dövüşemezler. Onları yensem, onun şerefi yok."

Öküz sakın sakın cevap vermeye başladı: "Evet, çok doğru. Şimdi anlamaya başlıyorsun. Ama diyelim, sen gene saldırdın onlara. Ben de onları korumaya kalkarken yaralandım ve öldüm. O zaman onları kim koruyacak? Sen mi? Eğer sen ölürsen, bana güveniyor musun, senin yavrularını koruyayım? Diyelim bizim dövüşmemizde sen öldürüldün - o zaman senin ailene ne olacak?"

Artık ayı derin derin düşünüp ne diyeceğine şaşırdı: "Onu hiç düşünmedim"

Öküz de, "Git, ormana dön" diyerek uzaklaştı. "Orada rahat dur, huzur içinde yaşa. Ben de burada bayırda kalacam, aynısını yapacam."

Ve böylece ayı ormana döndü. En başta dövüşmeye geldi, kimin en güçlü olduğunu göstermeye geldi. Ama hikmetli bir öküzden çok nemli bir hayat dersi aldı - Barışta kaybeden yok!

Sül.Özd. 17:14

Kavganın başlangıcı su sızıntısına benzer, Bir patlamaya yol açmadan çekişmeyi bırak.

51 - Bulut

Adım Spenser Cenueri. Sene 1945, Mart ayının birinci haftası idi; güneşli ve bulutsuz bir gün idi. 24 yaşında idim ve Amerikan ordusunun 35. Piyade Tümeni (Pehotna divizya), 137. bölük (rota). Almanya'da savaşıyorduk ve başka Amerikan bölüklerle birlikte Almanya'nın Ren bölgesinde, Ren ırmağına doğru ilerlerdik. Yolumuz çok koyu ormanlardan geçiyordu. Hedefimiz Ossenberg köyü idi, orada barut ve savaş için gerekli olan başka materyalleri üreten bir fabrika ele geçirecektik.

Saatlerce çok koyu çalılıkların içinden yavaş yavaş ilerledik. Öğlen saat onikiden az sonra haber verdiler, ileride bir açıklık varmış, biz de o açık bölgeden geçecektik. Önce sevindik: sandık ki, bunca çalılıklardan sonra artık daha kolay yürüyeceiz. Ama sonra büyük taşlı bir eve vardık ve bir sürü kanlar içinde kıvrılan yaralı asker arkadaşlarımıza rastladık. Onlar da bizim gibi o açıklık alanından geçmeye çalıştılar, ama beceremediler.

Önümüzde en azında 200 m düz ve açık bir alan vardı, sonra gene koyu orman bekliyordu bizi. Birinci askerlerimiz düzlüğe çıkınca korkunç bir kurşun yağmuru ile karşıladılar. Kurşunlar her tarafta toprağa saplanıp havaya toz ve kum kaldırdılar. Karşımızda üç tane Alman otomatik tüfek vardı, 50 m aralıklı ve küçük tümseklerin üstünde güzel korunurdular. Tam olarak pozisyonumuzu öğrendince, anladık ki, bizim silahlarımız onları vuramazdılar.

O düzlüğü geçmek bizim için ölüm demek olurdu, ama gene de, başka çaremiz yoktu. Almanlar köye giden bütün yolları kontrol altına aldılar. İlerlemek ve kazanmak için mutlaka o düzlükten geçmemiz gerekiyordu.

Durumumuzun ne kadar korkunç olduğunu anlayınca, bir ağaca yaslandım. Evimi, karımı ve beş aylık oğlumu düşündüm. Doğar doğmaz askerliğe çağrılmışım. Ailemi bir daha göremeyeceğimi düşünerek, bütün bunalıma düştüm.

Diz çökerek, "Ey Rabbim" diye yalvardım, "Bir şeyler yapmalısın! Lütfen bir şey yap!"

Bir dakika geçmedi ve ilerlemeye emir verildi. M-1 tüfeğimi kapıp ayağa kalktım ve yürümeye başladım. Ormanın kenarına gelince derin bir soluk aldım. Tam korumadan çıkarken sola baktım. Dondum, şaşkınlık içinde kaldım - bir bulut, uzun, beyaz, tüy gibi, kabarık bir bulut. Birdenbiri, sanki bir hiçten ortaya çıktı. Yukarıdan usul usul yere indi ve bütün düzlüğü örttü. Bu koyu sis, ya da duman, Almanların görüşünü büsbütün engelledi.

Hepimiz bu anı kullanarak düzlüğe girdik ve hayatımızı kurtarmak için en hızlı biçimde koştuk. Kimse bir şey konuşmazdı. Duyulan tek sesler, botuşlarımızın yumuşak çimenliğe çarpmasıydı. Bu duman kalkmadan düzlüğe geçip karşıımızdaki ormana girmeliydik. Adım adım ormanın kenarına yaklaşıyordum. Az kaldı! Yüreğim tup tup atardı. Son gücümle çalılıklara atladım ve bir ağacın

arkasında saklandım.

Dönüp asker arkadaşlarıma baktım. Hepsi, tekine kadar, güvenliğe erdiler. Çılgınca koşarak geldiler. Rastladığımız yaralıları bile getirdiler. Bu Rabbin işi olmalıydı, diye düşündüm. Son askerimiz güvenliğe erişince bulut kalktı. Gene eskisi gibi güneş parlıyordu.

Düşmanlar olup bitenlerden bir şey anlamadılar; hala o eski taş evinin arkasında saklandığımızı düşündüler. Herhalde topçulara haber verdiler, çünkü birkaç dakika içinde büyük patlamalar oldu ve o eski ev havaya uçtu.

Sağ salim Ossenber köyüne geldik ve gittikçe daha fazla bölgeler ele geçirdik. Ama o bulutun görünüşü hiç aklımdan çıkmadı. Tamam, orduda böyle durumlarda kimi kere düşmanın görüşünü engellemek için duman bombaları kullanılıyor. Ama bu bulut bambaşka idi: bembeyaz idi, bütün sessizlik içinde ve sanki hiç beklenmeden ortaya çıktı. Ama hayatımızı kurtardı.

İki hafta sonra doğu Almanya'da iken, annemden bir mektup geldi bana. Heyecenla mektubun zarfını yırttım. Annem öyle bir şey yazdı ki, tüylerim diken diken oldu: "Bizim toplantımızdan Mariana teyze hatırlıyorsunuz, değil mi?"

Elbette, o kadını kim unutabildi ki! Biz ona 'dua savaşçısı' adını takmıştık.

Annemin mektubunu okumaya devam ettim: "İşte, Mariana teyze çalıştığı fabrikasından telefon açtı. Rab onu o gece saat birde uyandırmış ve demiş ki, "Spenser'in başı belada. Hemen şu anda kalk onun için dua et!" Mariana teyze o gece sabah altıya kadar dizlerinin üstünde duada devam etmiş ve hep dermiş: "Rab, bilmiyorum Spenser ne gibi tehlike içindedir, ama lütfen, onu bir bulutla ört!"

Bunu okurken ellerim titremeye başladı. Uzun uzun oturdum, kımıldamadım. Kafam çok hızlı çalışmaya başladı ve hespladım. Mariana teyzenin Amerika'da dua ettiği saatlerde biz Almanya'da ormanın içinde ilerlerdik. Aramızda yedi saat fark vardı ve ne zaman bir bulut için dua etti, bizde saat bir idi ve tam o zaman o bulut göründü.

O günden sonra, bambaşka bir biçimde dua etmeye başladım. Artık 52 sene geçti ve her gün sabahlayın kalkıp başkaları için dua ettim. Eminim ki, duanın gücünün yerine geçecek hiç bir şey yok. O insanlara teselli ve kudret veriyor - ölüm vadisinin gölgesinde gezenlere bile

Matta 21:22

Ve duada her ne dilerseniz, iman ettiniz mi, onu alacaksınız.

52 - Uygun bir pastor ararken

Amerika'nın büyük bir kasabasında 3000 kişilik bir evangelist kilise kendine yeni bir pastor arıyordu. Uygun bir kişi seçmek için, ihtiyarlar ve diakonlardan oluşan özel bir komite kurdular. Onlar da birçok adayın (kandidatın) özgeçmişlerini (avtobiografyalarını) gözden geçirdiler. Bulduklarını bir rapora yazdılar:

Adem: İyi adam ama evliliğinde problemler var. Bir şahidin anlattığına göre, o ve karısı ormanda çırlıçıplak gezmeyi sevmiş.

Nuh: Bir önceki iş yerinde 120 sene çalışmış ama tek bir kişi Rabbe getirememiş. İnşaat (stroej) temasında çok fazla büyük projelere kaptırıyor kendini.

İbrahim: Kendi karısını başka adama teklif etmiş. Kimi kere yalan söylüyor.

Yusuf: Büyük düşünen bir adam, ama biraz fazla övünüyor. Çok fazla rüyalarına inanıyor. Üstelik polisten temiz kağıdını alamadık: var mahpusta yattığı.

Musa: Alçakgönüllü ve uysal bir adam ama komunikatsyada problemleri var (kimi kere kekeliyor bile). Baskı altında tepesi atıyor ve ansızdan kararlar alıyor. Bazılarının anlattığına göre bir önceki kilisesini bir katillik suçlaması yüzünden terk etti.

Davut: Önce en uygun kandidat gibi göründü... sonra öğrendik ki, komşusunun karısıyla işi varmış.

Süleyman: Çok büyük vaiz, ama kilisemizin pastor evinde bütün o karlarına yer yok.

İlyas: Çok kolay depresyaya giriyor. Baskı altında çöküyor. (1.Krallar 19:4)

Eliş: Şahitlere göre, bir önceki çalıştığı kilisesinde dul bir kadınla aynı evde yaşamış. (2.Krallar 4:8)

Hoşea: Yavaş ve sevgi dolu bir pastor ama bizim kardeşler hayatta onun karısının profesyasını kabul edemeyecekler. (Hoşea 1:2)

Debora: Güçlü bir önder ve sanki onda Rabbin meshetmesi var. Ama maalesef kadındır.

Yeremya: Emotsyonalno sağlam değil: alarmacı, olumsuz düşünüyor, hep ağlaşıyor. Anlattıklarına göre, uzun bir yolculuk yapmış, iç çamaşırları bir ırmağın kenarında gömsün diye. (Yeremya 13:1-9)

Yeşaya: Biraz fazla kaçık. Kilisede melekler gördüğünü söylüyor. Kendi dilini kontrol edemiyor.

Yunus: Ona telefon açtık: yok efendim, önce Rabbin hizmetine girmeye reddetmiş, ama sonra büyük bir balık onu yutmuş da, öyle kabul etmiş Rabbe çalışsın. Aynı balık onu sonra buraya yakın bir yere götürmüş ve toprağa kusmuş. Dayantıramadık, telefonu kapattık.

Amos: Hiç elegant değil, biraz fazla köylü (Amos 1:1). İncil mektebine gönderilse belki adam olur. Ama zenginlere karşı gıcığı var (Amos 6:1-6). Belki daha fukara bir kiliseye uygundur.

Melki-zedek: İş tecrübesi super ve şimdiki iş yerinde çok başarılı. Ama bu adam nereden geldi? Özgeçmişinde daha önceki iş yerleri hakkında hiç bilgi yok. Hatta anası babası hakkındaki yerleri boş bıraktı, doğum tarihini de vermedi (İbraniler 7:3).

Yahya: Baptist olduğunu söylüyor, ama hiç de öyle giyinmiyor. Aylarca kırlıkta yattı, çok acayip bir dieta tutuyor ve büyük denominasyonların önderlerini kızdırıyor.

Petrus: Bir işçi ailesinden gelmedir. Çok kibritli, hatta kimi durumlarda sövdüğü bile söyleniyor. Antakya kasabasında Pavlus'la çetin bir çekişme oldu (Gal 2:11-14). İş bitirici, ama sağı solu belli değil.

Pavlus: Güçlü menecir tipinden önder ve çok güzel vaaz veriyor. Öbür yandan, çok fazla azarlıyor, genç vaizlerin zayıflıklarına dayanmıyor (Apo 15:37-40) ve kimi kere bütün gece vaaz ediyor (Apo 20:7).

Yakup ve Yuhanna: Tam bir başarılı pastor tip, bir de yardımcısı. Önce iyi göründüler, sonra anladık ki, adamların bayağı ego problemleri var. İş arkadaşları ile anlaşamıyor, masada oturmak temasında hep problem yapıyor. Bir kasabada aşağılandıktan sonra bütün kasabayı korkutmaya kalktı.

Timoteyus: Çok fazla genç. (1.Tim 4:12)

Metuşelah: Çok fazla yaşlı... hem de ÇOOK! (Yaratılış 5:27)

İsa: Bir vakit çok popüler idi. Ama topluluğu 5000 kişiye kadar büyüdüktan sonra hepsini tersledi, öyle ki, üye sayısı 12'ye kadar düştü. Hiçbir yerde fazla durmuyor. Ve, tabii ki, en zayıf tarafı: evli değildir.

Yahuda İskaryot: Referanslar hepsi sapasağlam çıktı. Soğuk kafalı ve işini iyi planlayan bir işçi. Paradan anlıyor. İyi görünüyor. Onu davet ettik, bu hafta aramıza gelsin, deneme olarak vaaz etsin. Hepimiz umutluyuz.